VACANȚA ÎN SALOPETĂ DE BRIGADIER !

PERLA CARAIMANULUI

DE CITEVA ZILE ÎN VALEA CERBULUI, LA BUSTENI, AU FOST ATACATE LUCRĂRILE UNUI NOU OBIECTIV : COMPLEXUL TURISTIC ȘI SPORTIV AL TINERETULUI, O ADEVĂRATĂ PERLĂ ARHITECTONICĂ LA POALELE CARAIMANULUI. PRIMII BRIGADIERI SOSITI PE SANTIERUL DE MUNCĂ VOLUNTAR-PATRIOTICĂ, ORGANIZAT AICI DE COMITETUL JUDEȚEAN PRAHOVA AL U.T.C. — PESTE 100 DE ELEVI DE LA GRUPUL ȘCOLAR AL UZINELOR „1 MAI" PLOIEȘTI. REPORTAJUL NOSTRU VĂ PREZINTĂ ORE DIN BIOGRAFIA TINERILOR CARE AU INAUGURAT LUCRĂRILE NOULUI COMPLEX.

PAG. 3

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVII, SERIA II. Nr. 6875 | 8 PAGINI — 30 BANI | SÎMBĂTĂ 26 IUNIE 1971

FRUNTAȘI ÎN MUNCA VOLUNTAR-PATRIOTICĂ

Analizînd rezultatele întrecerii între organizațiile județene ale U.T.C. pentru îndeplinirea angajamentelor de muncă voluntar-patriotică luate în cinstea aniversării semicentenarului creării Partidului Comunist Român, Biroul C.C. al U.T.C. a hotărît acordarea distincțiilor și premiilor, următoarelor comitete județene :

● **LOCUL I : Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. și cîte un premiu în valoare de 25 000 lei ORGANIZAȚIEI JUDEȚENE A U.T.C. PRAHOVA și ORGANIZAȚIEI MUNICIPALE A U.T.C. BUCUREȘTI.**

● **LOCUL II : Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. și cîte un premiu în valoare de 20 000 lei ORGANIZAȚIILOR JUDEȚENE ALE U.T.C. BRĂILA și TELEORMAN.**

● **LOCUL III : Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. și un premiu în valoare de 15 000 lei ORGANIZAȚIEI JUDEȚENE A U.T.C. ARGEȘ.**

● **Se acordă, de asemenea, Diploma de onoare a C.C. al U.T.C. și cîte un premiu în valoare de 10 000 lei COMITETELOR JUDEȚENE ALE U.T.C. ILFOV, GALAȚI și DÎMBOVIȚA.**

Ședința Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R.

La 25 iunie a.c., a avut loc ședința Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Consiliului de Stat, a prezentat o informare asupra vizitei oficiale de prietenie întreprinse de delegația de partid și guvernamentală a Republicii Socialiste România în țările socialiste din Asia.

Comitetul Executiv a dat o deplină aprobare și o înaltă apreciere întregii activități desfășurate în cursul acestei vizite de delegația română, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu personal. Convorbirile cu conducătorii de partid și de stat din Republica Populară Chineză, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam și Republica Populară Mongolă, întîlnirile cu masele largi de oameni ai muncii au constituit momente deosebit de importante în întărirea prieteniei și colaborării multilaterale frățești dintre partidele și țările noastre. Comitetul Executiv consideră că aceste vizite, rezultatele lor corespund întrutotul intereselor poporului român, intereselor popoarelor chinez, coreean, vietnamez, mongol, dezvoltării continue a construcției socialiste în fiecare din țările noastre.

Comitetul Executiv dă, de asemenea, o apreciere deosebit de pozitivă întîlnirilor și convorbirilor purtate în decursul vizitei cu conducătorii poporului cambodgian, hotărîrii de a întări prietenia și colaborarea româno-cambodgiană.

Comitetul Executiv apreciază că rezultatele vizitei făcute în țările socialiste din Asia, întărirea continuă a raporturilor internaționaliste dintre poporul român și popoarele acestor țări reprezintă o contribuție prețioasă la cauza generală a socialismului, la depășirea divergențelor existente și restabilirea unității țărilor socialiste, a partidelor comuniste și muncitorești, a tuturor forțelor antiimperialiste.

Comitetul Executiv subliniază că întreaga vizită a delegației de partid și guvernamentale române se înscrie întru totul în linia generală a politicii externe și a activității internaționale a partidului și statului nostru, în principiile directoare elaborate de Congresul al X-lea al P.C.R. de dezvoltare continuă a prieteniei, alianței și colaborării cu toate țările socialiste. Această importantă acțiune a Partidului Comunist Român și a guvernului nostru, exprimă spiritul de înaltă răspundere de care este animată România, ca țară socialistă, față de cauza progresului și păcii popoarelor, hotărîrea ei de a contribui — împreună cu toate statele dornice să participe activ la viața internațională — la soluționarea problemelor arzătoare ale lumii contemporane. Vizita în țările socialiste din Asia reprezintă o puternică manifestare a solidarității Partidului Comunist Român, a Republicii Socialiste România cu lupta popoarelor împotriva imperialismului, pentru apărarea libertății și independenței naționale, pentru progres social și pace în lume.

Pag. 5

ȘTIINȚĂ

● **TERMOFICAREA — un domeniu în care țara noastră ocupă unul din primele locuri în lume.**

● **ASTRAGALUL înseamnă... zăcămînt de uraniu ori seleniu**

● **CALCULATOARELE vor funcționa cu... lumină !**

Noul bulevard „Ion Șulea" din București

UN EROU DE NUVELĂ EVADEAZĂ ÎN ROMAN

AVENTURA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

„Se apropie de Savel și-l bătu pe umăr :
— Ce mai faci, măi ?
— Bine, răspunse Savel stingherit.
— Ce-i cu puradeii ăștia ?
— Se-nscriu pentru film...
— Ce film ?
— Fac probe cu Mezat... Alege oameni pentru București, să facă film cu ei... A intrat în vorbă cu unii de la București, vor să facă film despre circari (...)
— Atunci mergem și noi la București !...
— Înscrie-ne, zise Savel (...)
— Numele, pronumele, și cum îl cheamă pe tatăl vostru.
— Savel Pătuleanu, Vasile..."

. . . . . .

De cîte ori îmi vine la-ndemînă, recitesc cu emoție „Căruța cu mere", duioasa nuvelă despre tinerețe a lui D. R. Popescu, proză din care — se va vedea de ce — am reprodus mai sus un fragment. O recitesc atît pentru frumusețile ei poematice, pentru **adevărul** fără fisură al situațiilor ei totuși atît de insolite, dar o recitesc — slăbiciune omenească scuzabilă — și pentru faptul că, din întîmplare, am fost de față atunci cînd D.R.P. a cunoscut omul care avea să-i furnizeze întîmplările „Căruței..." și chipul unuia dintre eroii ei principali.

Era prin '59. La masa unui bufet cu dever mare din Bănie — botezat de gazetarii și actorii localnici, nu știu de ce, „Camera lorzilor" —, un bărbat negricios, cu ochii apropiați și pătrunzători, cu mustață subțire și nas proeminent ca de Țăndărică, îi povestea scriitorului niște întîmplări ciudate și pitorești desprinse dintr-o adolescență frămîntată, plină de neprevăzut și culoare, de Aventură, de o poezie aspră, justificînd pe deplin proverbiala afirmație : „Viața mea e un roman !"

Naratorul nu rostise aceste cuvinte — de altfel nici nu știa, ca și scriitorul, cred, că spusele lui vor deveni literatură —, dar din felul în care povestea puteai să-ți dai seama că este conștient nu numai de spectaculosul situațiilor relatate dar și — mai cu seamă — de sensul lor. Deși discuția nu pretindea niște exigențe speciale, încadrarea în epocă o făcuse cu limpezi explicitări politico-istorice, iar pe sine însuși, ca și pe celelalte „personaje" (de fapt inși vii, pe care-i cunoscuse, cu unii dintre ei întîlnindu-se și acum), se zugrăvise ținînd cont de contextul social, de originea și formația oamenilor cu care venise în contact, de „configurația mediului ambiant", cum se exprima el oarecum prețios — încît întreaga relatare, depășind anecdoticul, oferea nu numai îmbogățirea auditoriului cu niște întîmplări deosebite, ci și cunoașterea unui om care gîndește matur, nuanțat, posedînd pe lîngă darul povestitorului, pe lîngă simțul umorului, și pe acela al sociologului și istoricului format numai la școala vieții. Vorbea nazalizînd, fără să ridice tonul, fără să-și sublinieze în

PETRE DRAGU

(Continuare în pag. a VI-a)

OMUL CONTEMPORAN ȘI SPORTUL

VIRTUȚILE ODIHNEI ACTIVE

de acad. EUGEN A. PORA

În general noi, cei vîrstnici, sîntem considerați ca niște oameni care vrem mereu să „dăscălim" pe tineri. Nu în această intenție scriu aceste rînduri. Ca un intelectual mai vîrstnic, mă adresez unor intelectuali mai tineri, pe care îi rog să mă urmeze în raționament și să se gîndească bine la ceea ce ar trebui ei să facă pentru viitorul lor. O să încerc doar să îi ghidez pe acest drum al lor.

A spune ce e sportul înseamnă a repeta o „**placă**". Dar a spune ce se întîmplă cu un organism care nu face sport, înseamnă a face cunoscute o serie de explicări ale unor fenomene pe care le întîlnim frecvent în jurul nostru, dar asupra cărora nu ne-am prea

(Continuare în pag. a VI-a)

ORA EXACTĂ

de A. I. ZĂINESCU

Fără îndoială, practica vieții sociale nu este o mare a liniștei. Ea confruntă în permanență nevoi și exigențe crescînde, asipratii și posibilități într-o lege a universalului aplicat creator la condiții specifice. Poate fi asemănată unui cîmp larg magnetic în care atracțiile sugerează, implicit, și respingeri. Se recurge — și nu numai din această cauză — la statutul de responsabilități și atribuții, și aceasta cu deosebire în cadrul instituțional, în cadru uman adică, instituțiile nefiind altceva sau netrebuind să devină altceva, decît disciplina însăși a unui tip de relații. Ce fel de relații ? — în cazul nostru, de muncă, evident. Dar cum totul este supus dezvoltării, perfecționării, nici acest tip de relații nu poate fi văzut ca o selenară mare a liniștei.

Munca este o vocație, dar și o disciplină. Ea este onoare, dar și rigoare în sensul cel mai exact. Ea reprezintă, și trebuie să reprezinte, nu numai mijlocul fundamental de existență demnă, cinstită, ci însuși actul civic moral al întregii noastre societăți. E obligația individului, dacă vreți, de a-și manifesta libertatea. Există — de ce să n-o spunem ? — mai există însă și impostura muncii, profanarea ei în exact templul care ar trebui să i se ridice, mai întîlnim, și nu rareori, tipi care evadează subtil de la normele și obiectul concret al muncii, oameni leneși, asistenți la construcția socialismului, dar cu pretenții de beneficiari-participanți. Se mai plătește adeseori tribut incompetenței, incompetenții mai iau bir de sudoare de pe alții. Și așa, par și ei preocupați. Dar asemenea simulacre au, în mod obișnuit, o viață efemeră și poate tocmai această conștiință a efemerului le provoacă unora adevărate seisme. Își ies ca o apă din maluri, țipă orgolios și realamă, estompează inițiative, falsifică adevăruri. O dată și o dată rămîn goi, ei înșiși arătîndu-se cu degetul.

O dată și o dată — dar aceasta ar însemna un fel de fatalitate a timpului, ceea ce, în parafrază cu bătrînul cronicar, s-ar putea traduce și printr-o încrucisare de mîini : „că nu-s vremile sub om, ci bietul om (**biata societate n.n.**), sub vremi". Viața și practica socială solicită însă ore exacte și una din aceste ore o reprezintă, cred, însăși legea (în fază de proiect) care reglementează încadrarea și promovarea în muncă a persoanelor din unitățile socialiste de stat. Punerea ei în discuție publică este de asemenea un indiciu al orei exacte. Și aceasta, ca o semnificație largă, generală, nu numai în planul concret, imediat al vieții sociale, cît și în acela de perspectivă, implicînd devansarea însăși a viitorului ca o disciplină de studiu special. Asistăm, în fond, la moartea unor

(Continuare în pag. a VI-a)

CITITORUL DECLANȘEAZĂ ANCHETA

Cînd locul părinților vitregi e luat de pedagogi vitregi...

E miezul zilei. Pe una din străzile din preajma blocului turn din Piața Operetei un grup de prichindei, cu ghiozdanele sub braț, se întorc de la școală.

De obicei imaginea unui pilc de școlari e reconfortantă, tonică. Nu și de data aceasta. Dimpotrivă, siluetele firave, ce lunecă încet printre trunchiurile copacilor înfloriți, transmit o undă de tristețe, o alta de nedumerire. Cine sînt acești copii, de pe ale căror chipuri bucuria vîrstei parcă lipsește ?

Copii întîlniți, al căror aspect — distonant față de imaginea obișnuită a școlarului de astăzi — ne-a atras atenția imediat, sînt elevi la școala generală nr. 122 și locuiesc la Casa de copii școlari nr. 19. Provin, în general, din familii dezorganizate. În ciuda vîrstei fragede unii posedă deja triste amintiri, experiențe precoce, dureroase. Am discutat cu mulți dintre ei : în glas tresaltă nostalgii și speranțe firești : unul visează o minge mare, roșie, care să fie numai a lui, altul ar dori ca tăticu și mămica să se împace, ca să-l scoată iarăși duminica la plimbare ; unul ar vrea să poată citi multe cărți cu poze, alții ar da orice pentru ca, la ieșirea de la școală, cineva — cu adevărat drag — să-i aștepte și să-i poarte de mînă, ca pe ceilalți copii.

De ce totuși, mor măcar aici nu se simt ei „ca acasă" ? Am stat de vorbă și ne-au vorbit, între altele, despre faptul că sînt... bătuți, că li se vorbește urît, pe un ton violent. În Casa de copii ? Unii dintre ei ne-au mărturisit că sînt molestați cu sau fără motiv — dacă mai pot exista motive valabile în acest sens — de către unii pedagogi. Ne-am întrebat dacă nu cumva copiii exagerează. (Cu atît mai mult cu cît unii dintre ei sînt indisciplinați, pun probleme de educație deosebite). Faptele ne sînt însă confirmate și de către vecinii ce locuiesc într-un imobil aflat chiar în curtea casei de copii și care, auzind că efectuăm o anchetă, au ținut, din proprie inițiativă, să se refere la aspecte pe care le au zilnic sub priviri. („Nu li se creează nici un fel de program ; li se vorbește pe un ton jignitor, ridicat ; deseori cei mici sînt molestați chiar în curte" : profesorul Șerban este deseori văzut în școală amețit de băutură ; scenele penibile — denotînd un total dezinteres din partea pedagogilor, în care copiii mari îi lovesc pe cei mici — sînt oprite deseori de către vecini"). Notăm de asemenea faptul că dor pedagogi (Șerban și Cuibuș), care au fost deja sancționați pentru că băteau copii, funcționează și astăzi.

În mod normal la o casă de copii, — datorită specificului muncii, a problemelor de educație cu totul deosebite ce apar aici — ar fi de așteptat să fie concentrate cadre de valoare, cu pregătire în domeniul psihologiei, capabile nu numai să sprijine procesul de învățămînt, ci și să-i înțeleagă pe copii, să-i îndrume. Din păcate am constatat că alegerea cadrelor s-a făcut aici după criterii care ne scapă dar în orice caz departe de cele firești.

Tovarășul Serafim Istrate, a fost numit aici ca director în 1969. După cum ne mărturisea chiar dînsul, a lipsit în ultima vreme nu mai puțin de 110 zile, astfel că aportul, controlul său asupra problemelor Casei a fost în această perioadă nul. Faptul încă nu ar fi așa grav dar, spre uimirea noastră, interesîndu-ne de motivele concediului medical, am aflat că directorul Istrate a fost internat pentru tratament, deoarece suferă de **nevroză astenică**. Afecțiune neindicată, pedagogic, pentru asemenea instituție ca cea pe care o conduce. Licențiat în istorie, și, după cum remarca raportul unei comisii de anchetă, „lipsit de experiența conducerii unei Case de copii și lipsit de inițiativă", este oare tov. Serafim Istrate cel mai indicat pentru funcția de director aici ?

Acum doi ani Nicolae Șerban

ANDREI BĂRSAN
VIOREL RABA

(Continuare în pag. a VI-a)

PAG. 4

Noua rubrică a ziarului :

„MUZICĂ UȘOARĂ"

● **O istorie a chitarei electrice**
● **Electrecordul și evenimentul muzical.**
● **Două vedete : MARINA VOICA și BEN CRAMER**

Pag. 7 ● UMOR

● **DE LA OM LA OM**

PE AGENDA ZILEI

Tovarăşii NICOLAE CEAUŞESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România şi ION GHEORGHE MAURER, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, au primit din partea tovarăşilor GUSTAV HUSAK, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, LUDVIK SVOBODA, preşedintele Republicii Socialiste Cehoslovace şi LUBOMIR STROUGAL, preşedintele Guvernului Republicii Socialiste Cehoslovace o telegramă de răspuns pentru felicitările adresate cu ocazia celei de-a 26-a aniversări a eliberării Cehoslovaciei de sub jugul fascist.

Dejun oferit de preşedintele Consiliului de Miniştri

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, împreună cu soţia, au oferit, vineri, un dejun în cinstea primului ministru al landului Renania de Nord-Westfalia, Heinz Kühn, şi a soţiei sale, care face o vizită în ţara noastră.

Au luat parte Ion Păţan, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, cu soţia, Mihai Drăgănescu, vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste, şi Mihail Levente, secretar al Consiliului Naţional, şi Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe.

A participat Berhard Wolf, consilier al Ambasadei R. F. a Germaniei la Bucureşti.

Între preşedintele Consiliului de Miniştri şi primul ministru al landului Renania de Nord-Westfalia a avut loc, cu acest prilej, o convorbire cordială, în cadrul căreia au fost abordate unele aspecte ale relaţiilor dintre România şi R. F. a Germaniei, precum şi ale situaţiei internaţionale actuale.

În cadrul manifestărilor prilejuite de Luna de solidaritate cu lupta poporului coreean, la clubul uzinelor „Republica" din Capitală a avut loc, vineri la amiază, un miting organizat de Comitetul municipal Bucureşti al P.C.R. şi Liga română de prietenie cu popoarele din Asia şi Africa.

La miting au participat Marin Rădoi, secretar al Comitetului municipal Bucureşti al P.C.R., Alecu Costică, membru al Biroului Ligii române de prietenie cu popoarele din Asia şi Africa, reprezentanţi ai Ministerului Afacerilor Externe, activişti de partid şi de stat, un mare număr de muncitori, ingineri şi tehnicieni.

Au fost, de asemenea, prezenţi Li Ha Zun, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R.P.D. Coreene la Bucureşti şi membri ai ambasadei.

Prim-vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, Ilie Verdeţ, a primit, vineri după-amiază, pe ministrul industriei de automobile din U.R.S.S., A. M. Tarasov, care se află într-o vizită în ţara noastră.

La convorbire, desfăşurată într-o atmosferă caldă, prieteneasă, a luat parte Ioan Avram, ministrul industriei construcţiilor de maşini.

● PREFAŢĂ LA VACANŢA ELEVILOR PITEŞTENI ● PORŢI DESCHISE LA ŞTRANDUL TINERETULUI ; 7 000 DE AMATORI ÎI POT TRECE ZILNIC PRAGUL ● UN LICEU DIN TULCEA VA PURTA NUMELE LUI SPIRU HARET ● CUNOSCUTUL ACTOR SEPTIMIU SEVER DEBUTEAZĂ (LA BUCUREŞTI) CA REGIZOR ! ● STUDENŢII SUCEVENI VOR BENEFICIA, ÎNCĂ DIN ACEASTĂ VARĂ, DE O MODERNĂ BAZĂ SPORTIVĂ ● REACTUALIZAREA TITLULUI DE „ŞEF DE PROMOŢIE"

AVANPREMIERĂ

SCENĂ

Spectacolul de pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", **Domnişoara de Belle-Isle** (sau „Duelul") de **Alexandre Dumas tatăl** — astăzi, sîmbătă 26, ora 20 — se înscrie printre ultimele evenimente teatrale ale stagiunii 1970—1971. **Regia** aparţine lui **Septimiu Sever**, iar decorurile şi costumele sînt realizate de Liviu Ciulei.

Piesa a mai fost montată la Teatrul din Satu-Mare, purtînd aceeaşi semnătură regizorală şi scenografică, care constituie în această privinţă un debut al cunoscutului actor Septimiu Sever. Într-o pauză de repetiţie, regizorul ne explică : „Am ales acest text în memoria autorului de la moartea căruia se împlinesc 100 de ani. Spectacolul prevăzut în exclusivitate pentru stagiunea estivală propune o viziune romantico-fantezistă în atmosfera intrigilor şi rivalităţilor de la curtea lui Ludovic al XV-lea.

— Tabloul vieţii sociale al epocii, în montarea dv. va fi, deci, arbitrar... ?

— Nicidecum. Corelaţia între procesele istorice şi romantismul epocii, generat de anumite condiţii sociale, există în spectacolul realizat de mine, evident respectînd viziunea autorului. Fiecare moment, perfect situat în epocă, poate fi asemănat cu o pagină dintr-un album de imagini, surprinsă de penelul unui pictor. Decorurile şi costumele concepute de Liviu Ciulei, reconstituie atmosfera falsă, de preţiozitate, în care se complăcea aristocraţia franceză a secolului al XVIII-lea.

Vreau să mai precizez că nu veţi asista la o lecturare integrală a textului. „Domnişoara de Belle-Isle" a fost, cred eu, bine scuturată de praf. Am redus şi suprimat chiar monoloagele şi tiradele patetice. Astfel că textul a conferit colectivului de interpreţi, prin complexitatea sentimentelor şi a schimbărilor de situaţii, reale satisfacţii actoriceşti. O veţi putea urmări pe Irina Petrescu interpretînd un rol de ingenuă dramatică. Gh. Stilu va fi un personaj romantic, consonant cu rigorile impuse de modalitatea teatrului modern. În celelalte roluri : Elena Caragiu, Ileana Mindrilă, Mircea Başta, Anca Vereşti, etc.

T. V.

În ciclul „Momente din Istoria teatrului universal" **prof. dr. doc. Ion Zamfirescu va prezenta — marţi 29 iunie — pe unul dintre cei mai reprezentativi dramaturgi englezi ai Renaşterii :** Marlowe **cu** „Faust". Regia **este semnată de** Letiţia Popa.

În cadrul „Antologiei umorului" **— joi 1 iulie —** Petre Sava Bălenau **a adaptat şi regizat** „Denunţătorul" **după Karinty Frigyes.**

PLASTICĂ

La **„Ateneul tineretului"** a avut loc ieri, vineri 25 iulie, vernisajul expoziţiei de pictură şi grafică a tînărului plastician **Aurel Ţipoia.**

MEDEEA IONESCU

PORTATIV

Două evenimente marchează ultima săptămînă a stagiunii : concertul Filarmonicii şi deschiderea celei de-a doua ediţii a Festivalului de muzică de cameră de la Braşov.

Simfonicul Filarmonicii va fi dirijat de un oaspete din Franţa : André Girard — şi-l va avea drept solist pe Valentin Gheorghiu. În program : prima audiţie a Simfoniei Partita de Marcel Mihalovici. Rapsodia pe o temă de Paganini de Rahmaninov, Ucenicul vrăjitor de Dukas şi Suita de Roussel.

Festivalul de la Braşov — unic prilej de trecere în revistă a celor mai bune formaţii camerale ale ţării — se va deschide sîmbătă seara, printr-un concert al Orchestrei de cameră a Filarmonicii „Gh. Dima", avînd în program lucrări de Ion Dumitrescu, Bach şi Pergolessi.

Duminică vom putea participa la concertul unei formaţii de peste hotare (prima invitată la Festivalul din Braşov) : Cvartetul „Ulbrich" din Dresda, care va interpreta, alături de lucrări de Beethoven şi Kunz, cel de-al patrulea Cvartet de coarde de Zeno Vancea.

I. S.

---

tincţii atestă meritele deosebite în activitatea şcolară şi în cea de organizaţie. Aşa cum ne spunea tovarăşul Teodor Oros, prim secretar al Comitetului judeţean Arad al U.T.C., acordarea, la sfîrşitul fiecărui an şcolar, a distincţiei „şef de promoţie" celor mai buni dintre bacalaureaţi, va deveni o tradiţie.

ELISEI TARŢA

EDILITARE

COMPLEX SPORTIV STUDENŢESC LA SUCEAVA

În incinta noului centru studenţesc din Suceava, dat în folosinţă în urmă cu mai puţin de doi ani şi aflat în una dintre cele mai pitoreşti zone ale oraşului, au început recent lucrările de amenajare a unui complex sportiv. Destinată tineretului studios de aici, moderna bază sportivă va cuprinde terenuri bituminate de volei, handbal, baschet, tenis de cimp, piste de atletism, capabile să găzduiască şi competiţii de amploare republicană. Ea îşi va deschide generos porţile încă în cursul acestei veri.

I. BELDEAN

ŞCOLARE

LICEUL NR. 1 DIN TULCEA A PRIMIT NUMELE LUI SPIRU HARET

Locuitorii oraşului Tulcea au trăit un eveniment emoţionant. Liceului nr. 1, care în curînd va împlini 90 de ani de existenţă, i s-a conferit, prin Decret al Consiliului de Stat, numele lui Spiru C. Haret — **distins om de ştiinţă, profesor universitar, publicist şi, în acelaşi timp, un înflăcărat animator al vieţii şcolare a timpului.**

GH. DIMA

NOTĂ

ARGUMENTE PUERILE LA „POENIŢA COPIILOR"

O cofetărie cu o grădiniţă încîntătoare, cîteva mese aşezate la umbră. Sîntem la „Poeniţa copiilor", situată pe bulevardul Republicii în faţa staţiei „Armenească". Ne aşezăm şi aşteptăm. Şi aşteptăm. Şi... aţi înţeles, probabil, ne sculăm în cele din urmă îngrijoraţi că i s-a întîmplat ceva fetei care serveşte. Ei bine, nu ! Şefa unităţii este în măsură să ne liniştească arătîndu-ne persoana în cauză care cu cel mai visător aer cu putinţă, urmăreşte forfota staţiei de troleibuz aşezată chiar în faţa localului. Ni se explică de altfel că rostul ei nu este să servească decît, **eventual** (sublinierea nu ne aparţine) în interiorul unităţii. Grădiniţa fiind în exteriorul unităţii se înţelege de la sine că beneficiază de un regim diferit : autoservirea. Unde-i lege, nu-i tocmeală, aşa că ne declarăm gata să transportăm tava cu îngheţată, prăjitura şi paharul cu apă pînă la masa unde ne-am aşezat iniţial. Dar... uşiţa de comunicare a localului cu grădina **este destinată numai personalului** (care n-o foloseşte din motivele mai sus arătate), aşa că... **sintem invitaţi să ieşim în stradă**, purtînd cu demnitate pe sub nasul pietonilor care staţionează aşteptînd maşina, îmbietoarea cupă cu îngheţată de căpşuni, să intrăm apoi în grădină şi, dacă între timp nu s-a ocupat masa la care ne aşezasem, să ne răcorim în linişte la umbra copacilor.

Curioşi din fire încercăm să ne răcorim şi curiozitatea stîrnită de acest serviciu ingenios dar nu reuşim să primim alt răspuns decît că „aşa se obişnuieşte, personalul este insuficient" etc. Explicaţiile sînt mai mult decît puerile. Folosite numai în sezon (şi trebuie să recunoaşteţi că în reţeaua cofetăriilor bucureştene le putem număra pe degete) grădinile sînt mai solicitate decît interiorul localului pentru simplul motiv că răcoarea pomilor este preferabilă celor 4 pereţi încinşi de arşiţă. Şi totuşi, se face abstracţie cu dezinvoltură de acest argument de bun simţ, ba, mai mult, solicitantul este pus în situaţia de a se plimba cu tava pe stradă, calea de acces firească fiind blocată total inutil. Să fie acesta un mod sui-generis de a face reclamă produselor cofetăriei „Poeniţa copiilor" ? Sau încă o fisură în „tencuiala" de civilizaţie pe care o aşteptăm în mod justificat de la comerţ ?

SOFIA SCORŢARU

5 MINUTE CU

NICUŞOR CONSTANTINESCU, DIRECTORUL ŞTRANDULUI TINERETULUI

— Nouă ne place să considerăm complexul de aici — ne spune interlocutorul — nu numai o bază sportivă pentru înot ci, dat fiind cadrul natural în care este situat, şi un loc agreabil pentru odihnă, destindere şi practicare a exerciţiilor fizice. Fără îndoială însă că punctul forte al ştrandului îl constituie cele şapte bazine înzestrate cu instalaţie termică de încălzire a apei, care asigură condiţii optime de învăţare şi practicare a înotului. De altfel, aici există peste 40 de instructori şi profesori specializaţi, care conduc cursurile de învăţare a înotului, cursuri destinate copiilor şi adolescenţilor. Înscrierea în aceste grupe se face, cum se ştie, contra cost, iar pe o perioadă de 12 zile cursanţii — participînd zilnic la lecţii care durează cîte trei ore — beneficiază, pe lîngă toate condiţiile oferite de ştrand, de grija şi atenţia profesorilor.

— Dar să presupunem că mulţi dintre cei ce vin să înoate, mai doresc să practice şi alte sporturi. După ce ieşi din apă chiar simţi nevoia să faci mişcare. Au aceşti amatori asemenea posibilităţi ?

— Bineînţeles. Terenurile sportive de care dispunem constituie chiar un punct de atracţie. Ştrandul Tineretului are nu mai puţin de 14 terenuri de tenis. Dintre acestea 6 sînt puse la dispoziţia centrului de iniţiere pentru copii (sub conducerea fostului internaţional Tache Caranulis), 4 sînt destinate membrilor clubului de tenis care funcţionează pe lîngă ştrand, iar pe celelalte 4 este permis accesul publicului iubitor al „sportului alb". Pentru că ne aflăm la capitolul terenuri, mai amintim şi de darea în folosinţă a încă două dreptunghiuri de zgură pentru practicarea voleiului şi baschetului. Plaja propriu-zisă, alcătuită din două suprafeţe, una gazonată iar alta acoperită cu nisip, poate primi peste 7 000 de vizitatori !

ILIE GHEORGHE

A apărut „Lupta de clasă" nr. 6 — iunie 1971

Din sumar :

Petru Berar, Ion Mitran : UNITATEA DINTRE TEORIE ŞI PRACTICĂ ÎN ACTIVITATEA PARTIDULUI

● CONDUCEREA ŞTIINŢIFICĂ A ECONOMIEI

Constantin Dumitraşcu : INSTRUMENT DE ANALIZĂ, PROGNOZĂ ŞI DECIZIE.

Radu Mănescu : CONCORDANŢA DINTRE INTERESELE ÎNTREPRINDERII ŞI INTERESELE SOCIETĂŢII.

Cezar Basno : ECHILIBRUL FINANCIAR, CERINŢĂ A PERFECŢIONĂRII CONDUCERII.

Miron Constantinescu : NICOLAE IORGA.

V. LIVEANU : FORŢELE MOTRICE ALE DEZVOLTĂRII ISTORICE ÎN GÎNDIREA LUI NICOLAE IORGA.

G. Morja : NOUĂ DECENII DE LA APARIŢIA REVISTEI „CONTEMPORANUL".

Radu Negrea : DILEME ALE POLITICII ECONOMICE OCCIDENTALE.

Nicolae Iordache, Radu Bogdan : TENDINŢE FAVORABILE ÎNFĂPTUIRII SECURITĂŢII EUROPENE. OPINII

Gh. Boboş : ESTE OARE NECESARĂ CONSACRAREA UNUI DREPT ECONOMIC CA RAMURĂ APARTE ?

Melania Livadă : CRITICA ŞI LITERATURA.

● PREDAREA FILOZOFIEI ÎN LICEU

Emilian Dimitriu, Ion Pogorilovschi : FILOZOFIA CA OBIECT DE ÎNVĂŢĂMÎNT.

Mihai Iordănescu : CARE ESTE „OBIECTUL" DISCUŢIILOR DESPRE PREDAREA FILOZOFIEI ?

Valdemar Popa : UNITATEA FILOZOFIEI CU CELELALTE ŞTIINŢE SOCIALE.

Alexandru Singer : EDUCAŢIA FILOZOFICĂ A ELEVILOR.

● PAGINI DE ISTORIE

Mircea Măciu : ASPECTE DIN LUPTA IDEOLOGICĂ INTERBELICĂ

CRONICA U. T. C.

● IERI A SOSIT în Capitală o delegaţie a Uniunii Tineretului din Iugoslavia, formată din Dravec Ştefan, membru al Prezidiului Conferinţei republicane de tineret din Slovenia, Spasora Nikolina, secretar al Comisiei relaţii social-economice a Conferinţei republicane de tineret din Macedonia, şi Kamber Avdiu, membru al Prezidiului Conferinţei regionale Kosovo care vor întreprinde o vizită în România la invitaţia C.C. al U.T.C.

La sosire au fost de faţă membri ai Biroului şi activişti ai C.C. al U.T.C., precum şi Bugomilici Bojidar, însărcinat cu afaceri al Ambasadei R.S.F. Iugoslavia la Bucureşti, şi Strelec Ronald, primul secretar al ambasadei.

● IERI, A PĂRĂSIT Capitala îndreptîndu-se spre Conakry, tovarăşul Ion Bar, activist al C.C. al U.T.C., care va participa la lucrările celui de al VI-lea Congres al J.R.D.A. (Tineretul Revoluţiei Democratice Africane) din Guineea.

VACANŢA

VARĂ BOGATĂ PENTRU ELEVII PITEŞTENI

Una dintre acţiunile recente ale Consiliului elevilor din Piteşti a fost discutarea şi definitivarea programului de acţiuni dedicate vacanţei, de către Casa de cultură a elevilor şi studenţilor. Prilejul a însemnat o chibzuire atentă a propunerilor venite din fiecare şcoală, astfel încît, în sinteză, să poată fi date răspunsuri tuturor preferinţelor. Aceste zile de sfîrşit de iunie vor fi marcate printr-un original concurs „Vă place poezia" ? — constînd în probleme de identificare a versurilor, autorului şi interpretului ; o întrecere între recitatorii elevi şi studenţi ; seri distractive şi audiţii muzicale oferite de „Melo-Club".

Ca activitate permanentă, „Melo-Club" va organiza şi în luna iulie întîlniri cu melodiile, interpreţii şi formaţiile preferate, proiecţii de filme muzicale. Zilele de sfîrşit de săptămînă sînt dedicate reuniunilor distractive, sportului şi excursiilor. De trei ori pe săptămînă : film. În fiecare joi, vizite pentru orientarea profesională, avînd ca repere Combinatul petrochimic, Fabrica de stofe „Argeşana" şi drumeţii la muzee şi case memoriale. Dintre acţiunile lunii lui Cuptor mai notăm un simultan de şah, recitalul de versuri al Studioului de poezie şi festivalul Concurs cu premii „Vă place muzica uşoară ?". Zilnic, sînt deschise sălile de jocuri distractive, la dispoziţia vizitatorului fiind şi numeroase colecţii de ziare şi reviste.

I. T.

INITIATIVE

DISTINCŢIA „ŞEF DE PROMOŢIE"

Bine gîndită şi foarte oportună, iniţiativa Comitetului judeţean Arad al U.T.C. vine să confere, la absolvirea liceului, recunoaşterea şi statornicirea unui „titlu" adesea uitat — şef de promoţie. În cadrul deopotrivă solemn şi sărbătoresc al serbărilor de sfîrşit de an, 28 de tineri absolvenţi ai liceelor de cultură generală şi de specialitate din judeţul Arad au primit, pe lîngă premiile şi menţiunile acordate de conducerile liceelor, diplomele şi plachetele care-i consacrau şefi de promoţie. Atribuite de Inspectoratul şcolar judeţean şi de Comitetul judeţean al U.T.C., aceste dis-

---

Campioana la fotbal a şcolilor profesionale : NICOLINA - IAŞI

În finala disputată ieri dimineaţă pe stadionul „23 August" din Capitală, fotbaliştii ieşeni au învins cu scorul de 6—2 (3—1) reprezentativa grupului şcolar CENTROCOOP Constanţa, la capătul unui meci de un bun nivel tehnic, spectaculos, cu faze de fotbal autentic. Golurile au fost marcate de *Andreescu (3), Bărbulescu (2)* şi *Stănicel* — pentru învingători şi de *Mercan* şi *Nicolaescu* — pentru învinşi. În deschiderea cuplajului, în partida pentru locurile 3—4, formaţia Grupului şcolar UCECOM Galaţi a cîştigat cu 3—2 (1—0) în faţa selecţionatei Grupului şcolar industria lemnului Suceava.

F.R.F. şi revista Fotbal au oferit primelor 4 echipe din campionat substanţiale premii, constînd din cupe de cristal, sacoşe, tricouri, mingi. Golgeterii turneului final, gălăţenii *Radu* şi *Ostu* (fiecare cu cîte 5 goluri marcate) au fost, de asemenea, răsplătiţi cu premii.

D. V.

Tinerii judoka — la Praga

La Praga s-a desfăşurat recent întîlnirea de judo la juniori între selecţionatele oraşelor Bucureşti şi Praga. În a doua zi de concurs, sportivii români au cîştigat la cele două categorii de vîrstă, juniori mici şi mari, cu rezultatul de 2—1, şi respectiv 3—1. O bună impresie au lăsat tinerii A. Dumitru, I. Petrof, M. Badea, C. Melnic şi C. Roman.

I. GH.

PRONOSPORT

DIVIZIA A	
Farul-Rapid	1
Politehnica Iaşi-Jiul	1
S. C. Bacău-„U" Craiova	1X
Progresul-„U" Cluj	1
Dinamo Buc.-Steagul roşu	1X
C.F.R Cluj-U.T. Arad	1X
C.F.R Timişoara-Steaua	1X2
(tineret)	
Farul-Rapid	1
Politehnica Iaşi-Jiul	1
S.C. Bacău-„U" Craiova	1
Progresul-„U" Cluj	X2
Dinamo Buc.-Steagul roşu	1
C.F.R. Cluj-U.T. Arad	1

„Forţă, sănătate, armonie fizică"

Curs practic de culturism

La catedră : profesorii TIBERIU BAN şi DUMITRU HÎTRU

LECŢIA A XII-A

Exerciţii de încălzire (fete)

Se repetă, întocmai, ultimul complex de încălzire din lecţia a XI-a (a V-a fete).

Exerciţiile săptămînii a VI-a (fete).

Pentru mobilitatea dv.

Întreg ciclul este închinat mobilităţii corpului dv. Se cere efectuarea conştiincioasă a încălzirii. Trecem la învăţarea noilor procedee.

Exerciţiul F-16

Din poziţia ghemuit, avînd coapsele fixate cu ajutorul braţelor, rulări înapoi şi revenire. 6—8. repetări.

Exerciţiul F-17

Din poziţia culcat înainte, trunchiul şi capul în extensie, avînd gleznele fixate cu ajutorul braţelor, se execută tamponul. 3—4 repetări.

Exerciţiul F-18.

Din poziţia culcat înainte, cu braţele în prelungirea corpului (se poate executa şi cu un baston în mîini) picioarele libere (sau chiar fixate) se trece la extensia trunchiului. 4—6 repetări.

Exerciţiul F-19.

Din poziţia culcat pe spate, cu braţele întinse în prelungirea trunchiului, ridicarea simultană a trunchiului şi a picioarelor în echer. 4—6 repetări.

Exerciţiul F-20.

Podul. Din poziţia stînd cu spatele la perete, se îndoaie trunchiul înapoi pînă se atinge cu palmele podeaua. Coborîrea se face în funcţie de gradul de mobilitate. 2—3 încercări.

Exerciţiul F-21.

Din poziţia stînd, pendularea unui picior înainte şi înapoi (mărim cursa pe măsura repetării exerciţiului) sprijinindu-ne cu un braţ. Dozare : 3x10 (deci, 15 pendulări de fiecare picior).

Exerciţiul F-22.

Din poziţia cu un picior sprijinit pe un scaun (măsuţă joasă, pat, spalier etc.), aplecări cu braţul şi atingerea labei piciorului întins. Dozare 2x10.

Fig. 17

Fig. 18

Exerciţii de încălzire (băieţi)

Mers, alergare, săritura „ştrengarului", apoi, reluăm exerciţiile de încălzire : a (lecţia I) ; f (II) ; h (III) ; l (IV) ; w (VII) ; y (VIII) ; z (VIII) şi ab (IX).

Exerciţiile săptămînii a XII-a (băieţi)

Recapitulăm următoarele exerciţii, păstrînd dozarea iniţială şi pauza de cîte 1 minut între fiecare repetare : 15 (lecţia a IV-a) ; 19 (V) ; 23 (VI) ; 27 (VII) şi 30 (VIII). Apoi, trecem la învăţarea noilor procedee :

Exerciţiul 45

(Membrele superioare)

Din poziţia stînd, cu braţul sprijinit pe un plan înclinat (circa 45° — poate fi chiar scîndura de călcat sau ceva asemănător) extensia şi flexia în articulaţia cotului. Se va lucra alternativ cu ambele braţe. Dozare : 3 (10x2—4 kg).

Exerciţiul 46

(Membrele superioare)

Aflîndu-ne culcaţi pe un plan înclinat (circa 45°) şi folosind o halteră de circa 6—7 kg. executăm extensia şi flexia braţelor în articulaţia cotului. Tălpile picioarelor vor avea sprijin solid. Dozare : 3x10 repetări.

Exerciţiul 47

(Trunchiul)

Din poziţia culcat pe spate (plan înclinat) cu picioarele fixate, avînd haltera de circa 10—15 kg. la ceafă, se efectuează ridicarea trunchiului la verticală. Dozare : 2x4 repetări.

Exerciţiul 48

(Membrele superioare)

Ne aşezăm pe marginea unui scaun, cu picioarele depărtate, cu palma dreaptă sprijinită de genunchiul drept (urmăriţi figura 48) şi executăm cu braţul stîng (îngreuiat extensia şi flexia din articulaţia cotului). Dozare : 3. (10x2—4 kg) — adică 15 pt. dreapta şi 15 pt. stînga.

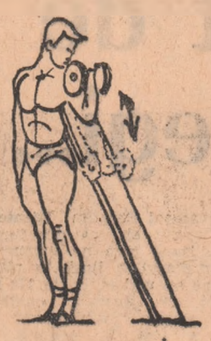

Fig. 45

Fig. 48

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

Cinema

HELLO DOLLY : rulează la Patria (orele 9,30; 13; 16,30; 20).

LA REVEDERE, PRIETENE : rulează la Scala (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21,15); Stadionul Dinamo (ora 20,30).

ESOP : rulează la Capitol (orele 16,30; 18,45; 21).

ÎN ARŞIŢA NOPŢII : rulează la Capitol (orele 9,30; 11,45; 14).

DIN NOU DESPRE DRAGOSTE : rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

100 DE DOLARI PENTRU ŞERIF : rulează la Festival (orele 9,15; 12; 15,30; 18,15; 21), Feroviar (orele 9,15; 12; 15,15; 18; 20,45), Excelsior (orele 9,30; 12,15; 15,15; 18; 20,30). Modern (orele 8,45; 11,30; 14,15; 17; 20), Grădina Modern (ora 20,30).

SPRIJINITI-L PE ŞERIF : rulează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Bucureşti (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30; 18,45; 21), Melodia (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45), Favorit (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Grădina Doina (ora 20,30), Grădina Capitol (ora 20,15).

O FLOARE ŞI DOI GRĂDINARI : rulează la Victoria (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Arta (orele 9; 12,30; 16), Gloria (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Aurora (orele 9; 12,30; 16; 19,30), Grădina Aurora (ora 20,15), Grădina Arta (ora 20,15), Grădina Festival (ora 20,30).

HAIDUCII LUI ŞAPTECAI; ZESTREA DOMNIŢEI RALU : rulează la Lumina (orele 9; 12,30; 16; 19,30).

CLANUL SICILIENILOR : rulează la Doina (orele 11,30; 14; 16,30).

REGELE LEAR : rulează la Doina (ora 19,30).

APA CA UN BIVOL NEGRU : rulează la Timpuri Noi (orele 9—17 în continuare) ; PROGRAM DE FILME DOCUMENTARE : (orele 18,45; 20,15).

IUBIRE : rulează la Buzeşti (orele 15,30; 18). Grădina Buzeşti (ora 20,30).

FACEREA LUMII : rulează la Dacia (orele 8,45—20 în continuare), Mosilor (orele 15,30; 17,45; 20).

DĂ-I ÎNAINTE, COWBOY : rulează la Griviţa (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30). Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30), Grădina Herăstrău (ora 20,30), Grădina Tomis (ora 20,15)

ŞI CAII SE ÎMPUŞCA, NU-I AŞA ? : rulează la Bucegi (orele 15,15; 18; 20,30). Miorita (orele 9; 11,45; 14,30; 17,15; 20), Grădina Bucegi (ora 20,30).

PRINTRE COLINELE VERZI : rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,15).

DOMICILIUL CONJUGAL : rulează la Înfrăţirea (orele 15,30; 17,45; 20).

BUTCH CASSIDY ŞI SUNDANCE KID : rulează la Unirea (orele 16; 18,15), Popular (orele 15,30; 18; 20,15), Rahova (orele 15,30; 18; 20,15), Grădina Unirea (ora 10,30).

CEI TREI CARE AU SPERIAT VESTUL : rulează la Lira (orele 15,30; 18). Grădina Lira (ora 20,15).

SUNETUL MUZICII : rulează la Drumul Sării (orele 15,30; 19,15).

SERATA : rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15), Ferentari (orele 15,30; 17,45; 20).

ELEFANTUL SLOWLY : rulează la Giuleşti (orele 15,30; 17,45; 20), Floreasca (orele 16; 18,15; 20,30).

SECRETUL DIN SANTA VITTORIA : rulează la Pacea (orele 16; 19).

MIHAI VITEAZUL : rulează la Crîngaşi (orele 15; 19), Vitan (ora 16). Grădina Vitan (ora 20,15).

CAZUL C. L : rulează la Volga (orele 9,15; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,15).

BĂTĂLIA DE PE NERETVA : rulează la Flacăra (orele 15,30; 19). Viitorul (orele 16; 19,30).

TRANDAFIRI ROŞII PENTRU ANGELICA : rulează la Munca (orele 15,30; 18; 20,15).

ULTIMA RELICVĂ : rulează la Laromet (orele 15,30; 17,30; 19,30).

ESCROC FĂRĂ VOIE : rulează la Cinemateca — Union (ora 9) ; PLANETA MAIMUŢELOR (orele 10,30; 12,30; 14,30) ; AVENTURIERII (orele 16,30; 18,45) ; PĂSĂRILE (ora 21).

Teatre

SÎMBĂTĂ, 26 IUNIE 1971

Opera Română (la Arenele Romane) : CARMEN — ora 20 ; Teatrul de Operetă : SECRETUL LUI MARCO POLO — ora 19,30 ; Teatrul „C. I. Nottara" (Bd. Magheru) : BĂRBAŢI FĂRĂ NEVESTE — ora 19,30 ; Teatrul Mic : PISICA SĂLBATECĂ — ora 20 ; Teatrul Evreiesc de Stat : PE PLACUL TUTUROR — ora 19,30 ; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy) : BIMBIRICĂ — ora 19,30 ; (la Grădina Boema) : LA GRĂDINA CĂRĂBUŞ — ora 20 ; Teatrul „Ion Vasilescu" (la Teatrul de vară „23 August") : MINI-JAZZ CU MAXI-HAZ — ora 20 ; Ansamblul „Rapsodia Română" : LA IZVOARE DE FRUMUSEŢE — ora 18,30. Teatrul de Comedie (la Teatrul de vară „Herăstrău") : DISPARIŢIA LUI GALY GAY — ora 20.

DUMINICĂ, 27 IUNIE 1971

Opera Română (la Arenele Romane) : BĂRBIERUL DIN SEVILLA — ora 20 ; Teatrul de Operetă : SE MĂRITĂ FETELE — ora 10,30 ; SOARELE LONDREI — ora 19,30 ; Teatrul „C. I. Nottara" (Sala Studio) : CÎND LUNA E ALBASTRĂ — ora 20 ; Teatrul Mic : PISICA SĂLBATECĂ — ora 20 ; Teatrul Evreiesc de Stat : PE PLACUL TUTUROR — ora 19,30 ; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy) : MICUL INFERN — ora 19,30 ; (la Grădina Boema) : LA GRĂDINA CĂRĂBUŞ — ora 20 ; Teatrul „Ion Vasilescu" (la Teatrul de vară „23 August") : MINI-JAZZ CU MAXI-HAZ — ora 20 ; Teatrul „Tăndărică" (Cal. Victoriei) : ŞORICELUL ŞI PĂPUŞA — ora 11.

tv

SÎMBĂTĂ, 26 IUNIE 1971

● 16,15 Emisiune în limba germană ● 18,00 Bună seara, fete ! Bună seara, băieţi ! Emisiune de Lucia Postelnicu şi Titi Acs ● 19,15 Publicitate ● 19,20 1001 de seri ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 Tele-enciclopedia : Ramayana (II) ; Oceanografie ; Valea Morţii ● 20,45 Film serial : Incoruptibili ● 21,35 Logodnicele aterizează la Paris (Boeing-Boeing) — comedie în 3 acte de Marc Camoletti ● 23,20 Telejurnalul de noapte.

DUMINICĂ, 27 IUNIE 1971

PROGRAMUL I

● 8,30 Deschiderea emisiunii. Sport şi sănătate ● 9,00 Matineu duminical pentru copii ● 10,00 Viaţa satului ● 11,15 Albumul compozitorilor români : LUDOVIC FELDMAN ● 12,00 De strajă patriei ● 12,30 În reluare, la cerere telespectatorilor : Dragoste, poveste veche — romanţe cu Teodora Lucaciu şi Valentin Teodorian ● 13,00 Emisiune în limba maghiară ● 14,30 Post meridian ● 15,15 Sport : Întîlnirea amicală de fotbal dintre selecţionatele Norvegiei şi R.F.G. (Aspecte înregistrate) ● 16,15 Magazin ● 18,10 Planeta giganţilor. Film serial pentru tineret ● 19,00 Vetre folclorice. Focul viu... ● 19,20 1001 de seri ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale a R.S.R. în Asia (I) ● 21,00 Cîntece populare ● 21,15 Film artistic : Defileul de granit ● 22,55 Telejurnalul de noapte. Sport.

PROGRAMUL II

● 20,00 Reîntîlnire cu personaje îndrăgite de copii : ECHIPAJUL VAL-VÎRTEJ ● 20,30 Seară de muzică de cameră vieneză ● 21,30 Buletin de ştiri ● 21,35 Săptămîna culturală bucureşteană ● 21,50 Reluarea serialului de sîmbătă seara : INCORUPTIBILII.

La Bușteni, tinerii din județul Prahova construiesc prin muncă voluntar-patriotică un nou complex turistic și sportiv

Perla Caraimanului

AUREL DOGARU

ION POPESCU

LAZĂR BRATU

GHEORGHE CIUFU

CORNEL ENE

NICOLAE ANDREI

ORELE DECIZIEI

„Dacă ar fi fost nevoie, veneam și mai mulți..."

Cu două luni în urmă vacanța se anunța ca oricare alta. Obișnuită. O parte dintre acești băieți, majoritatea din satele apropiate Ploieștilor ar fi mers acasă, în comună imediat după serbarea de sfîrșit de an. Alții, după cum ne mărturisesc, proiectaseră traseele excursiilor prin nordul Moldovei sau pe Valea Oltului. În toamnă urmau să reia cursurile la sfîrșitul unei vacanțe ca oricare alta. Obișnuite.

În Valea Cerbului, la Bușteni, avem în față pe cîțiva din elevii Grupului școlar profesional „1 Mai" Ploiești al căror traiect de vacanță s-a modificat brusc printr-o hotărîre din ultimele săptămîni, gravitînd în jurul acestui punct din geografia județului: Complexul turistic sportiv al tineretului. Ispititoare, refacerea traseului acestei hotărîri ne dă prilejul unor prime dialoguri cu „tresele" taberei de muncă voluntar-patriotică — brigadierii aleși din prima zi șefii celor șase echipe ai seriei inaugurale.

1. ESTE ÎN TRADIȚIA ȘCOLII...

— ...să fie prezentă pe șantierele de muncă voluntar-patriotică importante organizate în județ, *ne spune responsabilul fostei clase a II-a D, brigadierul comandant al primei grupe,* Gheorghe Ciufu. *Ni se amintesc orele de pe șantierul șoselei Cîmpina-Comarnic, campaniile agricole în fermele din apropierea orașului, zile prestate anul trecut la Fabrica „1 Mai", Bucov. Discuția cu Ciufu ne dă posibilitatea să deprindem ideea că șantierul se înscrie firesc în adeziunea la muncă a acestor tineri. De loc din Băicoi, Ciufu e recomandat de preferințele sale pentru fizică, îndeosebi, de rezultatele la învățătură. Dar cînd se va încheia seria aici va reveni în uzină ca angajat temporar, pînă în toamnă. Deocamdată însă a preferat această participare în corpore, cu colegii de an, de clasă pe șantierul abia deschis. Este în tradiția școlii...*

2. N-AM EZITAT SĂ OPTĂM: NE ÎNTÎLNIM PE ȘANTIER!

— A fost o comunicare către toți elevii școlii făcută de secretarul comitetului U.T.C.: în Valea Prahovei, la Bușteni, se deschide în această vară o tabără de muncă voluntar-patriotică. Cine vrea, să participe. Cei care au simțit că pot face față s-au oferit fără ezitare să vină aici. Din clasa noastră sînt înscriși majoritatea. Sîntem obișnuiți cu munca.

— *Aici este totuși altceva decît la școală — îmi replică Lazăr Bratu.*

— Știam dinainte ce ne așteaptă.

— *Și cînd ați văzut ce vă revine să executați?*

— Ne simțim în stare să facem față. Odată ce ne-am înscris, cu gîndul am rămas definitiv convinși să muncim.

Sîntem invitați să privim în jur, acolo unde tîrnăcoapele izbesc în coasta muntelui.

— Destul de simplu să vă convingeți că fiecare „trage". Nu mai pune problema dacă este greu sau ușor.

3. GÎNDUL CĂ PESTE ANI PUTEM SPUNE: NOI AM PUS TEMELIA ACESTEI CONSTRUCȚII

Neobișnuit, se pare, cu declarațiile, sudorul în devenire Ion Popescu, comandantul de la „3" se lasă greu la vorbă. Ar fi putut, spune el, alege o altă variantă pentru a efectua „contribuția" de muncă voluntar-patriotică. A preferat șantierul abia deschis la Bușteni. După o scurtă pauză adaugă:

— Am ținut să fiu alături de ceilalați colegi la începerea acestui complex turistic destinat tineretului. M-a înviorat gîndul că peste ani vom spune: noi am pus temelia acestei construcții.

Este poate cea mai des întîlnită motivația în conversațiile ad-hoc cu o bună parte dintre „deschizătorii de pîrtie" ai lucrărilor de la poalele Caraimanului, locul pregătit pentru „cea mai frumoasă casă din Bușteni" cum le place să spună de pe acum constructorilor, avînd în minte imaginea degajată de liniile destul de reținute ale hîrtiei de calc.

4. VOM PLECA DE PE ȘANTIER MAI FORMAȚI, MAI DEPRINȘI CU MUNCA

— La întrebarea pe care mi-o puneți aș răspunde foarte direct: am venit pe șantier cu dorința de a pune umărul la noua construcție destinată tineretului, *îmi spune Aurel Dogaru.*

Îl văd deja bronzat — semnele lucrului în aer liber. Mă „ghicește".

— După ce-am terminat cursurile, înainte de a începe tabăra, am fost acasă, la Mănești. Am dat o mînă de ajutor unei mătuși la grădina de zarzavat. Peste două săptămîni voi lucra alături de mama la C.A.P.

Viitorul strungar Aurel Dogaru nu-și îngăduie repaos. Acum e obsedat de sîrma din apropierea noastră marcînd limita de săpături din această zi.

— Echipa noastră, „B—D"-ul, cum i se spune — cuprinde în majoritate elevi de la cele două clase — vrea să cîștige astăzi steagul. Sînt convins că vom pleca de aici mai formați, mai deprinși cu munca.

Îi urmăresc întorcîndu-se pe aliniamentul de săpare, alături de cei care, după cum se exprimă el, „s-au grupat astfel după vrerea lor, dînșii preferîndu-mă pe mine să conduc echipa".

5. CLASA NOASTRĂ — PRIMA CARE S-A DECIS

Dezinvolt, parcă anume pregătit pentru discuție, Cornel Ene *îmi spune:*

— Doream mai demult să lucrez pe un șantier al tineretului. Sînt cu atît mai bucuros că este vorba de un asemenea obiectiv, destinat chiar tinerilor. La fel ca mine au gîndit și gîndesc și ceilalți colegi ai mei. De altfel clasa noastră a fost prima care s-a decis să vină pe șantier. La început nu știam că vom fi și cei care începem construcția. Vă rugăm să ne credeți, bucuria a fost și mai mare.

Fac aluzie la meseria lor, prin excelență, nefizică — rectificatori. Îmi arată palmele. Înroșite bine, pline de transpirație. Citeva bătături destul de serioase.

— Am mai făcut și altă dată ore de muncă voluntar-patriotică la școală. Putem spune că sîntem obișnuiți cu munca. Dar așa de serios n-am mai lucrat pînă acum niciodată.

6. ȘTIAM CĂ NU VENIM AICI SĂ NE PLIMBĂM!

— *Ai obosit Andrei?*

— Aproape.

Programul de lucru al zilei este pe terminate și semnele de oboseală nu se sfiesc să apară, trădînd seriozitatea cu care s-a lucrat de-a lungul celor opt ore prevăzute în programul șantierului. Andrei Nicolae *pare cel mai firav dintre cei șase interlocutori aleși de noi. Dar nu se arată cîtuși de puțin dispus să renunțe la ideea competitivității, înrădăcinată masiv în ambițiile tuturor echipelor. Recunoaște că regimul de lucru din timpul anului școlar era mai lejer, pe seama alternanței atelier-sală de curs fiind relativ, a programului de numai șase ore. Pe șantier însă — opt ore în fiecare zi.*

— Invitația a fost de la început clară: cine vrea să vină să lucreze! N-am venit să ne plimbăm ci să muncim, *ne spune cu o fermitate greu de ghicit în ținuta, în liniștea cu care vorbește Nicolae Andrei.* Dacă ar fi fost nevoie veneam și mai mulți...

ORE DE ACȚIUNE

„Astăzi s-a muncit foarte bine!"

- 5,45 deșteptarea
- 6.30 Careul de dimineață. Comandantul brigăzii de la tabăra de muncă voluntar-patriotică primește raportul celor șase comandanți de echipă. Se anunță programul de muncă, programul cultural-distractiv al după-amiezii
- 7—12,00 — Muncă în șantier Masa de prînz
- 16,45 — Încheierea programului de muncă
- 17,45—18,00 — Careul de seară: Analiza muncii desfășurate; înmînarea drapelului de fruntaș echipei care a obținut cele mai bune rezultate în ziua respectivă
- 18.00 Jocuri sportive în cadrul competiției „Cupa taberei" Masa de seară.

Am transcris conținutul unei zile în Tabăra de muncă voluntar-patriotică de pe șantierul complexului turistic al tineretului Bușteni. Prezent printre brigadierii sosiți în prima serie, elevi din anii II și III ai Grupului școlar profesional „1 Mai" Ploiești, foto-reporterul s-a lăsat ispitit de „macro fotografierea" orelor în haine de lucru petrecute sub streașina Caraimanului.

În jurul drapelului înălțat pe catarg, adunați în careu, brigadierii urmăresc programul zilei de muncă (foto 1). Echipele 1 și 3 vor lucra astăzi la transportul cărămizilor. Unii încarcă mașinile la gară, ceilalți le descarcă și stivuiesc cărămizile în incinta șantierului (foto nr. 2). Șantier care la această dată numără ca salariați pe șeful de lot, normatorul și... magazinerul. În rest cei peste 100 de brigadieri, „coordonatorii tehnici" — maiștrii instructori Ion Istrate, Vasile Voicu și Adalbert Marius, pedagogul Puiu Gheorghiu și bineînțeles comandantul taberei, tovarășul Gheorghe Anghel, activist al Comitetului județean Prahova al U.T.C.

Celelalte patru echipe iau în primire aliniamentul fundațiilor. Tîrnăcoapele și lopețile se pun în mișcare, mușcînd din piatra unei pante de peste 35 de grade. Aici, în acest loc nedefrișat aproape, izbit acum cu sete de uneltele brigadierilor (foto nr. 3), va fi fixată piatra de temelie a „perlei Caraimanului" — hotelul turistic și cantina. Momentul cînd vor apare primele bătături nu este departe.

Zi frumoasă astăzi. În Valea Cerbului vîntul răvășește crengile copacilor care străjuiesc platoul viitorului complex turistic. Băieții par a ignora arșița, deloc neglijabilă. Salopetele albastre cu ecusonul pe mîneca stîngă încep să se descheie, se suflecă mînecile ca în cele din urmă să fie abandonate, fără excepție aproape. După-amiaza mai ales se pronunță din ce în ce mai des: apă! Se face pe loc un bon pentru cîteva găleți — Cine semnează de primire? Pauză. Din păcate sînt destul de puțini șefi și fiecare este prins cu cîte ceva. Din păcate? se aude o voce. În cele din urmă s-a găsit cineva „cu drept de semnătură". Din cînd în cînd nevoia de un respiro mai larg se face simțită. Apoi, cu aceeași insistență e prinsă coada casmalei. Munca, oboseala nu-i împiedică să rămînă totuși comunicative. Marian Toma, *consătean cu Ion Popescu, nu-și stăpînește plăcerea de a se afla, fie și pentru două săptămîni, în peisajul încîntător al Bucegilor. Vasile Enescu ne mărturisește că deși prima dată pe șantier, nu-l sperie cituși de puțin specificul muncii.* „Aici lucrezi în colectiv, pentru același țel, pentru aceleași interese. Munca este și mai ușoară, mai plăcută. Ar fi necolegial să încerci să tragi chiulul" *spunea, filozofînd parcă* Viorel Peltea *pe care îl remarcasem „trăgînd tare" la tîrnăcop în echipa lui Bratu, alături de Ion Lăcătuș, de Aurel Dumitrache. Amintindu-ne dorința lui de a se afla în mijlocul colegilor pe perioada vacanței,* Alexandru Manolache *ne subliniază satisfacția tatălui său în legătură cu opțiunea fiului de a veni aici.* Ion Iorgulescu, *băiatul unui petrolist de la Moinești, ne surprinde cu răspunsul său: se află la Bușteni, pe șantierul de muncă voluntar-patriotică dorind* „să contribuie astfel la faima școlii". *Ceva în genul lui Ciufu.*

Ziua de lucru s-a terminat și brigadierii de la „săpături" „coboară, evident marcați de oboseală, spre locul de predare a uneltelor (foto 4).

Întrebarea care stăruie, auzită pe traseul celor cîteva sute de metri pînă la dormitor de nenumărate ori: ce echipă va lua astăzi steagul?

...Program administrativ. Între timp, comandamentul taberei este convocat pentru deliberare. Ce s-a realizat, cît s-a făcut, ce traducere valorică are munca prestată.

— *Astăzi s-a muncit foarte bine! ține să sublinieze tovarășul* Vasile Gavrilescu, *șeful lotului, „expertul" în materie.*

Rezultatele sînt într-adevăr peste așteptări. S-a reușit un nivel aproape dublu față de cel estimat la începutul zilei.

Întrebarea revine. „Jurtul are probleme", formulă de atîtea ori uzitată, se potrivește destul de bine. Toate echipele au muncit foarte conștiincios. Un pic dezavantajate, cele două formații de la cărămizi: numărul limitat de mașini n-a permis un ritm mai mare de lucru. În carnetul comandantului brigăzii apar cîteva notații: de discutat posibilitatea suplimentării parcului de transport. În caz contrar va lucra în cele două puncte de încărcare-descărcare „o singură echipă, mărind volumul lucrătorilor la săpături". *Intră în discuție rezultatele concursului „Grupa cea mai ordonată". Pe ușa fiecărei săli de clasă a liceului din Bușteni transformate ad-hoc în dormitoare, se află un tabel nominal cu membrii echipei. În fiecare seară se trece o notă: ordine, curățenie, disciplină. Pe bănciile de pe culoar au apărut etichete cu numele brigadierilor. Fiecare își va pune de astăzi, în bancă, echipamentul de lucru. La careul de seară este adus drapelul brigăzii. El va fi preluat astăzi, după cum informează comandantul taberei de echipa nr.4 condusă de Aurel Dogaru! În mîinile cui se va afla mîine seară, la aceeași oră?*

Deocamdată, peste puține minute, în cadrul taberei începe programul sportiv. Astă seară vor pleca din Bușteni, de pe adresa tinerilor aflați în tabăra de muncă, primele scrisori, primele ilustrate — către părinți, la bunici, la prieteni.

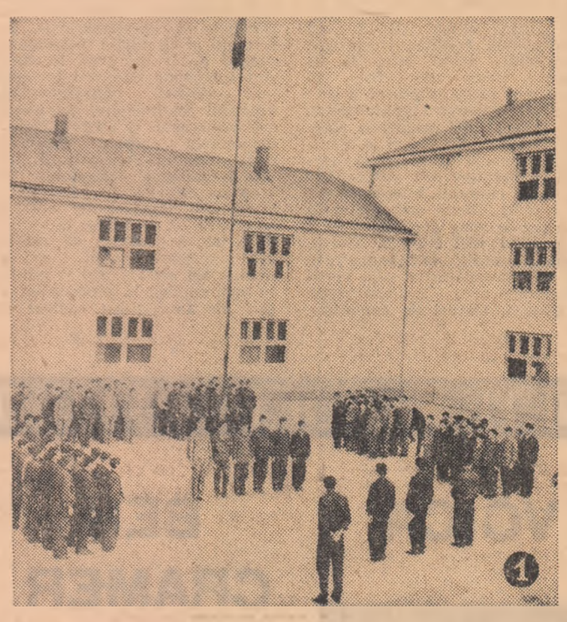

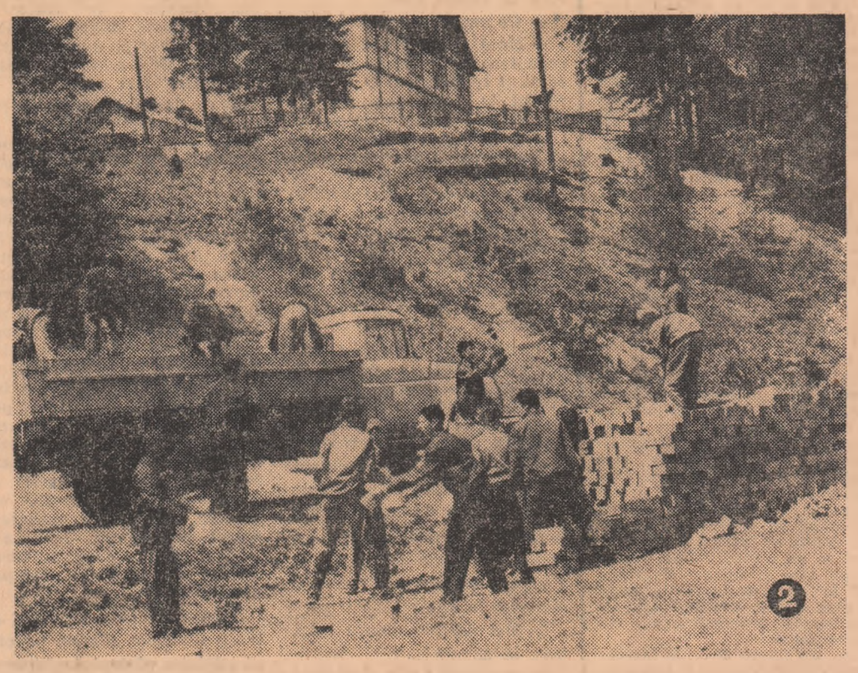

ORELE ANTICIPAȚIEI

O filă în certificatul maturizării

La sfîrșitul a două săptămîni de muncă cele șase echipe se vor retrage de pe șantier lăsînd locul altor colegi care vor adînci și mai mult brazda trasă la baza viitoarei construcții. Vor pleca cu satisfacția de a se fi cunoscut mai bine între ei. Cu amintirea excursiilor programate în împrejurimi, a activităților recreative din jurnalul de tabără.

— Vom pleca de pe șantier, la încheierea perioadei de muncă, bucuroși că în urma noastră, a elevilor de la „1 Mai", rămîne ceva care se poate vedea, care se poate măsura, mîndri că și noi, împreună cu alți colegi, cu alți tineri am contribuit alături de constructori la ridicarea unui complex turistic pentru tineret.

Mă întreham, ascultîndu-l pe elevul **Constantin Miu**, dacă în spatele cuvintelor sale se află imaginea adevărată a viitorului complex, dacă ei au reușit să realizeze exact silueta grațioasă pe care o reduce la desen dimensiunea hîrtiei.

— Corpul principal de clădire urmează să fie amplasat în panta pe care se desfășoară săpăturile, încearcă o călătorie de anticipație în interiorul complexului turistic tovarășul **Gheorghe Anghel**, comandantul taberei. **Corpul de cazare, construit pe un sistem de parter + 2 etaje va cuprinde 35 de camere cu 2 și 4 paturi. În legătură cu holul se va realiza un spațiu de alimentație publică cu regim de pensiune-cantină împreună cu un bar de zi. Prin mobilarea și dispunere adecvată, acestui spațiu i se va da un caracter polivalent aici urmînd a se ține periodic seminarii, conferințe, carnavaluri. Tot în legătură cu holul și restaurantul, apropiate, la nevoie făcînd spațiu comun se va rezolva locul destinat jocurilor, televizorului. De menționat că finisajele exterioare, cele cu specific local sînt concepute în spiritul propriu arhitecturii montane.**

Privim desenul desfășurător, un veritabil cearșaf de hîrtie. În extremitatea stîngă, corpul de alimentație. Întreaga clădire amplasată pe 9 trepte denivelate, cu fața la șosea promite o înfățișare atrăgătoare.

Revenim cu gîndul la băieții pe care, prin fereastra cabinei de metal unde a fost instalată arhiva șantierului transpiră asupra tîrnăcoapelor. Chiar dacă acum ar avea vederea spațial exactă, sîntem convinși că la terminarea întregii construcții, cînd o vor vedea încadrată în frumosul peisaj montan de la Bușteni, vor avea și mai mari motive de mîndrie — așa cum o spun fără sfială acum — de a se fi numărat printre „fondatorii" schelelor sale.

Șantierul, rămas undeva mult în urmă, se va păstra ca o filă a maturizării lor.

Reportaj realizat de NEAGU UDROIU

Foto: P. TÎNJALĂ

MUZICĂ UŞOARĂ

O ISTORIE A CHITAREI ELECTRICE

(I)

Rîndurile de faţă s-ar fi putut intitula mai curînd „O istorie a muzicii pop" dacă autorul lor nu ar fi evitat cu bună ştiinţă o asemenea formulare din cauza confuziei — sau mai bine zis a dualităţii ce stăruie încă în privinţa sensului termenului „pop". Să ne explicăm : dicţionarele (vezi Dicţionarul de jazz — ultima ediţie Segers) indică filiaţia semantică cu termenul de provenienţă americană „popular music" — muzică de largă popularitate, melodie de succes, şlagăr. În această ordine a ideilor, şi piese ca cele interpretate de un Tom Jones, un Adamo sau Ricardo del Turco pot fi încadrate muzicii pop. Mai apropiată de realitate este accepţiunea modernă, mai limitată — mai ales din punct de vedere stilistic — a noţiunii „pop", aceea definind un cuprinzător context expresiv ce viază cu preponderenţă în interpretările grupurilor de ghitare electrice însoţite de baterie şi orgă electronică. Astfel considerat, termenul „pop" prezintă o triplă semnificaţie : o anume **specificitate a trăsăturilor muzicale propriu-zise** (melodică, armonie, ritm, culoare), **un nou raport între aspectul compositic şi cel interpretativ** (relaţia creator-interpret, noţiunea de creaţie colectivă) legat de o aparte capacitate de proliferare şi circulaţie a elementelor limbajului, asemănătoare folclorului, **o anume mentalitate** ce îşi află în nonconformism o refulare şi un refuz conştient al unor realităţi reprobabile, un refugiu al aspiraţiei către lumină şi seninătate în mijlocul unei lumi bîntuite de conflicte ireconciliabile ; şi dacă acest nonconformism se manifestă pe planul suprastructural al exprimării artistice, implicaţiile sale sociale, mult mai profunde, se identifică nu odată cu atitudinea militantă, cu mesajul protestatar şi antirăzboinic, cu doctrina nonviolenţei.

Pentru a oferi cititorului argumente în plus în aprecierea dimensiunilor reale ale fenomenului muzicii uşoare actuale, vom arăta că între cele două principale domenii ale sale de referinţă (tradiţional şi modern), se pot stabili diferenţieri tranşante, ca şi evidente similitudini. Stilul numit „tradiţional" presupune astfel existenţa unui întreg lanţ de factori ce concură la realizarea produsului sonor finit (piesa de muzică uşoară în forma în care parvine ea ascultătorului) : doi creatori — compozitorul şi textierul — la care se adaugă orchestratorul, în eventualitatea că acesta nu este însuşi compozitorul —, un solist vocal şi o formaţie sau o orchestră de acompaniament instrumental, ajutată uneori şi de grup vocal. Forma melodiilor de muzică uşoară de factură tradiţională reeditează aproape invariabil ciclul tripartit de tipul refren-cuplet-refren, în care mai poate interveni o secţiune intermediară (middlepart), iar durata unei asemenea piese nu depăşeşte de obicei 3—4 minute. Speciile stilului tradiţional se definesc atît pornind de la tipul ritmului folosit (tango, fox, twist, shake etc.) cît şi în funcţie de zona geografică ce o reprezintă (stil francez, italian, englez, nordic, latino-american cu subîncrengăturile sale, nord-american etc.). Instrumentaţia utilizează, alături de componentele secţiei ritmice, ale suflătorilor de alamă şi anumite instrumente de culoare, partida — în componenţă completată sau parţială — a corzilor ; intenţiile orchestratorului sînt încifrate integral în partitură şi executate întocmai de interpreţi. Cît priveşte tematica argumentului poetic, ea apare circumscrisă, aproape fără excepţie, genului liric, exprimării etern actualului sentiment de dragoste. Piesele care se bucură de succes sînt preluate de diverşi solişti şi diferite orchestre, circulînd astfel în numeroase versiuni interpretative.

Creatorii unei melodii de muzică pop sînt cel mai adesea şi interpreţii ei şi din acest punct de vedere muzica pop poate fi socotită o emanaţie de grup, o creaţie colectivă sau, dacă vreţi, o reacţie în lanţ săvîrşită de la A la Z într-un unic creuzet. Grupurile pop reprezintă în sine entităţi interpretative stabile, constituite, chiar dacă înfiinţările şi dezmembrările de formaţii şi circulaţia instrumentiştilor de la un grup la altul sînt fenomene curente. Întrucît unii dintre instrumentiştii grupului pot îndeplini, temporar ori permanent, şi atribuţiile interpretării vocale, existenţa unor cîntăreţi specializaţi nu este întotdeauna obligatorie ; în schimb, rareori se întîlneşte cazul unui cîntăreţ de muzică pop care să activeze independent, el este afiliat de obicei unei anumite formaţii. Ceea ce numim azi muzică pop se referă în mod explicit la producţiile de gen ale formaţiilor engleze şi americane, creaţiile similare ale altor naţiuni (în prezent aproape fiecare ţară îşi are „pop-meniu" săi), constituindu-se ca afluenţi de mică anvergură ai curentului principal ; o confirmare a acestei teze o oferă faptul că multe dintre formaţiile pop ce îşi desfăşoară activitatea în diverse puncte ale globului utilizează în compoziţiile proprii nu limba maternă, ci limba engleză. Sub raport stilistic diversificarea manierelor şi tendinţelor (beat, psychedelic, rhythm and blues, experimental, underground, folk, soul, country, jazz etc.), apare azi deconcertantă, cu atît mai mult cu cît împrumuturile şi interinfluenţele stilistice fac dificilă stabilirea de graniţe precise. Permeabilă sugestiilor din afară, muzica pop a asimilat o serie de elemente lexic-expresive provenite din diverse forme de manifestare muzicală (jazz, folclor negru, muzică preclasică, muzică concretă şi electronică), îmbogăţindu-şi neîncetat mijloacele şi formele exprimării. În sfera conţinutului literar continuă să domine sentimentul liric, dar ea înglobează şi multe alte idei şi preocupări depăşind prin gravitate şi profunzime domeniul sentimental. Creată de tineri şi adresată tinerilor (cei de vîrstă cuprinsă între 14 şi 25 de ani), muzica pop a devenit după numai un deceniu de existenţă un fenomen atît de extins ca dimensiuni şi semnificaţii, ca estetică şi mesaj, încît, mai presus de cadrul strict muzical, implicaţiile sale de ordin spiritual şi social nu pot fi nici un moment ignorate. Audienţa atît de largă de care se bucură genul, sutele de milioane de discuri căutate cu aviditate şi cumpărate de sute de milioane de adepţi, sînt **fapte** ce vorbesc de la sine...

În mijlocul metamorfozelor şi devenirilor neîntrerupte ale aspectelor formale, estetice, stilistice, un singur slujitor rămas credincios, nici o clipă părăsit, nici o dată căzut în disgraţie ; ce e drept îmbunătăţit, perfecţionat, readaptat, dar rezistent efemerului, modei şi trecerii timpului : ghitara electrică. În viitoarele pagini ale acestui material ne vom întoarce privirile spre anii '60 cînd două grupuri de tineri entuziaşti, „The Shadows" şi apoi „The Beatles", aveau să pună bazele unei mişcări artistice cu consecinţe pe care ei înşişi nici nu le puteau bănui...

FLORIAN LUNGU

ELECTRECORDUL ŞI EVENIMENTUL MUZICAL

Muzica uşoară numără variate mijloace de acreditare a valorilor. În multe ţări europene, ca şi peste ocean, discul reprezintă cel mai propriu instrument de promovare a noutăţilor, tribuna de lansare a şlagărelor şi a vedetelor. O adevărată industrie produce şi desface zilnic, la un preţ deloc neglijabil, imense cantităţi de discuri (care constituie totodată auxiliarul de informare şi memorare a realităţilor genului) ; — un singur exemplu : din 1968 (data înfiinţării) pînă în 1970, formaţia „Blood, Sweat and Tears" (care a concertat şi în ţara noastră în vara trecută) a înregistrat numai trei discuri, vîndute însă în peste 7 000 000 exemplare. Se poate vorbi, desigur, de criteriile exclusiv comerciale, de fabuloasele cifre de afaceri ce se ascund în spatele unei asemenea asidui „culturalizări în masă" dar, din fericire, alături de producţiile de duzină, realele valori beneficiază de acelaşi regim de difuzare. Şi nenumăratele statistici ale vînzării (cunoscute sub denumirea de „top-uri"), demonstrează că selecţia naturală se apropie nu odată sensibil de certitudinile valorice.

La noi Radioul şi Televiziunea îşi arogă dreptul de primordialitate între instituţiile destinate difuzării. În domeniul muzicii uşoare, Casa de discuri Electrecord nu are decît puterea de a impune atenţiei evidenţe interpretative şi componistice de multe cunoscute şi consacrate în conştiinţa publicului. Este de precizat însă că, dacă în privinţa altor genuri, cum ar fi muzica simfonică şi de cameră, de pildă, producţiile de calitate îşi păstrează în timp capacitatea de a interesa pe discofil, genul muzicii uşoare — domeniu al ineditului cotidian în permanent avatar — nu tinde să permanentizeze valori imuabile. Pentru ca discul de muzică uşoară să devină un obiect rîvnit, căutat şi cumpărat, el trebuie să se afle cu **promptitudine** la îndemîna celui interesat. Acest deziderat se cere armonios conjugat cu asigurarea unei perfecte concordanţe între cerinţele solicitanţilor şi tirajele editărilor sau reeditărilor, cu permanenta sondare — statistică şi de conţinut — a gustului public. Promptitudinea trebuie să se exercite cu atît mai mult atunci cînd este vorba de evenimente artistice cum ar fi cele de amploarea unui Festival muzical naţional sau internaţional. Au avut loc pînă acum, anul acesta, Festivalul de la Braşov şi cel de muzică de jazz de la Ploieşti ; urmează, la sfîrşitul lunii iulie cel de la Mamaia, importantă confruntare a **creaţiei şi interpretării româneşti.** Cît de binevenită ar fi reluarea, în vederea unui asemenea eveniment, a iniţiativei atît de oportune pe care Casa Electrecord a avut-o cu prilejul unui trecut Festival „George Enescu" : editarea, fie şi într-un tiraj-pilot, a unor înregistrări de pe scena Festivalului care să fie oferite melomanilor la numai o zi, două, după ce au fost audiate la Radio şi la Televiziune !

F. L.

REPORTAJ DE LA FILMARE

„Orele zborului"

Regizorul Timotei Ursu şi colaboratorii săi — asistenta de regie Kristiana Nicolae, operatorul Mihai Narti şi mecanicul de cameră Paul Misirgic

O rampă unde se descarcă mărfurile, undeva aproape de gara Buftea... În dreptul ei trei vagoane. Unul de pasageri şi două platforme pe care sînt aşezate autocisterne de apă — din acelea care stropesc străzile — şi o altă maşină, o dubă Citroen de culoare argintie ce seamănă cu un cap de buldog caricaturizat. E maşina care adăposteşte grupul electrogen.

Pe linia principală trec în mare viteză, înspre şi dinspre Bucureşti, trenuri. La geamuri pasagerii se uită curioşi. Ce şi-or fi închipuind ? Ce se întreabă ei şi ce-şi răspund văzînd în citeva clipe aceste trei vagoane în jurul cărora e o mare forfoteală ? Şi ce pare „intruşilor" drept mişcare agitată este de fapt, pentru o echipă de filmare, un lucru obişnuit. Se trag cabluri, se aranjează reflectoarele.- Figuranţii, din solidaritate de breaslă, stau în grup, mai retraşi, trăgînd cu coada ochiului la Emil Hossu şi Const. Guriţă, actorii principali, care repetă pe culoarul vagonului sub privirea atentă a secretarei de platou Ursula Glos.

Regizorul Timotei Ursu cere o probă de „ploaie". Un furtun stropeşte vagonul şi pe geamuri, căzînd, apa deformează imaginile de afară : clădirea roşie a liceului agricol, podul şi aleea cu plopi. Agitat, recuzitorul strigă de citeva ori :

— Închideţi bine geamurile, să nu intre apa în vagon. Închideţi bine geamurile !

Vine apoi un fel de pauză. Pentru începerea filmărilor se aşteaptă întunericul. Un ceferist autentic, controlorul de bilete, care are şi el un rol în film, se plimbă plin de importanţă şi dominat de trac, printre aparatele care au blocat culoarul, uitîndu-se atent — deformaţie profesională — în fiecare compartiment.

Se mai face o „probă" de ploaie şi regizorul Timotei Ursu e mulţumit.

— Poate nu mai e nevoie de furtun, poate plouă adevărat, nu vezi norii...

— Asta ar mai lipsi ! Dacă plouă, ne-am ars. Aminăm filmarea.

Kristiana Nicolae, regizoarea secundă îmi dă prompt detalii :

— Cînd plouă grupul electrogen face „masă" şi nu avem lumină electrică. Nu e bună decît ploaia artificială.

Timotei Ursu, deşi la debut ca regizor de film artistic, e un cineast cu mai vechi state de serviciu. Cineclubist la Cluj — ca student la filologie — a realizat două filme. La Bucureşti, ca student la I.A.T.C., clasa regie-film, încă două : „Vînătoarea" şi „Secvenţa 17". Scurt-metraje prezentate la 8 festivaluri internaţionale studenţeşti. În plus, a fost regizor secund la serialul TV „Cosmin, fiul zimbrului" şi tot pentru micul ecran a realizat trei filme : „Focul", „Delta-Sud-Sud-Est" şi „Petrimanul — capătul lumii"...

— Acum deci, debutul în filmul artistic de lung metraj. Cînd ai ştiut că vei realiza acest film ?

Timotei Ursu rîde.

— De la 22 ianuarie 1939 ! Atunci m-am născut... Toată viaţa am ştiut că voi ajunge să fac filme. Vom face filmul cu minime cheltuieli, folosind cît se poate de mult decorurile altor producţii. Sîntem o echipă tînără, asistenta de regie Kristiana Nicolae, şefa ultimei promoţii de absolvenţi I.A.T.C. mi-a fost şi colegă şi, în ultimul an de cînd sînt asistent la clasa regie de film a lui Mircea Drăgan, şi studentă. Operatorul Mihail Narti e şi el din aceeaşi generaţie cu mine şi mă înţeleg perfect, colaborînd la modul ideal...

— Ce anume înseamnă...

— Dacă vrei să mă întrebi ceva despre film eu nu mai am ce să-ţi spun acum. O va face filmul la prezentarea lui pe ecran. Alte cuvinte despre el sînt de prisos. Mă bucur pînă la întîlnirea cu publicul că am o echipă de producţie cu mare experienţă, conducătorul ei, Gheorghe Pîrvu, a lucrat şi la „Mihai Viteazul", şi o echipă de sonorizare-montaj, inginer Andrei Pap — Eugenia Naghy, care a realizat în termen record filmul „Reconstituirea"...

A venit şi întunericul şi trenurile trecînd în goană pe lîngă vagonul nostru nu-s decît lumini lunecînd cu grabă şi cu zgomot. Aici se încep ultimele repetiţii. Citesc din scenariu :

„Pe culoar, doar trei siluete, printre ele Paul, privind prin fereastra udă, în noapte. Un ospătar în vîrstă trece cu o găleată cu sticle de bere la gheaţă, anunţînd discret şi monoton în dreptul uşilor :

— Mai doreşte cineva bere, bere la gheaţă ?...

Paul întinde banii, ospătarul îi desface o sticlă...

Paul străbate culoarul vagonului. În cele mai multe compartimente lumina e stinsă şi perdelele trase, ca să se poată dormi...

— Nu ştiţi de ce s-a oprit ? întreabă o siluetă.

— Nu, probabil la semnal... — sugerează Paul trecînd mai departe".

Îl întreb pe Constantin Stoiciu, scenaristul „Orelor zborului", ce reprezintă secvenţele care se vor turna în noaptea asta pentru filmul său.

— E un moment cheie care va apare în film în a doua treime a lui. Eroul meu, acum şi al lui Timotei Ursu, Paul Bentu, are pînă la aceste secvenţe o evoluţie normală. Ce se petrece pe culoar şi ce urmează apoi, este începutul momentului revelator al existenţei tînărului personaj. Dar nu vreau să divulg nici eu scenariul...

— Totuşi, ce se poate divulga despre „Orele zborului" ?

— Este un scenariu destul de vechi, scris după ce am făcut „Dimineţile unui băiat cuminte" şi înaintea scenariului după care s-a făcut filmul „Legenda" şi al scenariului de televiziune „Vilegiatura". Se numea atunci „Locul nostru al fiecăruia", titlu care exprima probabil mai exact substanţa filmului. De atunci a trecut ceva timp, scenariul a avut mai multe variante, în sfîrşit... acum a venit timpul să aştept şi eu prezentarea lui pe ecrane.

— Nu se pot da deloc detalii despre subiectul scenariului ?

— Ba da. E povestea unui absolvent al unei şcoli de aviaţie civilă aflat la primele ore ale zborului „independent".

— Şi ce poveşti are această poveste ?

— Inevitabil, o idilă !

— Tristă ? Veselă ?

— Nu. Obişnuită. Ceea ce este neobişnuit este de fapt confruntarea eroului cu mediul, felul în care îşi găseşte în profesie şi în viaţă locul lui.

— Celelalte trei filme ţi-au fost realizate de regizorul Andrei Blaier. Acum, cineastul care va trece pe ecran subiectul dumitale e schimbat. E asta o „trădare" ? A cui ?

— Cu Andrei Blaier am încercat mai multe scenarii în afară de cele care au ajuns deja filme. Şi, fără alte explicaţii, din vina noastră sau poate nu numai din vina noastră, pe parcurs am fost nevoiţi să renunţăm. Evident, nu definitiv. Sper că ne vom întîlni iarăşi. De altfel, avem un scenariu, „Pasarela", pe care probabil îl vom relua. Asta nu înseamnă că un scenariu filmat de Timotei Ursu e o soluţie în extremis. Dimpotrivă, mă bucură mult şi sincer întîlnirea cu un cineast din generaţia mea şi faţă de debutul lui mă simt ca scenarist mai mult decît angajat. Am o mare încredere în el. Dacă vreţi un argument pentru această încredere, atunci să amintesc faptul că Timotei Ursu s-a „bătut" pentru acest scenariu oferind studioului un decupaj excelent.

Pregătirile s-au terminat şi încep filmările. Sîntem nevoiţi să părăsim platoul de filmare, vagonul peste care, acum, un furtun aruncă apă din belşug...

TUDOR STĂNESCU

VEDETE • VEDETE • VEDETE

MARINA VOICA

Emisiunile T.V. din ultimele săptămîni ne-au dezvăluit o Marina Voica cu valenţe nebănuite, cu o personalitate bine conturată. Am abordat-o între două filmări, pe această „stea" autohtonă a show-ului T.V.

— După turneele efectuate în R. F. a Germaniei şi Suedia, de curînd ne-ai părăsit din nou pentru o săptămînă.

— Am fost invitată să cînt la Praga într-un mare show international, retransmis prin „Interviziune". Concertul a fost dat în cinstea cicliştilor participanţi la „Cursa păcii" şi a avut loc la „Olympia pragheză" — sala Lucerna. Se pare că melodia pe care am cîntat-o, cunoscuta „Sanie cu zurgălăi" (cu un excelent aranjament aparţinînd lui Richard Oschanitzky), s-a bucurat de succes...

— „Sugar"-ul dv., pe lîngă revelaţia unei excelente interpretări în limba engleză, ne-a trezit apetitul pentru alte hit-uri. Pe cînd... ?

— După „Thank", al Arethei Franklin, pe care l-am cîntat în emisiunea „Nici o lacrimă" a lui Dan Mihăescu şi Titus Munteanu, plănuiesc să mă apropii cu mai mult curaj de „soul", căci se pare că acest gen îmi convine. De altfel, veţi putea urmări coordonatele noii mele orientări muzicale în viitoarele emisiuni de televiziune în care voi apare : într-un „duplex" în colaborare cu televiziunea italiană, precum şi, după ce voi avea timp să-l pregătesc cum se cuvine, într-un „show" personal, pe care-l visez de mult timp.

— Alte prezenţe la concursurile şi festivalurile internaţionale ?

— Le-am amînat pentru la toamnă, dînd întîlnirile solicitărilor în ţară : un turneu cu Teatrul „C. Tănase" (1—18 iulie), recitaluri pe litoral (în speţă : Mangalia). Dar, mai ales, voi cînta pe scena Festivalului de la Mamaia, în cadrul „Concursului de creaţie", o foarte frumoasă melodie a lui Ion Cristinoiu, „Încredere" (pe versurile lui Mihai Dumbravă). Cît despre un festival internaţional, nu pot decît să doresc şi să sper...

BEN CRAMER

În prima decadă a lunii iulie ne va vizita celebra orchestră condusă de Kurt Edelhagen (R.F. a Germaniei), big-band cu un program oscilînd între jazz şi muzică uşoară. Solist vocal (invitat) în acest turneu este cunoscutul cîntăreţ olandez de muzică uşoară Ben Cramer, „Engelbert Humperdinck"-ul ţării lalelelor. Cramer s-a născut la Amsterdam, în 1947. S-a lansat în 1968, cu melodia „Zai, Zai, Zai". În acelaşi an face parte din echipa Olandei, participantă la „Cupa Europei", de la Knokke-le-Zoute (Belgia). În octombrie '68 este distins cu premiul I la Festivalul de la Innsbruck (Austria), după care este remarcat de cunoscutul impresar münchenez Hans Beierlein (care se mai ocupa de Udo Jürgens, Esther şi Abi Ofarim şi regretata Alexandra). Acesta îi oferă posibilitatea să apară în cadrul galelor M.I.D.E.M. de la Cannes, în ianuarie '69, după care showurile T.V. de-a lungul Europei se succed cu regularitate. Acest „Big Ben" olandez este de asemenea deosebit de solicitat la diferite manifestări festivaliere, participînd la Festivalul şlagărelor de la Wiesbaden (R.F. a Germaniei), „Singing Europe '69" de la Scheveningen (Olanda), festivalurile internaţionale de la Split (Iugoslavia), Sopot (Polonia) şi Rio de Janeiro (Brazilia). Anul trecut a obţinut premiul III la „Olimpiada cîntecului" de la Atena. În august 1970 a întreprins un lung turneu peste ocean, cu care ocazie a înregistrat la casa de discuri „Sire" din New York.

O. U.

STILUL OBSCUR

OPINII

de MELANIA LIVADĂ

„Ideile la unii-s atît de-ntunecate,
Că par de-o pîclă deasă mereu îngreunate.
Lumina raţiunii nu-i poate lămuri,
Nainte de a scrie, învaţă-te-a gîndi.
Cînd prinzi un lucru bine, exprimă-l deslușit,
Cuvîntul să-l îmbrace, răsare, negreşit."

Aşa recomanda Boileau, „plicticosul" părinte teoretic al rigorilor clasice în a sa **Artă poetică**, şi se pare că însuşi Racine, Molière şi La Fontaine îi datorau ceva din măiestria lor stilistică.

După trei sute de ani, astăzi, într-o epocă mult mai riguros raţionalistă şi mai ştiinţifică decît pe vremea poemului didactic al lui Boileau, raţiunea şi claritatea, fidela ei pasiune, sînt într-o anumită artă, elemente de preistorie estetică.

Cînd arta poetică modernă, printr-un critic de autoritate pentru vremea lui ca şi „legislatorul" literaturii franceze a secolului al XVIII-lea, prin Roland Barthes, susţine că „obiectul artei este de a inexprima exprimabilul" şi suspectează ca neliterar şi inestetic ceea ce se înţelege uşor şi nealuziv, cine mai riscă să fie clar ?

Nicicînd nu s-a vorbit şi nu s-a teoretizat atît de frenetic despre limbaj şi expresie ca în critica modernă. Colonizată de esteticieni, filozofi, lingvişti sau sociologi, ea a epuizat tot ce se poate spune şi inventa despre **cuvînt.** Tot vorbind şi perorînd despre el, exploatînd pînă la epuizare cuvintele despre cuvinte, teoreticienii occidentali au ajuns să proclame că literatura — modelul beletristic contemporan — trebuie să fie „un discurs pentru nimic". Dezarticulîndu-l şi dezagregîndu-l prin investigarea tuturor „mecanismelor" lui, cuvîntul a reuşit să devină în textele „absurde", **nimic.** Un radotaj disperat din care un scriitor ca Beckett, ilustrul reprezentant al literar, a reuşit să creeze nu numai un stil „vorbăreţ" dar şi o metafizică pur verbalistă. În numele ei, autorul unor „textes pour rien" şi al declaraţiei obstinate că vorbeşte „neavînd nimic a spune" — ca în lanţul desagregărilor atomice el nu mai poate opri delirul cuvintelor şi e invadat de furia lor : „Sînt obligat să vorbesc. Nu voi tăcea niciodată. (...) Trebuie să continui, trebuie să spun cuvinte ; atît cît ele există, trebuiesc spuse". Nu e de mirare că în centrul acestei metafizici nihiliste tronează sinistră cugetarea că : „Ne naştem toţi nebuni. Unii rămînem aşa".

În principiile unor teorii despre literatură, un rol anti-literar îl joacă ideea stilului fără stil, conceput ca „un scris al gradului zero". Pe tema acestuia, criticii semiologişti, polisemişti, metalingvişti, structuralişti, încearcă să sape teoretic, care de care mai subtil, în ceva care tocmai de subtilitate şi profunzime duce lipsă. Vidul şi absurdul filozofic, s-au tradus excesiv în literatură prin vidul substanţei şi prin absenţa stilului literar.

În consecinţă, o dramă stilistică" ca aceea a lui Flaubert este astăzi subiect de bizarerie literară. Ce autor ar mai distruge azi nouă pagini din zece cîte a scris într-o noapte, de dragul expresiei celei mai virtuoase ? Ce romancier, ca Stendhal, ar prefera moartea decît să nu fie clar sau cine mai e de acord cu un moralist pendant ca Vauvenargues care considera că „claritatea este strălucirea maeştrilor ?"

★

În literatura şi în critica noastră actuală există unele tendinţe spre un radotaj steril şi obscur. Unii tineri poeţi sînt atît de enigmatici şi subtili, încît declară publicului, filistin şi neevoluat, că ei „scriu pentru sine", că se exprimă deci poetic pentru uz propriu. Cît priveşte o anumită proză, recent, pe micul ecran, doi încercaţi oameni de litere — Al. Piru şi Eugen Barbu — condamnau categoric, primul filozofajul ei incoerent şi absurd, celălalt, absenţa substanţei ei reprezentativ socială, necomunicarea cu viaţa reală, cu epoca şi oamenii ei. Critica, în sfîrşit, prin tendinţa manifestă de a se constitui ca gen independent de literatură (de comentariul ei analitic şi estetic) de ale cărei texte, după teoriile lui Roland Barthes, „se va servi pentru a scrie alte texte care nu vor mai fi critică literară" — a accentuat deruta unora.

Poate de aceea, de la un timp, maestrul Al. Philippide vorbeşte atît de insistent de „adîncimea limpede", condiţie a orîcărei încercări de comunicare cu oamenii prin mijloacele expresive ale artei, susţinînd că „în literatură ca şi în artă în genere, expresia hotărăşte valoarea de comunicare". Marele scriitor optează de asemenea cu fermitate pentru un climat moral şi estetic sănătos al culturii noastre, care să respingă ca nocive şi neviabile, avangardismele ce cultivă haosul expresiei şi verbiajul obscur.

Oricît de sincronici trebuie să fim, oricît de la nivelul concepţiilor moderne despre artă, „valul ce ne bintuie" şi pe noi mimetic, nu este potrivit cu propria noastră concepţie materialistă despre om şi spiritul lui creator. Ne caracterizăm printr-un echilibru moral şi estetic cu rădăcini în spiritualitatea poporului nostru. Acest echilibru, ca simţ al măsurii şi al frumosului, va respinge firesc excesele abstracţiilor inepte şi nevroza literaturii absurdului. Odată cu ele şi un limbaj care a pătruns perfid şi distructiv în graiul în care, de la Neculce la Blaga şi Arghezi am creat atîtea unelte artistice, încît să ne putem dispensa de achiziţii stilistice de tortură literară, cum ar fi : coluziune, autonomazâ, coalescenţă, colachie, apofactic, exaurient, faceţios ş.a.

Pentru a evita echivocul ce planează asupra termenului de stil, să precizăm că vorbind de claritate, nu ne referim numai la învelişul lui verbal şi la accesibilitatea termenilor, ci la însăşi forţa de comunicare, de semnificaţie a textului în funcţie de autenticitatea scriitorului. Stilul nu este ceva care se adaugă operei, care o ornamentează, ci este opera însăşi, modul ei de a fi, reprezentînd ceea ce aparţine mai profund şi mai autentic scriitorului. Prin el, scriitorul se defineşte şi se diferenţiază ca personalitate artistică şi dă viziunii sale asupra lumii sens şi unitate. Prin stilul lor, arta şi literatura marchează epoca, evocă sinteza ei spirituală, devenind istoric reprezentative.

Un stil literar şi critic inaccesibil şi care mimează dificultatea printr-un limbaj confuz şi obscur, vid de orice sens, şi de sinceritatea ideilor, traduce elocvent vidul scriitorului.

Randament

DOREL DORIAN

Locomotivele „Pacific" ne-au entuziasmat ani şi ani. Păreau o culme a tehnicii (pe vremuri au şi fost), iar călătorul, preocupat de viteza de trafic şi confort, n-avea timp să se întrebe cît la sută din energia consumată se transformă în energie utilă. Şi cine să se întrebe, la fel, acum vreo două decenii (în afara specialiştilor, poate) care este randamentul milioanelor de tone de cărbune transformate în energie electrică, în instalaţiile termocentralelor? Fireşte, timpul şi competenţa ne-au învăţat pînă la urmă lecţia dificilă a valorificării optime a energiei printr-o utilizare complexă. Locomotivele diesel au condamnat la o retragere demnă bătrînele doamne „Pacific", după cum instalaţiile de termoficare n-au pregetat să se substituie, fără nici un fel de tragism, frumoaselor sobe de teracotă sau micilor centrale de bloc. Şi din nou — fără să enumerăm toate celelalte avantaje, dar înglobîndu-le — a crescut, pentru că asta s-a urmărit înainte de orice, randamentul. Dar, în sfîrşit...

Peste două zile cîteva sute de specialişti vor veni la Bucureşti să discute, în cadrul unei conferinţe mondiale, despre cele mai delicate probleme ale energeticii moderne. Denumirile conferinţelor ni se vor părea, fără îndoială, cifrate, limbajul tehnicist, iar ideea transformării energiei în două sau mai multe forme de energie intermediară — una dintre temele Conferinţei — mult prea pe neînţelesul nostru...

Să nu ne înşelăm, însă: cei 2 000 de specialişti vor discuta în realitate despre o problemă ardentă pentru fiecare dintre noi, despre acest decisiv randament. Şi să nu ni se pară nici un moment că problema i-ar interesa doar pe doctorii în ştiinţe şi, dintre aceştia, doar pe cei pasionaţi de energetică. În miezul dialogului lor complicat vom găsi permanent o chemare — şi nesfîrşite sugestii — privind randamentul nostru, netehnicist, uman... Şi randamentul ideii care tinde spre materializare; şi randamentul informaţiei care prin noutate poate impulsiona un proces şi deschide un drum; şi — recitindu-ne însemnarea — randamentul gîndului pe care am ştiut să-l delimităm (şi să-l eliberăm) prin cuvînt.

- **Intr-un singur an, prin termoficare s-au obţinut economii de 2 700 000 tone combustibil convenţional.**
- **Producţia de căldură a crescut în ultimele două decenii de peste 23 ori în ţara noastră.**
- **La Brazi: cel mai lung transport de aburi din Europa — 9,5 km.**
- **Un simplu praf poate înlocui costisitoarele canale de beton, reducînd investiţiile de construcţii cu 20—40 la sută.**
- **O cercetare recentă a „descoperit" 100 000 000 lei.**
- **În Capitală consumul de căldură se dublează din cinci în cinci ani!**
- **Cum ne vom încălzi în anul 2000?**
- **Înainte de sfîrşitul acestui veac — numai sisteme de termoficare automatizate?**
- **O „climă" constantă în încăperile noastre pe toată perioada verii.**

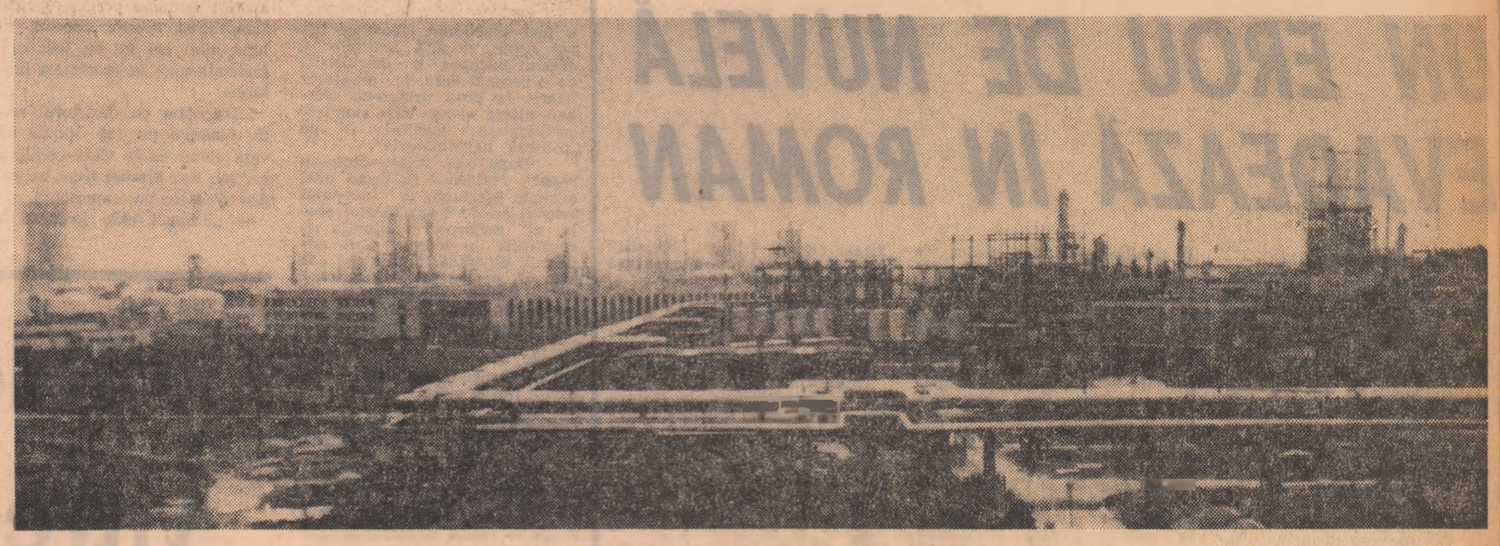

Toţi cei care se îndreaptă cu maşina sau trenul spre Valea Prahovei cunosc această conductă de termoficare, dar puţini ştiu că ea este cea mai lungă de pe continentul nostru.

TERMOFICAREA

UN DOMENIU ÎN CARE ŢARA NOASTRĂ OCUPĂ UNUL DIN PRIMELE LOCURI ÎN LUME

Între 28 VI — 2 VII 1971 va avea loc la Bucureşti a VIII-a Conferinţă mondială a energiei cu tema: „Progresul în punerea în valoare a energiei, în particular prin utilizarea complexă". Cu alte cuvinte este vorba, în primul rînd, de termoficare. Alegerea Capitalei ca loc de desfăşurare a acestei importante manifestări tehnico-ştiinţifice la care participă circa 2 000 de oaspeţi din toată lumea se datorează realizărilor obţinute de ţara noastră pe tărîmul energeticii, prestigiului de care se bucură ştiinţa românească în acest sector important al economiei mondiale.

Vorbind despre ritmurile de creştere atinse în acest domeniu, trebuie să arătăm că în timp ce pe plan mondial se realizează în medie o dublare a producţiei de energie electrică le fiecare 10 ani, ţara noastră obţine această dublare la 5—6 ani. În ultimele decenii, puterea instalată a crescut cu 6 600 MW, adică de circa 20 ori, producţia de energie electrică cu aproximativ 33 miliarde kWh, deci de peste 17 ori, producţia de căldură cu 40 000 Gigacalorii, prin urmare de circa 23 ori, lungimea reţelelor electrice s-a mărit de peste 80 ori.

Intr-un domeniu de seamă al energeticii moderne — termoficarea — România ocupă unul din primele locuri din lume, ca ritm de dezvoltare şi soluţii tehnice adoptate, soluţii ce asigură un înalt grad de valorificare a surselor de energie printr-o utilizare complexă.

Echipamentele energetice româneşti, ca şi metodele de concepţie şi de execuţie ale sistemelor noastre de termoficare asigură performanţe comparabile cu cele mai bune realizări obţinute la nivel mondial. Grupurile turbogeneratoare de mare putere (100 Mw), cu parametri ridicaţi şi eficienţă sporită construite la noi permit obţinerea celor mai reduse valori specifice de investiţii şi consum.

Numai în 1970 economia de combustibil evaluată ca aport al termoficării este de 2 700 000 tone combustibil convenţional. O componentă importantă a acestei economii o reprezintă consumul scăzut de combustibil utilizat pentru producerea energiei electrice. În această privinţă, România s-a situat în anul 1970 la un nivel foarte înalt, atins doar de trei ţări din lume: S.U.A., R.F. a Germaniei şi Franţa.

Vorbind despre performanţe trebuie să mai amintim că pe platforma industrială Brazi se află cel mai lung transport de abur din Europa: 9,5 km!

Dacă Bucureştiul nu ar fi, în bună parte, termoficat, în jurul său ar pluti, mai ales iarna, un strat gros de fum şi funingine. Să presupunem că numai cele trei centrale de termoficare ce deservesc ansamblurile de locuinţe ar fi înlocuite cu 800 centrale termice de cvartal, reprezentînd echivalentul capacităţii lor. Vă daţi seama cîte coşuri de fum ar împînzi atunci oraşul? În numai doi ani Capitala s-ar acoperi cu un strat de cenuşă gros de cîţiva cm. Situaţia este valabilă, desigur, şi pentru alte centre urbane.

Respectarea limitelor de poluare a atmosferei nu este singurul avantaj al termoficării. Îmbinarea proceselor de producere a căldurii, apei calde şi energiei electrice într-o instalaţie comună — **centrala de termoficare** — conduce la un randament de ansamblu superior celui care s-ar putea realiza în procese separate. Aceste avantaje la care se adaugă impetuoasa dezvoltare a tuturor ramurilor industriale şi a programului de construcţii de locuinţe, au făcut ca premisele extinderii termoficării să fie deosebit de favorabile în ţara noastră.

- **De la circa 3 km, cît avea în 1959, reţeaua de termoficare a R.S.R. a crescut la aproape 500 km.**
- **18 oraşe, toate platformele industriale, uriaşele sere legumicole ale ţării sînt alimentate în prezent de termoficare.**

Dar stadiul în care ne aflăm nu poate fi considerat în nici un caz un „punct terminus" al evoluţiei. Gîndirea inginerească continuă să caute soluţii noi, al căror principal mobil este considerentul economic.

Pornind de la realităţile existente, o serie de lucrări elaborate de specialişti din cadrul Institutului de studii şi proiectări energetice şi-au propus să contribuie la mărirea economicităţi instalaţiilor prin valorificarea totală a efectelor scontate sau prin reducerea investiţiilor şi a consumurilor de materiale în execuţia reţelelor de termoficare.

O direcţie de cercetare în acest domeniu a constituit-o îmbunătăţirea metodelor de reglare a livrării căldurii, avînd ca efect final creşterea considerabilă a economiei de combustibil.

Tinerii ingineri **CONSTANTIN CORCODEL** şi **SORIN LEWI** au abordat pentru prima dată în ţară problema optimizării dimensiunilor sistemelor de termoficare în ansamblu, cu ajutorul unor metode statistico-matematice. Cercetarea a scos în evidenţă posibilitatea de racordare a noi consumatori, ceea ce duce la realizarea unei economii de investiţii de 100 000 000 lei.

Rezultate remarcabile s-au obţinut şi prin introducerea unui sistem de protecţie la suprapresiuni în reţelele de termoficare. Noua metodă, elaborată de un colectiv condus de inginerul **NICOLAE DAVID**, se distinge prin simplitate şi robustete.

O serie de cercetări desfăşurate pe o durată de cîţiva ani de ing. **M. VOINEA** au scos în evidenţă posibilitatea de a se înlocui canalul de beton care se construieşte în mod obişnuit în jurul conductei de termoficare — cu un simplu praf, numit **„bitum pulverulent"**. Sub influenţa căldurii degajate de reţea după intrarea ei în funcţiune, praful se stratifică în 3 zone, care asigură protecţia mecanică, hidrofugă şi izolarea termică a conductei. Noua metodă a fost deja folosită în două racorduri recente din cartierul Berceni şi de la Fabrica „Granitul", permiţînd reducerea investiţiilor de construcţii cu 20—40 la sută faţă de metoda tradiţională.

Ce ne oferă viitorul?

Felul construcţiilor, mărimea încăperilor şi tipizarea lor s-au schimbat de-a lungul anilor, dar radiatorul de fontă a continuat să troneze, suveran, în axa ferestrelor din apartamentele noastre. De curînd însă poziţia lui a început să se clatine. Care este motivul? Apariţia unui concurent de valoare: **convectoradiatorul.** Are şanse noul venit să cîştige competiţia? Se pare că da, deoarece calităţile lui sînt net superioare. În primul rînd permite o scădere masivă a consumului de metal (de 12 ori!). În al doilea rînd, micul aparat, mult mai rezistent decît radiatorul la presiuni şi temperaturi înalte, poate fi racordat direct la reţeaua de termoficare, eliminînd o treaptă a sistemului pînă acum imanentă: punctul termic.

Performanţele funcţionale ale convectoradiatorului sînt aşadar, mult mai ridicate decît ale radiatorului obişnuit. Dacă adăugăm la toate acestea aspectul elegant şi menţinerea în încăpere a unui microclimat corespunzător avem lista completă a calităţilor sale. Aparatul, compus din ţevi cu aripioare din oţel sau aluminiu **va fi experimentat în cursul acestui an în locuinţele tip din Vatra Luminoasă.** Aşadar, va fi rezolvată în condiţii optime racordarea la termoficare a zonelor cu densitate de construcţii mai redusă. Noul corp de încălzire este foarte economic, investiţiile pe apartament fiind cu 30 la sută mai mici decît în instalaţiile obişnuite, folosite pînă în prezent.

Este convectoradiatorul mijlocul de încălzire al viitorului?

— Nu! El este doar o treaptă de tranziţie, opinează inginerul **M. Voinea**, consilier la Institutul de studii şi proiectări energetice. Tipul de instalaţie care va căpăta o răspîndire foarte largă în viitor va fi de fapt ventiloconvectorul. El se va fabrica la noi în ţară la Întreprinderea I.A.I.C.A. (Alexandria). Prin ţevile ventiloconvectorului, elementul de programare va face să circule iarna — apă caldă, primăvara — apă caldă şi rece, succesiv, iar vara exclusiv apă rece. Instalaţia va asigura astfel nu numai încălzirea constantă a încăperilor (pentru ţara noastră 22°; americanii sau nemţii se mulţumesc cu 18°!) ci şi menţinerea unor condiţii optime de microclimat (umiditate, curenţi de aer cu anumită viteză etc.). Fiind utilizat în timpul verii şi pentru climatizare, eficienţa sistemului de termoficare va creşte considerabil. Cred că pînă în anul 2 000 marea majoritate a cetăţenilor ţării noastre va beneficia de aceste instalaţii complexe.

Un alt obiectiv care va fi atins mult înainte de anul 2000 este automatizarea sistemelor de termoficare, culminînd cu constituirea dispecerului de termoficare din fiecare centru urban. Aceasta înseamnă, pe lîngă eficienţa maximă, eliminarea pe scară largă sau chiar totală a personalului de deservire a instalaţiilor.

Sistemul de termoficare al multor oraşe din ţară va avea spre sfîrşitul acestui secol o schemă inelară, mult mai avantajoasă decît cea din prezent (radială), deoarece permite trecerea alimentării consumatorilor de la o centrală la alta.

În viitor, creşterea necesarului de căldură va conduce nu numai la dezvoltarea sistemelor de termoficare existente (în oraşele Bucureşti, Timişoara, Arad etc.) ci şi la apariţia unor noi şi importante centrale de termoficare în alte oraşe (Braşov, Cluj, Tg. Mureş, Buzău, Sibiu etc.). În privinţa Capitalei, statisticienii sînt categorici: din cinci în cinci ani consumul de căldură se dublează! De aceea specialiştii studiază de pe acum proiectele unor centrale de termoficare noi.

MARIA SUCIU

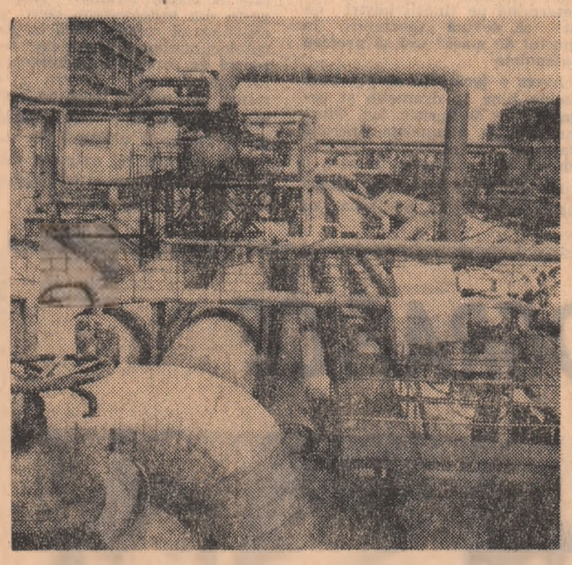

Aceste instalaţii şi conducte cu diametrul de circa un metru şi jumătate deservesc 100 000 apartamente, numeroase întreprinderi şi mari sere legumicole

Cînd fotonii iau locul electronilor

Calculatoarele vor funcţiona cu... lumină!

OPTOELECTRONICA — iată un termen cu totul insolit dar care va deveni probabil peste cîţiva ani la fel de familiar ca şi tranzistorul, tiristorul, elemente pe care în unele domenii le va elimina. Să recapitulăm o clipă: în calculatoarele electronice informaţia circulă prin intermediul unui flux de electroni, sau mai simplu spus al curentului electric. Dacă la început releele electromagnetice aveau nevoie de ceva mai mult de mili-secundă pentru a executa o comandă, o dată cu apariţia diodei cu gaz timpul s-a redus la o micro-secundă; semiconductorii (tranzistorii) au coborît viteza de reacţie la o fracţiune dintr-o microsecundă, ajungîndu-se azi pînă la un timp fabulos de mic, inimaginabil pentru intuiţia noastră: o miliardime de secundă. Se pare că s-a atins o limită pe care electronica nu o mai poate depăşi. Totuşi, perfecţionarea calculatoarelor cere viteze din ce în ce mai mari. Aici a intervenit o soluţie revoluţionară: curentul a fost înlocuit cu lumina, electronii au fost înlocuiţi prin fotoni. Informaţia va circula pe o rază strălucitoare dar incizibilă, întrucît în drumul ei e ordonat în interiorul unor cuite complicate ascunse de fire de sticlă suplă, mai subţiri decît cel mai fin fir de păr. S-ar părea că tehnica adaptată complică lucrurile: curentul e transformat în lumină, informaţia e transportată astfel la elementul următor unde lumina e retransformată în curent. Şi totuşi, în ciuda aparenţei, lucrurile se simplifică, fiindcă acum circulă numai informaţia dar nu şi curentul. O fotodiodă primeşte semnalul electric, îl transformă într-o rază de lumină pe care un fir de sticlă o conduce la altă fotodiodă, de unde informaţia iese din nou sub forma curentului electric. Care este avantajul?

Un fir de cupru nu poate lega într-un montaj electronic două elemente active decît cu condiţia ca ele să se găsească la acelaşi potenţial. Dacă cele două elemente funcţionează la tensiuni diferite, ceea ce se întîmplă adesea în calculatoare, montajul clasic este ineficient. Or, în cazul optoelectronicii diferenţele de potenţial nu mai trebuie luate în consideraţie.

Numeroşi semiconductori sînt electroluminiscenţi. Printre ei carbura de siliciu, fosfura de galiu, sulfura şi telurura de bismut dar mai ales arseniura de galiu denumită curent de specialişti, „asga". Aceasta din urmă are cel mai bun randament. (Totuşi în cadrul ei numai un foton din 70 este expulzat în exterior, lumina emisă fiind proporţională însă cu intensitatea curentului). Ceea ce este important e faptul că la aceşti semiconductori conversiunea electricitate-lumină se face în mai puţin de o nonasecundă (o miliardime de secundă). Cum procesul presupune o mare pierdere de energie (randamentul nu este decît de 1 la sută) diodei de siliciu i se adaugă un fototranzistor care amplifică semnalul fotonic astfel că se obţine în final un curent chiar mai puternic decît cel care a provocat emisia de lumină. Viitorul optoelectronicii este legat însă de laser, care va permite transmiterea pe fluxuri luminoase a unui număr uriaş de informaţii într-un timp extraordinar de mic.

În domeniul calculatoarelor se pregăteşte în prezent o revoluţie. S-o urmărim cu atenţie...

Trandafirii roşii simbolizează dragostea, zambilele — credinţa,

CERCETĂRI ROMÂNEŞTI ÎNTR-UN DOMENIU NOU: PROSPECTAREA GEOLOGICĂ CU AJUTORUL PLANTELOR

ASTRAGALUL ÎNSEAMNĂ... ZĂCĂMÎNT DE URANIU ORI SELENIU

Cercetătorii se interesează tot mai mult în ultima vreme despre o nouă metodă de prospectare geologică. **Este vorba de folosirea plantelor ca indicator al prezenţei unor zăcăminte metalifere.** S-a constatat că în anumite zone unde concentraţiile elementelor chimice ating în sol valori mari, aşa cum este cazul deasupra unor zăcăminte metalice, există specii de plante care se „aclimatizează" cel mai bine la aceste condiţii, predominînd ca răspîndire în aria respectivă. Acesta este, de exemplu, cazul astragalului (Astragalus pattersonii) identificat în 1956 de doi botanişti americani în Colorado ca fiind caracteristic pentru solurile aflate în preajma zăcămintelor de seleniu şi uraniu. Sau al ipcănigei — ştiinţific denumită Gypsophilia **patrinii — a cărei prezenţă este** considerată de cercetătorii sovietici ca fiind o indicaţie de netăgăduit a prezenţei sulfurilor polimetalice în Munţii Altai.

Metoda geobotanică de prospectare a zăcămintelor metalice se aplică pentru prima dată în acest an şi în ţara noastră. Despre cercetările întreprinse ne-a vorbit tînărul geobotanist **Ion Ghibilic** pe care l-am însoţit într-unul din „raidurile" sale cotidiene în zona Munţilor Rodnei.

— Studiile pe care le executăm în cadrul Întreprinderii geologice de prospecţiuni nu vizează de fapt identificarea unor zone cu răspîndire mare a plantelor indicator. Acestea sînt caracteristice solurilor cu concentraţii mari în ioni metalici, din apropierea zăcămintelor bogate, situate foarte aproape de suprafaţă. Or, în ţara noastră, asemenea zăcăminte au fost explorate de mult. Ceea ce căutăm noi ca geobotanişti sînt modificările morfologice, schimbările ce apar în anatomia plantelor datorită prezenţei în sol a unor ioni metalici. Ele caracterizează prezenţa unor zăcăminte mai sărace, aflate la o adîncime mai mare. Sensibilitatea acestei metode este foarte mare. Vedeţi, dintr-o mineralizaţie oarecare aflată, să spunem, la 100 de metri adîncime, ionii metalici vor migra spre suprafaţă o dată cu circulaţia apei în sol. Plantele vor fi nevoite să asimileze soluţii cu concentraţii mai mari decît cele obişnuite în ionii respectivi. Aceasta nu va rămîne fără urmări. Se va produce fie o dezvoltare anormală a întregii plante sau a unor părţi ale ei, fie, din contră, o degenerare. Se va schimba culoarea şi forma frunzelor sau a florilor, într-un cuvînt vor apare modificări în morfologia plantei. Aceste indicaţii botanice pe care noi le trecem pe hărţi vor fi folosite apoi de geologi. Ele conturează, după aria de răspîndire a anomaliilor morfologice ale plantelor, zona probabilă de existenţă a unui zăcămînt metalifer.

— Care sînt minereurile pe care le prospectaţi dv. prin intermediul plantelor aici?

— Cuprul, zincul, plumbul.

— Ce rezultate aveţi pînă în prezent?

— Este foarte dificil de răspuns. Prospectarea abia a început, aşa că despre rezultate nu poate fi încă vorba. Am avut însă şansa să găsesc nişte Viole calaminaria cu o conformaţie foarte ciudată. Se consideră că prezenţa acestor plante precum şi apariţia la ele a unor modificări anatomice ar indica prezenţa zincului. În acea zonă îmi voi intensifica cercetările, urmînd ca probele de laborator să clarifice definitiv situaţia.

Am aflat ulterior că rezultate spectaculoase s-au obţinut în cadrul aceleiaşi întreprinderi în prospectarea zăcămintelor de cupru din Dobrogea. Autorul acestor cercetări este cunoscutul botanist **doctorul docent Ion Şerbănescu.** El a observat faptul că anumite specii de păr — cel comun şi cel caucazian — prezintă modificări pronunţate în zonele unde există aşa-numitele şisturi verzi. Acestea sînt tocmai rocile din care la Altîn Tepe se extrage azi cuprul. Studiile privind răspîndirea speciilor de păr ce prezintă anomalii de creştere precum şi cele asupra materialului ierbos din aceste zone aflate în curs de analiză în laboratoarele **Întreprinderii geologice de prospecţiuni din Bucureşti** sînt considerate de mare importanţă în extinderea exploatării cuprului în Dobrogea.

Pentru a cunoaşte alte amănunte privind cercetările efectuate în acest domeniu, în ultima vreme am vizitat **Intreprinderea geologică de prospecţiuni din Bucureşti** unde am stat de vorbă cu **geologul OCTAVIAN BURACU, şeful secţiei de cercetări geobotanice.**

— Prospecţiunile cu ajutorul metodei geobotanice, ne-a spus dînsul, reprezintă numai o parte din activitatea secţiei noastre. Nu mai puţin interesante sînt rezultatele pe care le obţinem prin intermediul cercetărilor biogeochimice. În acest caz este vorba despre analiza concentrărilor de metale în plante. În mod normal, în frunzele unei plante, ale unui arbore de exemplu, concentraţia unor metale grele ca argintul, aurul, cuprul, plumbul, zincul, uraniul, mercurul, nichelul etc., este foarte mică, de ordinul cîtorva milionimi de gram. Dacă aceste frunze provin însă dintr-un arbore aflat în apropierea unui zăcămînt metalifer, concentraţia acestor metale va creşte simţitor. Cînd la analiza cenuşilor de frunze găsim o concentraţie cam de trei ori mai mare decît cea stabilită ca fiind medie pentru zona pe care o prospectăm, apare aşa-numita anomalie biogeochimică. Ea indică prezenţa unei acumulări de minereu metalic în acea arie. Practic, cercetările se desfăşoară prin explorarea anumitor profile — direcţii — distribuite astfel încît să acopere o zonă considerată de oarecare interes. Pe aceste profile, la distanţe stabilite — de 20 metri de exemplu — se recoltează probele de frunze. Acestea sînt supuse apoi analizei, stabilindu-se concentraţiile metalelor căutate. Concentraţiile respective se înscriu pe harta regiunii. În cazul apariţiei anomaliilor, ele vor contura zonele unde conţinutul în metal este crescut şi unde este foarte probabil să se afle zăcămintele de minereu. Rămîne ca geologii să studieze tocmai aceste zone în amănunt pentru a stabili importanţa zăcămîntului identificat.

— Care sînt în prezent obiectivele secţiei pe care o conduceţi?

— O dată cu reorganizarea activităţii geologice din anul 1970, cercetării geobotanice şi biogeochimice i-au revenit sarcini net practice, de prospectare a zăcămintelor metalice. De aceea în prezent efectuăm cercetări în mai multe sectoare, în special pentru depistarea elementelor la care metodele clasice nu dau rezultatele cele mai bune. Este vorba cu precădere de aur şi mercur.

PETRE JUNIE

UN EROU DE NUVELĂ EVADEAZĂ ÎN ROMAN

(Urmare din pag. 1)

vreun fel efectele. Povestea vieții lui (din care prozatorul avea să decupeze doar un episod de cîteva luni) se constituia revelator ca rezultanta unui ingenios joc de cuburi sau ca un film cu montajul cu atît mai logic cu cît este justificat — paradoxal. De pildă, cu toate că mama îi trăia, copilărise mai mult într-un soi de orfelinat aparținînd unei „Societăți a bunelor doamne..." Crescuse într-un mediu bigot (copil de pripas pe lîngă o parohie de mahala) și chiar făcuse vreo două clase la o școală de țîrcovnici — dar pe la 15 ani, nici el nu știe cum și de ce devenise un ateu înverșunat. În primii ani de după eliberare fusese, pe rînd, negustor ambulant („de piei de iepure", spunea el), elev al unui conservator popular, actor într-o trupă care dădea spectacole în pauzele de film, clovn, călăreț și luptător într-un circ falimentar (momentul descris în „Căruța cu mere"), timp în care, după cum mărturisea, își formase o viziune îngust-practică asupra existenței. Dar, cu toate acestea, deplinătatea tinereții și-o atinsese muncind la modul cel mai pur romantic: ca brigadier voluntar al organizației de tineret. Mai întîi pe un șantier local („Depoul Nou" din Craiova), apoi la Bumbești-Livezeni... Avusese dintotdeauna o mare pasiune, teatrul, și harurile pentru această artă nu-i lipseau: făcuse comedie muzicală pe scena de revistă, evoluase cu mare succes în „intrările comunice" de la circ, iar mai tîrziu, pe șantiere, își descoperise vocația de recitator al poemelor naive dar incandescente ale epocii. Jucase apoi pe scenele unor cămine culturale tot soiul de roluri, dobîndise o primă confirmare oficială — un premiu pe țară într-un concurs de amatori — și hotărîse, plin de încredere, să bată la poarta unui teatru. Poartă care nu i se deschisese. Ca și, apoi, aceea a Institutului... Refuzuri neașteptate, în urma cărora, după ce moinărise vreo trei luni fără nici o țintă prin țară, pradă cînd furiei, cînd deznădejdii. Era-n '49, aveam în urmă o viață cît trei obișnuite, dar în față nu deslușeam nici o cale și se părea că n-am nici un rost pe lumea asta; apoi nu prea aveam nici din ce trăi, mama era suferindă, cei doi frați munceau ca vai de ei să se mențină-n facultate...), a luat o hotărîre pe care ne-o prezenta acum, la șueta din „Camera lorilor", ca pe **cea mai mare aventură a vieții lui** atît de aventuroase: s-a hotărît să lucreze într-o fabrică. „Pricepeți, nu era vorba că mă speriase greul. Cărasem în spinare, la circ, atîtea greutăți, spărsesem atîta piatră pe șantiere, încît munca în fabrică mi se părea floare la ureche. Asta din punct de vedere fizic. Altfel, însă, mă apucau spaimele gîndindu-mă că am 20 de ani și că, de fapt, în afară de muncă brută, **nu știam să fac nimic cu mîinile mele.** Și mai era apoi **programul.** Niciodată, pînă atunci, oricît de greu aș fi trudit, nu mă supusesem rigorilor unei discipline, ale unui plan dinainte stabilit și de-aceea, cît eram eu de trecut prin multe (ani întregi de foame, copitele cailor și biciul lui «nenea» de la circ, bătăi la cataramă pe unde lucrasem mai tîrziu, moartea văzută cu ochii — la-alegerile din '46...), acum, cînd intram pentru prima oară pe poarta unei fabrici, îmi clănțăneau dinții de frică, de parcă aș fi avut friguri. Și băgați de seamă, «Electroputere» de-atunci nu era colosul de-acum, era doar o fabriculță, ca un atelier mai mare...".

...Acum cînd ne povestea toate acestea, după zece ani de la intrarea în fabrică, glasul și privirea lui nu mai aveau, desigur, nimic din tremurul acelei prime întîlniri cu „cea mai mare aventură de viață". Dar vocea bine pozată, și gesturile expresive, de om învățat cu scena, ne transmiteau deplin adevărul acestei biografii („Altfel, o biografie obișnuită, încheiase el: sînt frezor de calificare înaltă fruntaș în producție, decorat, evidențiat; sînt comunist și «lider sindical», am acasă un perete de diplome cîștigate pe la concursurile teatrale de amatori, am o familie în rînduri lumii...").

Într-un tîrziu, scriitorul l-a întrebat ca din senin:

— Cum te striga la catalog?

— Pătuleanu V. Savel. Pe tata-l chema Vasile. Dar, pentru mine, catalogul e o poveste veche: n-am decît patru clase primare.

★

Peste un an a apărut „Căruța cu mere" într-o revistă:

„— Numele și pronumele și cum îl cheamă pe tatăl vostru.

— Savel Pătuleanu, Vasile..."

M-am întîlnit în acele zile cu Savel. Îl stăpînea o-nfrigurare neobișnuită:

— Ce zici, dom-le, m-a pus amicul dumitale în proză, cu numele meu adevărat. De-aia mă-ntreba el cum mă striga la catalog! Acum nu mai pot să scot nasul din casă: toți mă-ntreabă ce și cum, dacă într-adevăr am fost la circ, dacă știu să călăresc, dacă mai pot să ruo lanțuri... M-au chemat și la școala profesională a uzinei, să le povestesc băieților viața mea... E lucrul dracului... Mai rămîne să bage proza asta și-n manualele școlare și-am încurcat-o de tot...

— De ce?

— Păi, uitai să-ți spun, m-am înscris la școală. Nu puteam să rămîn numai cu patru clase... Dar e greu de tot. Cînd m-a scos prima oară la tablă, îmi clănțăneau dinții de frică de ziceai că am friguri... Să știi: **asta e cea mai mare aventură din viața mea...** Da' scap eu și de asta. Opt clase, atîta fac, ce-mi trebuie mai mult? N-am dreptate?...

★

Peste cîțiva ani.

Citez dintr-o „cronică a vremii": „În «Dialogul la distanță» de duminică, oltenii au prezentat, prin muncitorul Savel Pătuleanu, un recitator desăvîrșit. Nota maximă și premiul special răsplătesc pe merit un talent care..." În aceleași zile, într-o gazetă literară, însuși Arghezi îi mulțumește „fierarului de la Craiova" pentru felul strălucit în care a adus pe micul ecran poezia „Trișca".

Mă-ntîlnesc peste cîteva zile cu Savel:

— Te salut, celebritate!

— Lasă-mă, dom-le, că era **să** mă ard cu „Dialogul" ăsta.

— De ce?

— Fiindcă m-au tot purtat pe la repetiții și n-am avut cînd să-nvăț cum trebuie, tocmai în perioada examenelor. Abia am scos un cinci la algebră. Făcusem icter de frică: materie de-a noua, grea a dracului!...

— Păi ziceai că la a opta te oprești.

— Ziceam, da' m-a luat valul... Întîi am zis să dau numai examenul de liceu. Doar așa, să văd dacă intru, dacă sînt în stare. Pe urmă, dacă-am fost în stare, m-am **bîlguit** la mai mult... Și uite, acum mă chinui ca hoții de cai... Să știi de la mine: asta este...

— Știu: cea mai mare aventură din viața ta.

— Exact! Alta ca asta n-a fost și n-o să mai fie.

— Poate doar bacalaureatul...

— Păi ce, crezi că-l dau? Nu-l dau. Ce-mi trebuie altă belea pe cap. Îmi termin liceul — dacă oi putea! — și gata. Că doar n-am de gînd să mă duc la facultate — ce-i lipsește chelului! — iar cu salarizarea n-am treabă, că am vechime. Și-apoi, acum sînt controlor de calitate, că meserie știu, în domeniul ăsta nu mi-e frică de nimeni...

★

Deunăzi.

— Ce faci, Savele, ai absolvit liceul?

— L-am.

— Și bacalaureatul nu-l dai?

— Nu-l mai dau.

— De ce?

— Păi l-am și dat. Anul trecut.

— Și?

— L-am luat. Uite diploma. O am la mine, că-mi trebuie pentru niște adeverințe...

— Poate pentru înscrierea la facultate?

— Cine, eu? Că și am eu mutră de facultate! Fii serios!

Nu știu dacă mutra lui Savel este una „de facultate". Ceea ce știu, însă, este că, în această discuție, ochii lui iscoditori și aproape strălucesc așa cum nu i-am văzut niciodată: a mîndrie. O mîndrie tînără, copilărească chiar, care parcă vrea să-mi spună: „Ce să-i fac, m-a luat valul — și cînd te ia un val bun ca ăsta, ești prost dacă i te-mpotrivești. Dar să nu mai vorbim despre asta. Oricum, sînt om în toată firea, cu copii mari, cu prestigiu în uzină — și dacă se-ntîmplă să nu izbutesc !...".

Savele, Savele, mi se pare mie că abia acum începe **cea mai mare aventură** din viața ta... O aventură demnă de știut, de dat în vileag și de purtat ca un fruct de preț în toate „Căruțele cu mere" ale tinereții adevărate, azi ca întotdeauna romantică.

Cînd locul părinților vitregi e luat de pedagogi vitregi...

(Urmare din pag. 1)

a fost sancționat, deoarece bătea copiii. O altă „calitate" a acestui pedagog e mărturisită de o recentă cură de dezalcoolizare. În plus, profesorul Șerban suferă — așa cum stabilesc certificatele medicale — de „psihoză halucinatorie".

După cum reiese dintr-un raport, întocmit în urma unei anchete efectuate la începutul acestui an de inspectoratul școlar al sectorului 6 situația nu constituia un secret. Este cunoscut, de pildă, faptul că **„în general, personalul educațional nu se achită corespunzător de obligațiile ce-i revin".** O recentă inspecție — din al cărei referat, pus la dispoziție de către tov. Teodor Novac, inspector șef al Inspectoratului școlar al Sectorului 6, cităm — a evidențiat faptul că **regulamentul de ordine interioară este necunoscut de către pedagogi, aceștia participă insuficient la acțiunile organizate de școală; de asemenea că prezența cercurilor de studii este doar scriptică, că unele grupe — create necorespunzător din punct de vedere al particularităților de vîrstă — întețin o atmosferă nesănătoasă între elevii mici și mari. Caracterul necorespunzător al muncii educative este exprimat și de alte aspecte: repartizarea timpului pentru studiu, recreere, joacă nu este echilibrată; antrenarea masei de elevi în acțiuni instructiv-educative temeinice, capabile să contribuie la formarea sau consolidarea profilului moral sănătos, nu se realizează.**

Sînt acestea singurele obiecții legate de neregulile existente, de nivelul sub orice critică al activității pedagogice desfășurate? S-a consemnat și lipsa unui club, precum și necesitatea întocmirii unui plan de acțiuni vizînd perfecționarea operativă a pedagogilor. Deși s-au stabilit termene precise pentru înfăptuirea acestor sarcini, (în luna mai) ele nu au fost concretizate pînă la jumătatea lunii iunie.

...Discutăm cu directorul școlii generale nr. 122 (unde învață elevii de la Casa copilului nr. 10), tov. **Simion Kiss**, un cadru didactic cu experiență.

— „Școlarii care locuiesc la Casa nr. 10 ne pun mereu probleme. Vin la școală în dezordine, cu uniformele incomplete, murdari. Cunosc faptul care nu constituie, în general, un secret pentru cei care au legătură cu Casa copilului nr. 10 — că aici se practică bătaia. Am auzit și despre sistemul monitorial, pe care îl folosesc acum unii profesori, care au fost sancționați pentru faptul că băteau ei înșiși elevii. Cred că toate aceste aspecte, a căror apariție este favorizată și de prezența unui număr de copii problemă, se datorează insuficientei preocupări față de elevi, lipsei unor activități educative eficiente, unei munci pedagogice sistematice. Consider — aceasta este doar o părere — că unele remanieri se impun cu prisosință la Casa copilului nr. 10. Evident în folosul copiilor, al calității procesului educativ, ce trebuie să se desfășoare ca o premisă a formării personalității elevilor".

★

Aspectele prezentate, care denotă o muncă educativă deficitară, sînt destul de triste. Simplul fapt că uneori copiii își exprimă nemulțumirile, dorințele, nu cu glas tare, în fața pedagogilor, a directorului — așa cum ar fi normal — ci prin bilețele anonime, adresate cîteodată și miliției este penibil. Nu numai dorința pedagogilor de a-i înțelege și ajuta pe copii este formală, dar și priceperea, gradul lor de calificare este — după cum a reieșit — necorespunzător.

Trebuie spus că la Casa copilului nr. 10 activează un **comitet de sprijin ale cărui eforturi susținute, permanente, au contribuit substanțial la completarea bazei materiale, capabile să asigure copiilor condiții de viață și educație corespunzătoare. Din păcate, acest lăudabil sprijin nu se materializează cum trebuie din pricina unor defecțiuni organizatorice, dezinteresului colectivului de cadre. Este surprinzător faptul că, în timp ce un grup de persoane generoase, situate însă, în afara Casei, manifestă o grijă cu adevărat părintească pentru școlarii de aici, colectivul respectiv — răspunzător legal și remunerat pentru acest lucru — nu își îndeplinește obligațiile.**

Copiii aflați aici justifică din plin nevoia afecțiunii, a grijii și căldurii umane ce le-au fost refuzate de către părinți. În numele trecutului lor, al zilelor copilăriei și adolescenței, pe care trebuie să le petreacă învățînd, în numele viitorului, ce se cuvine să fie un timp al muncii demne, cinstite — au dreptul, nu numai la supraveghere, ci și la afecțiune. Societatea noastră se străduiește să le asigure, prin intermediul unor instituții specializate (casele de copii) acest drept. „Pedagogii dintr-o casă de copii — opina un cunoscut cercetător în problemele tineretului — trebuie să fie părinți înțelegători și blînzi, lucizi, ai unei mari familii. **Doar ei sînt cei care pot transforma niște ziduri și încăperi străine, într-un camin adevărat, cald, al tuturor".** Într-adevăr, în acest sens credem că trebuie să evolueze lucrurile la Casa de copii nr. 10. Fiindcă normal ar fi ca **nu numai un comitet de sprijin să se preocupe de crearea climatului corespunzător, al atmosferei „de familie", ce trebuie să domnească aici, ci înșiși pedagogii respectivi.** Dar pentru aceasta este neapărată nevoie de competență, de interes, de umanitate.

VIRTUȚILE ODIHNEI

(Urmare din pag. 1)

gîndit cum trebuie. Constatăm mereu că cei din jurul nostru suferă de arterite, de varice, de distrofii gastro-intestinale, de hipertensiuni arteriale, de hemoroizi, de infarct etc. Medicina indică în aceste boli o serie de medicații mai mult sau mai puțin eficace, dar aproape întotdeauna medicul prescrie ca un **„medicament"** de cea mai mare importanță pentru vindecare: mișcarea, sportul sau chiar gimnastica medicală.

Ce legătură o fi fiind între toate acestea?

Masa musculară reprezintă mai mult de jumătate din greutatea corpului. În nemișcare, capilarele musculare sînt în majoritatea lor închise. Din sîngele ce stă în ele se depun pe pereți sau chiar în interiorul lor substanțe ca grăsimile, carbonatul de calciu, ureea, guanina etc. **Ca urmare lumenul vaselor se îngustează, pereții lor își pierd elasticitatea și nu rar arii întregi de țesuturi pot fi lipsite de irigație sanguină în urma colmatării unor astfel de vase. Fenomenul se poate întîmpla atît în ficat (boli de nutriție, obezitate), în tubul digestiv (colite, atonii, constipație), în rinichi (nefrite), în (angimă), în mușchi (astenie, atonie, oboseală generală), în creier (hemoragii cerebrale, hiperexcitabilitate, amețeli) etc.**

Mișcare înseamnă contracție musculară, iar aceasta necesită o irigație sanguină foarte abundentă și intensivă, atît a mușchilor, dar indirect și a ficatului, a tubului digestiv, a rinichiului, a inimii și bine înțeles a sistemului nervos. Ca urmare, produșii de catabolism care rezultă în urma activității celulare sînt eliminați spre căile emunctoriale și organele interne se găsesc mereu în condiții de **„optim de lucru".**

Constatăm că oamenii din jurul nostru care se mișcă mult, fac sport sistematic, sînt sănătoși, voinici, mai veseli și întotdeauna optimiști.

Este evident, deci, că sedentarismul duce la boală, iar sportul la sănătate. Acestea sînt lucruri bine cunoscute și le reamintesc ca să putem merge mai departe.

Trebuie să luăm fără îndoială calea mișcării, a sportului.

Azi există două mari căi în sport: **performanța și sportul de masă.** Spre care trebuie să ne îndreptăm pentru a alege drumul sănătății?

În sportul de performanță împingem pe tineri la activități musculare ce depășesc uneori capacitatea lor normală de lucru și astfel îi istovim și chiar îi dezgustăm de sport. Dar obiectul dezbaterii noastre nu este sportul de performanță care rămîne ca ceva limitat în vederea cîștigării unor trofee, medalii și cupe în întîlnirile internaționale, la olimpiade.

Atunci să încercăm calea sportului de masă. Nu folosesc acest termen în sensul lui actual: mii, zeci de mii de oameni aplaudă, transpiră, strigă și se agită, urmărind cum 22 de fotbaliști sau 10 baschetbaliști etc. fac un meci amical sau se întrec pentru o cupă. E fără îndoială o destindere pentru privitori (și uneori poate fi chiar însoțită de cîte o sincopă cardiacă, de o hemoragie cerebrală) și e necesară pentru orășenii care stau închiși în aer confinat și nemișcare timp de 6 zile. Dar nu e ce trebuie!

În R. F. a Germaniei începe să apară în fiecare duminică un fel de **marș cetățenesc,** în care toți oamenii liberi, tineri, vîrstnici, bărbați, femei, își iau în raniță hrana pe o zi și fac o plimbare de peste 10 km în natură. La noi a existat un început al acestei idei în ceea ce **Emil Racoviță** a statornicit la Cluj, acum circa 40 de ani. O asociație a tuturor oamenilor din oraș, care s-a numit **„Frăția munteană"** și care avea ca scop ieșirea în fiecare duminică a profesorilor, studenților, elevilor, cetățenilor, spre făgetul munților, spre izvoarele văilor, spre pădurile de brad sau de pin. **O zi întreagă în natură! Măcar o zi din săptămînă! Aceasta să fie o zi impusă cu mintea limpede și în folosul sănătății.**

Azi știm cu toții cît de necesară este **„deconectarea"** duminicală pentru a putea să reluăm apoi activitatea altor 6 zile. Pavlovismul ne explică în mod științific necesitatea acestei **„odihne active".** Noi încercăm să o aplicăm cum putem. **„Evadăm"** duminica din orașe luînd mașina și ieșind la verdeață. În forma aceasta nu ne mișcăm, ci continuăm — șezînd la volan — sedentarismul contra căruia vrem să luptăm.

Ce bine ar fi dacă această zi de duminică am putea-o și noi **„deconecta"** prin sport. Mă mir că atunci cînd s-au clădit frumoasele cămine studențești, fie în București, la Cluj, Iași, Craiova etc. nimeni nu s-a gîndit să amenajeze în imediata lor apropiere cît mai multe terenuri de sport: de rugby, de baschet, de fotbal, de tenis, de fugă etc. **Vorbim mereu de nevoia mișcării, dar nu prea am făcut ceea ce trebuia pentru a o realiza. Cred că și în această lipsă de terenuri sportive în incinta însăși a vieții studențești și școlare, este una din cauzele care determină pe tinerii noștri de azi să devină „spectatori în sportul de masă" sau să prefere cafenelele**

Avem o țară care se pretează foarte bine la drumeție și organizațiile de turism fac eforturi pentru a canaliza tineretul spre ieșirea în natură. Ce frumoasă este o noapte în cort, o cină la foc de tabără, ce minunată e dimineața pe iarba cu rouă și cît de uimitoare sînt cîntecele păsărilor în zori de zi. Ieșirea în natură devine o necesitate cu atît mai imperioasă, cu cît astăzi noi sîntem amenințați de poluarea mediului ambiant, o problemă ce pune în pericol însăși omenirea!

A ne găsi în natură mai este și o cerință a ochiului de a schimba decorul citadin, sur, cenușiu și sumbru al zidurilor, al străzilor, al camerelor limitate, cu cadrul verde al peisajului natural, cu verdeața întinsă în spațiu a naturii în care trăim și din care ne-am născut.

Nu e poate în zadar dacă din acest loc fac un apel la organizațiile tineretului, la asociațiile studenților, pentru ca ele să încerce să organizeze pe scară largă, o mișcare de masă în continuarea ideii lui Racoviță. Va trebui să se găsească posibilitatea ca alături de tinerii studenți, de elevi și profesori, părinții să poată dispune de timpul lor de duminică pentru a fi antrenați cu toții la drumeția deconectantă a acestei zile. Dintr-un bun **„simbure"** de undeva, ar putea ieși un rod care să fructifice apoi în toată țara. Trebuie găsit acest simbure și făcut să încolțească în cele mai optime condiții de mediu.

Tinere care ai citit aceste rînduri, sînt sigur că ele ți-au trezit o serie de gînduri. Vezi în față un viitor luminos. Smulge-te din sedentarism, cere și ajută ca să se clădească în jurul locuințelor și căminelor terenuri de sport, întrebuințează tot timpul liber pentru a te mișca în natură, cere să poți ieși în natură, — căci numai astfel îți speli plămînii de toxinele orașelor, iei oxigenul necesar vieții urbane și îți asiguri sănătatea pentru mîine.

ORA EXACTĂ

(Urmare din pag. 1)

profesii și la nașterea altora; se sting într-atît de frecvent marginile unora dintre ele pentru ca în această luminoasă stingere a lor să și vedem deja lumina altora, noi, cu precădere ale timpului și ale cerințelor noastre, încît, nu se poate altfel, consecința — directă sau nu, mai devreme sau mai tîrziu — o dețin înșeși relațiile de muncă. Relieful acestora rămîne în permanentă absorbție de nou. Fapt care, pe plan instituțional, se revendică într-o nouă așezare de responsabilități și atribuții sau, mai bine zis, într-o nouă evaluare a raportului dintre acestea. Pe umerii cîtor, bunăoară, nu atîrnă inefabil greutățile atîtor responsabilități dar prin brațele și tîmplele căror nu încolțește nici măcar sudoarea unor minime atribuții! Sporind unele, nu scad celelalte. Un apel la rigoare, proiectul de lege este în acest sens și un îndreptar. El emană principial de la libertatea muncii ca și de la obligația de a-ți asuma responsabilitatea unei calificări și a unei competențe actuale.

Fiind vorba de un proiect de lege la definitivarea căruia, îmi permit să adaug că pentru forța și experiența de muncă tînără reglementările legii mi se par a fi oarecum rigide, neprevăzînd și posibilitatea promovării cazurilor de o evidentă și remarcabilă excepție, fie măcar cu prețul unor penalizări pentru lipsa stagiului de vechime.

Obiectivul acestei legi este manifest în favoarea disciplinei sociale, a promovării valorilor autentice. A avea permanent în atenție și valorile în continuă decantare din masa tineretului și a facilita promovarea cazurilor excepționale, mi se pare a completa însăși sensul profund uman și actual al acestei legi.

ANUNȚ

UZINA OȚELUL ROȘU DIN ORAȘUL OȚELUL ROȘU, Jud. Caraș Severin recrutează absolvenți ai școlii generale cu vîrsta între 15—18 ani pentru EXAMENUL DE ADMITERE la Șc. Profesională din localitate în vederea școlarizării în meseriile:

- **Lăcătuși mecanici Industria siderurgică**
- **Lăcătuși mecanici Industria construcțiilor de mașini**
- **Strungari**
- **Electricieni întreținere și reparații**
- **Frezori rabotori mortezori**
- **Reglori mașini unelte**
- **Sculeri matrițeri**
- **Termiști tratamentiști**
- **Protejatori metale pe cale electrochimică și termică**
- **Zidari șamotori**
- **Turnători formatori**
- **Trefilatori trăgători**
- **Oțelari**
- **Laminatori profile și tablă**

— **Școlarizarea și întreținerea gratuită.**
— **Se primesc candidați din toate județele țării.**

NOI PREMIERE CINEMATOGRAFICE

Coproducție U.R.S.S.—Italia
Regia: MIHAIL KALATOZOV
Cu: CLAUDIA CARDINALE, SEAN CONNERY, PETER FINCH, HARDY KRUGER, DONATAS BANIONIS

Producție a studiourilor sovietice
Regia: RICHARD VIKTOROV
Cu: EVGHENI KARELSKIH, IRINA KOROTKOVA, KONSTANTIN KOȘKIN

Coproducție franco-italiană
Regia: JEAN HERMAN
Cu: ALAIN DELON — CHARLES BRONSON

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU „SCÎNTEIA TINERETULUI"

Laureați ai Premiului Nobel răspund la întrebarea:

EXISTĂ UN SECRET AL CELEBRITĂȚII?

Anchetă internațională de CAROL ROMAN

ARNE TISELIUS

Marele savant suedez, prof. dr. Arne Tiselius s-a născut în anul 1902.

După îndelungate strădanii, după numeroase cercetări experimentale, în anul 1948 lucrările sale în domeniul chimiei au fost răsplătite cu Premiul Nobel. Domeniul de care se ocupă are o deosebit de mare însemnătate pentru dezvoltarea științelor biochimice: stabilirea permeabilității structurilor de suprafață a elementelor vii.

Savantul suedez reprezintă tipul omului de știință care îmbină cu succes cercetarea fundamentală cu consecința ei practică. Aplicațiile practice ale studiilor sale au dus la purificare hormonilor folosiți în diferite tratamente; metodele elaborate între anii 1936—1938 au determinat descoperirea gamaglobulinelor.

Prof. dr. Arne Tiselius a desfășurat o susținută activitate științifică și în anii de după război. O seamă de ramuri ale biochimiei și biomedicinei își explică rapida lor dezvoltare și datorită metodelor elaborate de savantul suedez.

Marile merite ale omului de știință au fost apreciate unanim în întrega lume. Numeroase titluri și distincții vin să încununeze o viață și o activitate meritorie puse în slujba științei și a omenirii. Profesorul Tiselius este doctor honoris causa a 11 universități europene și americane, membru al Academiei Suedeze și a 33 de academii și importante societăți științifice din întreaga lume. În prezent, el conduce Institutul Nobel din Stockholm.

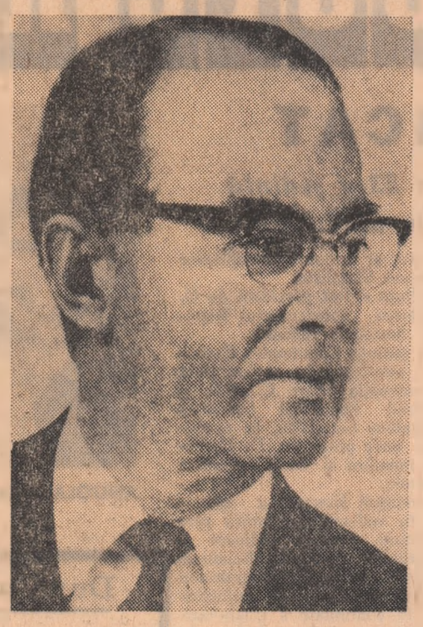

GENERAȚIILE — ÎN CONSENS CU ISTORIA

de ARNE TISELIUS

Înțeleg și apreciez interesul tineretului pentru celebritate. Este o căutare a propriilor valori prin intermediul generației vîrstnice. De aci obligația de a încerca să luminez conștiințele tinere spre a le îndrepta spre lucruri frumoase și utile speciei umane.

În cîuda multiplelor mele preocupări, însăși ideea de a mă adresa tinerilor — pe o temă ca celebritatea, la îndemnul tinerilor — mă însuflețește. Dintr-un motiv lesne de înțeles: cu cît te îndepărtezi mai mult de acei ani de „aetas aurea" a vieții, cu atît te preocupă mai intens această etapă cînd, mai mult decît oricînd, ai fost tu însuți, o dată cu înaintarea în vîrstă întrînd în tine un întreg univers, care, uneori, te poate face să uiți de tine... Activitățile curente, aprofundarea unor preocupări, studiile meticuloase, chiar dialogurile interminabile cu cei tineri te absorb imens și te fac să uiți de anii tineri, cînd doreai să găsești o cale spre a te împlini uman, spre a atinge notorietatea publică.

În ceea ce mă privește, sînt un om care a călătorit mult prin lume. Nevoile științei, ale activității mele, m-au obligat ca, în decursul aceleiași luni, să mă aflu și la Stockholm și la New-York, pentru ca altă dată să fiu și la Londra și la Buenos Aires. Spun aceste lucruri nu din dorința de a impresiona, ci pentru că mi se pare că în acest fel pot justifica cuvintele pe care le-am mai spus în legătură cu tineretul, cu acest tineret pe care am avut prilejul să-l întîlnesc de atîtea ori în călătoriile mele și care nu o dată, m-a îndemnat la meditație.

Tinerii doresc în mod sincer să facă „ceva deosebit" pentru semenii lor, prin care să îmbunătățească condiția umană și, implicit, să le aducă aprecierea acestora. Socotesc aceasta a fi o trăsătură frumoasă, care atunci cînd nu este alterată de goana după renume ieftin, după reclamă goală, poate defini ceea ce are mai bun și mai frumos tînăra generație contemporană.

În susținerea opiniilor mele pornesc de la cîteva observații pe care le-am făcut din contactul și din relațiile mele cu lumea tînără.

Socotesc că nu poate exista o calitate umană mai mare a unui tînăr decît aceea de a fi înzestrat cu minunata aptitudine de a ști să-și facă prieteni. Și sînt numeroase căile ce provoacă și atrag prietenia: un comportament ales, preocupări superioare ce solicită solidaritatea umană și înțelegere, cedare a prisosului de energie și cunoștințe în favoarea unei alte ființe umane. Pentru că un asemenea gen de relații între oameni exclude surpriza, înlătură tot ceea ce i-ar putea înstrăina pe indivizi unul de altul.

Și — de ce să n-o spun? — mi se pare că epoca de tinerețe a omului este cea mai propice din punct de vedere natural, biologic, pentru crearea unor afecțiuni depline între oameni. Mă refer cu osebire la acest aspect deoarece este cunoscut cît bine au adus omenirii echipele ori colectivele de creatori, în care oamenii tineri, în al căror piept a bătut parcă o singură inimă, au izbutit performanțe uluitoare în lumea științei. Există, pe de o parte, o prietenie între oameni tineri care, stimulată fiind, poate uni pe plan științific și etic, uman, energii și capacități care într-o altă condiționare s-ar irosi spre paguba societății. Există, apoi, o legătură structurală între generațiile ce se succed în istorie și care, atunci cînd acționează firesc, este chezășia transmiterii valorilor civilizației și ale culturii, urmașilor.

Noi, cei ce predăm la catedrele universităților, știm din proprie experiență cît de valoroasă poate fi o prietenie bine înțeleasă între un profesor și un discipol al său, cînd această prietenie se bizuie pe coloanele de granit ale stimei și respectului, ale dorinței de a prelua ceea ce este frumos și nobil de la înaintași. Evident, pot exista situații în care studentul să surprindă la magistrul său slăbiciuni omenești... Dar oare aceasta trebuie să-l determine să se îndoiască de oameni, să-l arunce în situația — atît de nefirească — de a-și anatemiza cu orice prilej pe cei de la care capătă o profesiune și chiar titlul de intelectual? Eu cred că nu. Tocmai pentru că tinerețea este dreaptă, generoasă, tocmai fiindcă ea este o vîrstă a înțelepciunii naturale, este o obligație fundamentală a tînărului aceea de a privi în jur cu ochii larg deschiși, cu inima fierbinte, judecînd atent tot ceea ce este bun și solid în gîndirea, comportamentul și actele înaintașilor, a celor care, într-o necontenită comuniune de generații, au creat civilizația noastră. Doar astfel vor putea aprecia la justa valoare ce calități precumpănesc la o personalitate ori alta a epocii, ce act uman l-a impus pe acesta și nu pe altcineva în fața opiniei publice și de aici va putea medita pentru sine în legătură cu retortele intime în care se făuresc și candidează printr-o complicată alchimie interioară umană datele de valoare mai generală ale celebrității — dacă acestea există!

Aș dori să fiu înțeles pe deplin. Știu și înțeleg perfect faptul că fiecare generație are o viziune a ei asupra problemelor existenței naturale și sociale. În funcție de nivelul cunoștințelor dobîndite, de gradul experienței de viață ori a modului de trai, fiecare generație judecă cu propriile posibilități valoarea tuturor faptelor sociale, inclusiv a educației pe care a primit-o. Aceasta stă la baza aprecierii aproape unanime în primul rînd a propriei experiențe de viață, a sistemului valoric preferențial. În această situație generațiile mature se străduiesc să acrediteze cît mai mult și pentru generațiile tinere propriile sisteme de valori, codul normelor lor de conduită și de viață, atît privată cît și socială. În acest punct, generațiile mature apar ca fiind mai conservatoare — de unde și apariția incongruențelor dintre ele și cele tinere, în foarte multe probleme.

Pe această bază se altoiesc sentimentele unor vîrstnici că nu sînt suficient de stimați și urmați, iar al oamenilor tineri — că nu există și nu se manifestă față de ei toată înțelegerea. Cîndva am remarcat într-un ziar o interesantă anchetă din care mi-au rămas cîteva expresii: **„tinerii nu sînt înțeleși", „vîrstnicii trăiesc prea mult în trecutul lor"** concomitent cu **„tinerii cred că știu totul..."**

Evident, sînt manifestări care apar în cadrul unor societăți neputincioase în a stabili obiective și idealuri sociale mobilizatoare, care să-i reunească pe toți membrii săi și să determine un progres uman real.

Se cunosc cazuri în istorie cînd unele generații lucide de defecțiunile modului lor de viață și de filozofare au încercat să pregătească un cadru mai bun pentru cei care vor urma. Obiectiv, însă, mi se pare a fi peste puterile omenești ca generațiile vechi, ele singure, să poată construi un sistem armonios care să corespundă necesităților și aspirațiilor tinerelor generații, fără participarea masivă a acestora.

Lumea de mîine nu poate fi concepută fără tineri, din rîndul cărora se înalță frecvent și sigur viitoarele celebrități ale omenirii. Printre tinerii de azi se află deja viitori conducători ai lumii, în toate planurile activității umane, fapt care nu ne poate fi indiferent. Pentru că, la urma urmei, de ei depinde viitorul planetei noastre, al patrimoniului pe care l-au lăsat înaintașii. Am mare încredere în generația tînără și sînt convins că ea va fi și pe plan etic, pe planul conviețuirii umane, la nivelul acestei epoci atît de spectaculoasă prin cuceririle științei.

CURIERUL NOSTRU DE SÎMBĂTĂ

De la OM la OM

de ION BĂIEȘU

I. F., București: „Nu citesc rubrica „DE LA OM LA OM" doar pentru simplul fapt că nu aș avea o ocupație. Dar, pe lîngă faptul că „Scînteia tineretului" ne este dedicată nouă, tinerilor, în coloanele sale găsim zilnic fapte care reușesc să ne capteze interesul, care reușesc să facă din orice tînăr, oricît de inflexibil ar fi, un pasionat pentru deslușirea adevăratelor ținuturi care ascund atîtea și atîtea taine. Citesc în acest moment întîmplarea acelei eleve, absolventă a unui liceu (căreia, din păcate, nu-i cunosc numele) și-mi aduc aminte că poate în unele momente am fost un predecesor al ei. Desigur, nu a fost ușor ca să depășesc acele ipostaze, însă după un insucces care a lovit destul de puternic în demnitatea mea, am reușit să-mi adun gîndurile, să las alte ocupații și să mă dedic unicului ideal, unicului țel scontat. Munca nu s-a dovedit a fi în zadar și, astfel, am ajuns ca să fiu admis în învățămîntul superior, astfel că acum îmi rămîne să merg mai departe pe drumul care mi se pare destul de frumos. Nu știu, dar cred — și sînt sigur de aceasta — că în rîndurile unor tineri de azi mai persistă încă note de pesimism, neîncredere în ceea ce fac. Poate că dacă ar fi mai optimiști, dacă ar încerca să se autoconvingă că omul nu e născut pentru a fi învins, ci pentru a învinge, acest lucru ar constitui pentru ei cel puțin un reper din planul viselor lor. Omul a fost creat pentru a privi sus, pentru a zări, mai devreme sau mai tîrziu, undeva, departe, viitorul.

Sper ca tînăra elevă care scrie rubricii dumneavoastră să fi spus numai adevărul în ceea ce a scris și momentul prin care trece să nu fie decît simple incidente care se ivesc în calea realizării unui vis, cale care cred este pavată cu intenții bune. De asemenea, sper ca incidentul prin care trece tînăra elevă să n-o demoralizeze, ci să-și concentreze fie chiar și-n ultimul moment eforturile și, cu multă înțelegere și ajutor din partea îndrumătorilor pe care i-ați recomandat și dv., să aibă sorți de izbîndă în trecerea acestui prag important al vieții. Dacă în privința elevei absolventă de liceu sînt ceva mai indulgent, nu pot să-mi explic faptul de ce un bărbat în toată firea, care se zice că a trecut și prin școala de călire a vieții — armata — nu poate să-și explice măcar acum, la cei aproximativ 21 de ani, ceea ce l-ar împiedica să-și realizeze visul. Ar trebui să aibă o atitudine mai virilă în fiecare pas pe care-l face pe treapta vieții. Or, din cîte am dedus, tînărul nostru pare să nu înțeleagă care ar fi adevăratele cauze ce l-ar împiedica să pășească mai departe, spre realizarea visului său. Ne punem întrebarea: dacă eu însumi nu știu de ce nu pot să fac un lucru, de unde vor ști alții, cînd totul depinde numai de mine, de preocupările mele? Cred că v-ați dat seama că este vorba de cazul tovarășului Gelu R. din București. În orice caz, ca să nu mă depărtez prea mult de subiect și de acej ce au o vîrstă aproximativ egală cu a mea, aș vrea să le amintesc că nimic nu se poate face decît prin muncă, prin transpirație și, dacă avem un caracter prea voluntar, să ni-l educăm acum, la anii cînd acesta se formează și se consolidează".

Sintem bucuroși să vedem din scrisoarea dumneavoastră cît de apropiate ne sînt vederile în ceea ce-i privește pe corespondenții cu pricina. Pare, desigur, un loc comun și la îndemîna oricui concluzia — nu chiar atît de filozofică — conform căreia în viață răzbesc și se afirmă, trezind stimă și admirație în jurul lor, firile puternice, caracterele ferme, voințele exemplare, adică oamenii care știu ce pot și, mai ales, unde vor să ajungă. Este trist, dezolant, să vezi tineri care se încovoaie de la prima ciocnire cu realitatea, care se vaită că drumul afirmării nu-i asfaltat pe toate porțiunile lui, că e greu să înveți, e greu să muncești, e greu să învingi ceea ce mai este încă altfel decît vrem. Dar oricît de simple sînt aceste adevăruri, nu este niciodată inutil să le afirmăm și reafirmăm, nu e niciodată de prisos să le cerem celor ce se vaită de puținătatea puterilor lor că depinde în primul rînd de ei înșiși, de capacitatea lor, a se mobiliza în vederea dobîndirii succesului. De aceea subliniez acele foarte adevărate cuvinte pe care scrisoarea dumneavoastră le conține: „Omul nu e născut pentru a fi învins, ci pentru a învinge", care ar putea deveni unul din motto-urile rubricii noastre. Mai scrieți-ne.

M. Z., Arad: „Vă adresez această scrisoare deoarece am nevoie de un sfat pe care nu-l pot cere nici colegilor, prietenelor sau prietenilor. Sînt elevă, am 18 ani și sînt gata să învingă toate greutățile pe care viața mi le va înălța în cale. Am iubit dreptatea întotdeauna și pentru a-mi realiza idealul suprem doresc să urmez Dreptul. Trăiesc într-o localitate cu 18 000 de suflete și aici învăț la liceu. Îmi place foarte mult filozofia și pentru acest lucru am mult de suferit. Din această cauză, încet, încet, m-am îndepărtat de prieteni și colegi. E foarte greu pentru mine. Pe mine nu mă interesează dansul și moda, discuții foarte frecvente la cei de o vîrstă cu mine. Nu mă interesează, dar trebuie să iau parte și eu la discuții deoarece altfel sînt socotită o ființă cu gărgăuni în cap, care se crede mai superioară decît ceilalți. Părinții, de asemenea, sînt de partea colegilor, căci nici ei nu pot accepta ca o fată de 18 ani să nu iasă din sfera cărților. Toți spun că eu am în mine o mîndrie și un egoism incorigibil. Se poate că sînt egoistă, nu-i contrazic, dar, totuși, felul cum privesc eu viața, plină de petreceri, chefuri ușoare, de ce este socotită de toți ca un lucru pozitiv? Nu sînt pesimistă și nu mă plîng, nu doresc ca vaietele mele să se transforme în strigăte de revoltă, dar este prea greu să joc teatru. Trebuie să zîmbesc sau chiar să rîd nu fiindcă așa îmi convine mie, ci pentru că așa cer împrejurările. Fără să îmi dau seama, m-am depărtat de ei toți, sînt mereu ținta condamnărilor lor. Sfatul pe care vi-l cer este poate greu de dat. Eu sînt o părticică, un atom al acestei materii uriașe, supuși datorită lipsei noastre de voință, de încredere în propriile noastre forțe, ci pentru a ajuta cumva pe toți semenii mei.

Iubesc oamenii, cu toate că la vîrsta mea am suferit destul de mult din cauza lor. Eu vreau să fac bine tuturor și să mă simt mulțumită cînd pot ajuta pe cineva. Am încredere în oameni, dar aș dori să fie mai serioși mai hotărîți. E drept, cunosc mai bine doar generația mea. Ne găsim la vîrsta întrebărilor. Poate anii care vor trece vor face pe cei de o vîrstă cu mine să se gîndească mult mai serios la problema viitorului, la problema vieții.

Am impresia că majoritatea lor se joacă „de-a baba oarba" și nu au ajuns încă la sfîrșitul jocului, nu au ajuns la stadiul cînd ochii se deschid larg și privesc lumea. Îmi este teamă pentru ei. Cînd trebuie să pășească pe adevăratul drum al vieții, acești tineri, nepregătiți pentru greutăți, vor da înapoi.

V-am expus toate acestea lucruri pentru că părerea mea este că unii tineri de 18 ani privesc viața fără seriozitate. Ei cred că noi am sosit în viață ca invitați la o festivitate. Acum petrecem. Dar ce va fi atunci cînd noi vom fi acei care vom organiza toate acestea? M-am c-am abătut de la subiectul propriu-zis, dar nu știu: eu sînt prea severă față de cei de vîrsta mea, sau acesta e adevărul? Totuși, aș dori să nu mă depărtez de ei, ci să-i fac să înțeleagă ceea ce le spune o fată de aceeași vîrstă".

Ne măguliți, desigur, atunci cînd spuneți, la început, că numai nouă ne puteați cere sfatul care să vă împingă dincolo de acest impas. Exagerați, fără îndoială, atunci cînd considerați că în jurul dumneavoastră nu ar fi nimeni care să vă asculte, să vă înțeleagă și să vă îmbărbăteze cu un cuvînt drept. Asta nu înseamnă că nu ne bucură faptul că ne scrieți nouă, mai ales că unele dintre ideile răspîndite printre rînduri ar putea fi semințele care să încolțească spectaculos într-o viitoare discuție. Dar să luăm lucrurile pe rînd.

Fiind o fire meditativă, dăruită cu o ambiție manifestă studiului filozofic, vă considerați izolată și neînțeleasă de cei din jur. Aceștia vă taxează drept o bizară excepție, în afara preocupărilor comune și, de aici, iată prăpastia care vă desparte. Evident, prima întrebare pe care mi-am pus-o după lectura scrisorii a fost (iertați-mi sinceritatea) dacă sînteți o ființă care vă faceți în chip precoce și foarte vizibil relieful unei personalități ieșită din serie sau totul este o stare livrescă, artificială, care nu ne-a fost nici nouă străină la această vîrstă. Îmi place să cred că aspirația dumneavoastră spre gravitate este o convingere autentică, sinceră și solidă și de aici vehemența cu care priviți superficialitatea unor tineri care vă înconjoară, generozitatea cu care doriți să vă revărsați toate valorile personale în folosul societății. Avînd aceste nobile ambiții nu văd însă cu ce v-ar impiedica în împlinirea lor micile și meschinele răutăți din jur, opinia celor care vă acuză că nu vă plac distracțiile ușoare, prea pămîntești, prea efemere. Este știut că oamenii cufundați într-o muncă absorbantă, care trezește în ei ecouri răscolitoare și de profunde rezonanțe, rămîn surzi la micile stridențe exterioare — și asta nu poate fi decît spre binele lor. Ar fi, în același timp, neloial sfatul meu dacă nu aș spune că dăruirea tuturor capacităților pentru un ideal major nu exclude satisfacerea unor necesități inerente vîrstei, dacă nu am mărturisi aici că pasiunea pentru filozofie a unui tînăr nu înseamnă condamnarea apriorică a dansului, muzicii ușoare, a distracției, izolarea ostentativă și mizantropă de ceea ce viața oferă reconfortant tuturor.

De acord că sînt tineri care socotesc că viața ar trebui să fie pentru ei o suită de festivități, care iau totul atît de ușor, dar izolarea, retragerea fățișă din mijlocul lor nu este atitudinea pe care v-o recomandăm. Dacă vreți să fiți de folos oamenilor, așa cum declarați, fiți tot timpul în mijlocul lor, luptați alături de ei în fiecare clipă.

Mulțumindu-vă pentru încrederea ce ne-ați acordat, vă rugăm să nu considerați acest dialog închis și să ne mai scrieți.

C. L. Timișoara: **Mă întrebați (de unde atîta curiozitate?) cîte greșeli de ortografie am găsit pînă acum în scrisorile corespondenților mei. Destule, desigur. Dar, vorba ceea, nu numai pentru asta îi iubesc și-i stimez eu.**

UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR

LYCĂ, LYCĂ, LYCĂ...

FOILETON

Plăcerea mare a lui Lică este să se iscălească cu i grec. *Și cu pastă verde.*

...Foaia de pe bancă, din fața lui, se cam umpluse cu Lycă, Lycă, Lycă. *Cine poate ști dacă făcuse asta-nepăsător sau șocat — fiindcă diriginta n-a catadixit să-i citească din catalog, atunci la sfîrșitul lui mai, decît 5,5 5,5. Nu poate nimeni să știe. Dar ce mai contează cifra, din moment ce servise totul. A mai rămas bacalaureatul și admiterea la facultate. Și gata... Mare lucru! Ce-i astăzi, sîmbătă? Trebuie să fie ceai la* Rectoru' *că așa s-au înțeles de săptămîna trecută. Să-i dea un telefon, totuși. Dacă nu e aranjat nimic?*

★

Așa l-am cunoscut. La telefonul public din Piața Chibrit, acolo unde cînd cade fisa în aparat te curentează. Așteptam tocmai să iasă din cabină un soldat care vorbise, din cît am înțeles prin geamul lipsă, cu o tovarășă Erji („Tu ce faci, că eu fac bine..."). *În spatele meu — Lică.*

— Sînt după matale, îmi spune. Mă duc să-mi mai fac o fisă. Mă uit după el și-l văd că se oprește în mijlocul drumului, la șina de tramvai. A trecut un „3". Lică s-a aplecat, a luat ceva de jos și a revenit tocmai cînd soldatul și Erji își dădeau întîlnire la Zalomit.

— Știți, eu nu vorbesc decît cu fise de 15 bani călcate de tramvaiul 3. Cum folosesc alt tramvai, îmi sună ocupat corespondentul — mi se destăinuie Lică.

Intru în cabină, fac numai 5 numere în loc de 6, stau cu receptorul la ureche cîteva clipe, mă prefac că-i ocupat și ies afară ca să-l pot vedea pe Lică cum vorbește și cu cine. Știu că nu-i frumos, dar am făcut-o din curiozitate. Iertați-mă.

E rîndul lui Lică. Agață receptorul între umăr și ureche. Formează numărul, se sprijină oblic de un perete și așteaptă destul de puțin. Sînt numai urechi:

— Să trăiți tovarășu' Rector. *Ia spune maistre, sindrofia de diseară stă-n picioare?... Da? Las-că iese și băiatu' cu ceva. Îl pun eu pe* tatăl absolventului *să sacrifice animalu' și-l aduc să-l roadem cu băieții.* E o chei? *Bine, la 8!*

...N-am mai dat nici un telefon și am plecat împreună.

— Ce animal urmează să sacrifice tatăl matale, tovarășu' *Lică l-am întrebat.*

— O găină, dom-le. O are bătrînu' pusă de-o parte și a spus că o taie cînd scăp de școală. E albă. Animal de balcon dom-le, fin. Crescut cu mac!

— Dar la ce facultate dați, tovarășu' *Lică?*

— Maistre, nu s-a hotărît băiatul. Dar mă vor și la Teatru și la I.C.F. Cred că-i fentez scurt și o să consum Comerț exterior. Am și calitățile adecuate.

— Da Rectoru', *cine-i?*

— Unul de la Politehnică. Titel. E-n doi. Dacă rămîne și anul ăsta, trece în producție. Vrea să se facă barman la mare. Că doi ani repetent la rînd nu se poate, chit că el a dublat anul numai ca să-l înceteze mai bine. Rectoru' *e de părere că anul doi este „cheie" la fiecare școală? Este?*

— Este, tovarășu' *Lică, numai că-i greu să intri. Dacă nu intri? Te faci și matale barman la mare?*

— Intru, că pune și ăl bătrîn spatele.. Nu intru, îl privește! Deocamdată să ne lase, dom-le, și pe noi pe la cîte un ceai, două, că mă fac tip de mare nervozitate cu atîtea bilete de examen cîte trebuie să folosesc.

...L-am lăsat pe Lică undeva pe aproape de piața 1 Mai, că mai trebuia să cumpere și lichior de cireșe pentru ceaiul de la Rectoru'. *Ca* garni *lîngă animalul de balcon care urma să fie ros cu băieții. Și cu fetele.*

Cum nu mi-o fi dat și mie prin cap, acum vreo cîțiva ani, să-i spun tatălui meu, scurt: *„Nu intru, te privește!... Astăzi eram un om făcut. Așa-mi trebuie! Sau să-mi fi dat prin cap măcar chestia cu bărmănia la mare. Dar iau eu legătura cu* Rectoru' *Titel și plecăm la Marea Neagră împreună...*

VIOREL RABA

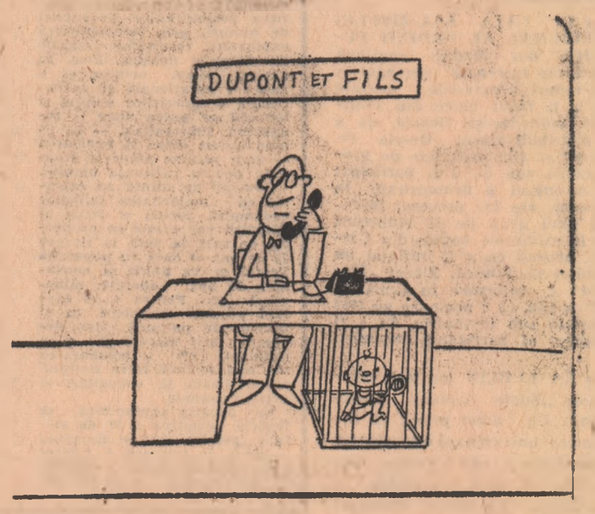

UMOR DIN PRESA STRĂINĂ

SUB SEMNUL PRIETENIEI ROMÂNO-MONGOLE

Delegația de partid și guvernametală a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, și-a încheiat vizita în R. P. Mongolă. După Pekin, Phenian și Hanoi, Ulan Batorul a făcut o călduroasă primire înaltilor oaspeți români. Oamenii muncii mongoli au salutat cu stimă și simpatie pe solii poporului român, au exprimat profunda lor admirație față de succesele repurtate de România socialistă. În zilele petrecute în îndepărtata țară asiatică, în cursul vizitelor întreprinse în întreprinderi industriale și instituții de cultură din Ulan Bator, ca și la așezarea de lurte Gher, tovarășul Nicolae Ceaușescu, soția sa, tovarășa Elena Ceaușescu, toavrășul Ion Gheorghe Maurer și ceilalți membri ai delegației de partid și guvernamentale române au fost primiți cu prietenie tovărășească. Tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia că „prietenia dintre popoarele roman și mongol își are izvorul în comunitatea țelurilor construirii noii orinduiri sociale, în faptul că relațiile noastre se intemeiază trainic pe principiile marxism-leninismului și internaționalismului socialist".

Oaspeții români au luat cunoștință de realizările obținute de poporul mongol în cele cinci decenii care s-au scurs de la victoria revoluției populare. Prefacerile pe care le-a cunoscut Mongolia, progresele în direcția dezvoltării industriei și a agriculturii, a învățămîntului, în îmbunătățirea condițiilor de viață ale celor ce muncesc sînt rezultatul eforturilor depuse de poporul mongol sub conducerea Partidului Popular Revoluționar. În același timp, în cursul vizitei delegației române și-au găsit expresie, în numeroase ocazii, prețuirea și simpatia oamenilor muncii din R.P. Mongolă față de importantele succese ale poporului nostru condus de Partidul Comunist Român. În comunicatul comun se arată că „partea mongolă a felicitat cu căldură poporul frate român pentru marile realizări obținute și i-a urat noi succese în îndeplinirea sarcinilor stabilite de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român în vederea construirii societății socialiste multilateral dezvoltate în Republica Socialistă România".

Delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Socialiste România și Republicii Populare Mongole au purtat convorbiri — într-o atmosferă tovărășească, în spirit de prietenie și sinceritate — examinînd stadiul actual al relațiilor dintre cele două țări și efectuînd un schimb de opinii în legătură cu probleme de interes comun ale vieții internaționale și mișcării comuniste și muncitorești. Conducătorii români și mongoli au remarcat cu satisfacție că relațiile de prietenie și colaborare dintre Partidul Comunist Român și Partidul Popular Revoluționar Mongol, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Mongolă se dezvoltă continuu, în interesul construcției socialismului în ambele țări. Cu acest prilej a fost evidențiată rodnica colaborare înregistrată în domeniul politic, economic și comercial, cultural și tehnico-științific. Documentul comun relevă faptul că „delegațiile au exprimat hotărîrea partidelor și guvernelor țărilor lor de a lărgi și aprofunda colaborarea româno-mongolă pe multiple planuri, de a întări legăturile de prietenie și solidaritate dintre Partidul Comunist Român și Partidul Popular Revoluționar Mongol, pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului socialist, de a continua schimbul de delegații și de experiență pe linia organelor de partid și de stat, a organizațiilor de masă și culturale.

După cum se știe, România, situează în mod statornic în centrul politicii sale externe dezvoltarea multilaterală a relațiilor de prietenie cu toate țările sistemului socialist mondial, alcătuit din 14 state libere, suverane și egale în drepturi. Vizita delegației de partid și guvernamentale române în R.P. Mongolă, ca și în celelalte țări socialiste din Asia, reprezintă încă o expresie convingătoare a acestei politici de prietenie și solidaritate cu toate statele socialiste frățești. Partidul și guvernul nostru acționează cu consecvență pentru refacerea și întărirea unității și coeziunii țărilor socialiste, a partidelor comuniste și muncitorești, pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului socialist, în spiritul deplinei egalități. Viața însăși arată că unitatea dintre țările socialiste corespunde atît intereselor fiecărui popor în parte, cît și cerințelor esențiale, intereselor generale ale întăririi pozițiilor socialismului, ale eficienței luptei antiimperialiste, ale cauzei păcii și progresului.

Convorbirile româno-mongole au scos în evidență faptul că evoluția mondială contemporană se caracterizează prin întărirea continuă a pozițiilor socialismului, prin avîntul necontenit al mișcării muncitorești internaționale și a luptei de eliberare națională a popoarelor, prin creșterea și consolidarea forțelor care militează pentru pace, democrație și progres social, împotriva imperialismului și războiului. Succesele și realizările popoarelor frățești ale țărilor socialiste în construirea socialismului și comunismului întăresc forța sistemului mondial al socialismului, exercită o deosebită influență asupra procesului de înnoire revoluționară a lumii. Republica Socialistă România și Republica Populară Mongolă — se subliniază în comunicatul comun — consideră că, în condițiile actuale, o importanță primordială o are întărirea unității țărilor socialiste în lupta comună împotriva imperialismului, pentru construirea socialismului. Cele două părți consideră că „relațiile dintre țările socialiste trebuie întemeiate pe principiile marxist-leniniste ale egalității în drepturi, independenței și suveranității, neamestecului în treburile interne, ajutorului reciproc dezinteresat, sprijinului tovărășesc și colaborării multilaterale". Cele două părți și-au reafirmat hotărîrea de a dezvolta și întări și în continuare colaborarea cu țările membre ale C.A.E.R. și cu celelalte țări socialiste, în scopul folosirii cît mai depline a superorității socialismului.

Convorbirile de la Ulan Bator au reflectat sprijinul acordat luptei popoarelor împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului. Conducătorii români și mongoli au condamnat agresiunea imperialistă a S.U.A. din Indochina și au subliniat necesitatea retragerii imediate, complete și necondiționate a trupelor S.U.A. și ale aliaților lor din Vietnamul de Sud și din Peninsula Indochina, dîndu-se posibilitatea popoarelor din această parte a lumii să decidă singure asupra destinelor lor, fără nici un amestec din afară. Cele două părți au reafirmat sprijinul pentru lupta dreaptă a poporului coreean, pentru retragerea trupelor S.U.A. din Coreea de Sud, pentru unificarea pașnică a patriei. Părțile și-au exprimat solidaritatea cu lupta poporului cubanez împotriva amenințărilor imperialiste. Documentul consemnează necesitatea soluționării crizei din Orientul Apropiat, potrivit rezoluției Consiliului de Securitate din noiembrie 1967 ca și importanța pe care o poate avea realizarea securității europene, statornicirea unor relații de colaborare, pe baze egale, între toate statele continentului. După cum se subliniază în comunicat, părțile și-au exprimat convingerea că forțele revoluționare, antiimperialiste, iubitoare de pace, acționînd în strînsă unitate, sînt capabile să zădărnicească planurile imperialiste de pregătire a unui nou război mondial, să asigure mersul înainte al societății pe calea progresului și păcii.

Vizita întreprinsă în Republica Populară Mongolă de către delegația de partid și guvernamentală română, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, convorbirile care au avut loc între conducătorii celor două țări, vor servi fără îndoială cauzei dezvoltării relațiilor de prietenie și colaborare dintre Partidul Comunist Român și Partidul Popular Revoluționar Mongol, dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Mongolă,

M. RAMURĂ

FRANȚA. — Frontul adversarilor continuării războiului din Indochina devine din ce în ce mai larg, cum o demonstrează această manifestație a parizienilor

DECLARAȚIA M.A.E. AL R.D. VIETNAM

HANOI 25 (Agerpres). — Într-o declarație a Ministerului Afacerilor Externe al R.D. Vietnam, dată publicității la Hanoi, se arată că în perioada 19—22 iunie avioane americane, inclusiv bombardiere de tipul „B-52", au bombardat localitatea Huong Lap. În același timp, unități de artilerie, amplasate în partea de sud a zonei demilitarizate, au bombardat localități situate la nord de paralela 17, iar nave de război americane au deschis focul asupra Insulei Hop Me din provincia Thanh Hoa. Ministerul Afacerilor Externe, se subliniază în declarație, condamnă sever aceste acte de război ale S.U.A. și cere să se pună capăt definitiv acțiunilor de încălcare a suveranității și securității R. D. Vietnam.

Noi dezvăluiri din documentele secrete ale Pentagonului

NEW YORK 25 (Agerpres). — Noi ziare de mare tiraj au publicat joi extrase din documentele secrete ale Pentagonului privind agresiunea S.U.A. în Vietnam. După „Philadelphia Enquirer" și alte zece ziare ale trustului „Knight", cotidianele „Los Angeles Times" și „Chicago Sun Times" au inserat în paginile lor documente care atestă rolul jucat de S.U.A. în declanșarea agresiunii din Indochina. Astfel, „Los Angeles Times" relevă că în 1963 Consiliul Securității Naționale a respins o recomandare privind necesitatea retragerii din Vietnam a S.U.A. „care nu vor putea cîștiga războiul". Ziarul „Chicago Sun Times" dezvăluie, între altele, faptul că președintele John Kennedy a trimis la Saigon, în 1961, pe Lyndon Johnson, pe atunci vicepreședinte, cu ordinul de a „încuraja" Vietnamul de sud să ceară Statelor Unite să trimită trupe terestre în această țară. Referindu-se la escaladarea agresiunii, „Chicago Sun Times" citează o directivă a fostului președinte Johnson către generalul Maxwell Taylor, ce propusese declanșarea bombardamentelor asupra R. D. Vietnam, în care subliniia că războiul nu poate fi cîștigat pe calea aerului și că, în concluzie, se impune „folosirea mai puternică și pe scară mai largă a trupelor terestre, a forțelor speciale și a pușcașilor marini, precum și a altor trupe".

Congresul U.T.M.S. din Coreea

Salutul C.C. al U.T.C. din România

La Phenian se desfășoară lucrările Congresului Uniunii Tineretului Muncitoresc Socialist din Coreea. În cadrul Congresului a luat cuvîntul și conducătorul delegației Uniunii Tineretului Comunist din Republica Socialistă România, tovarășul Ion Traian Ștefănescu, secretar al C.C. al U.T.C., președinte al U.A.S.R.

Vorbitorul a transmis un sincer și călduros mesaj de prietenie și solidaritate frățească din partea Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, a întregului tineret al României socialiste. Mesajul ce-l rostesc de la tribuna acestui congres — a spus tovarășul Ion Traian Ștefănescu — poartă în el semnificațiile profundei prietenii dintre tineretul și popoarele noastre, cărora anii socialismului, drumul parcurs pe calea revoluției și construcției socialiste, i-au adăugat noi valențe.

Tineretului României socialiste îi sînt cunoscute realizările obținute de tineretul și poporul frate coreean, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, în frunte cu tovarășul Kim Ir Sen, conducător stimat și iubit al partidului, al statului și națiunii coreene, în opera de construire a socialismului și se bucură de tot ceea ce ați înfăptuit ca de propriile-i izbînzi.

Victoriile repurtate în lupta eroica dusă împotriva agresorilor imperialiști, pentru apărarea cuceririlor sale revoluționare, realizările tineretului și poporului coreean, ale clasei muncitoare coreene pe drumul construirii socialismului, al înfăptuirii hotărîrilor și obiectivelor însemnate stabilite de Congresul al V-lea al Partidului Muncii din Coreea, constituie pentru tineretul și poporul român un motiv de admirație și sinceră bucurie, văzînd în ele un prețios aport la întărirea sistemului mondial socialist, la creșterea influenței și prestigiului său în lume.

Astăzi patria dv. este un stat socialist înfloritor, iar victoriile și realizările obținute constituie un imbold și un sprijin de nădejde pentru lupta patriotilor sud-coreeni împotriva imperialiștilor americani și a marionetelor lor de la Seul. De la tribuna acestui Congres doresc să reafirm și cu acest prilej deplina solidaritate a tineretului și poporului român față de aspirațiile legitime ale poporului coreean de a trăi în mod liber și independent într-o patrie unită și prosperă.

Tineretul, studenții români, în numeroase mitinguri și întîlniri își afirmă solidaritatea activă cu lupta dreaptă a poporului și tineretului coreean, cerînd cu hotărîre retragerea trupelor americane din Coreea de sud, respectarea dreptului sacru al poporului coreean de a decide în mod liber și suveran asupra problemelor sale, fără nici un amestec din afară.

În spiritul puternicei prietenii militante dintre partidele și popoarele noastre, se dezvoltă continuu relațiile de colaborare frățească dintre organizațiile noastre de tineret, dintre tineretul român și coreean. Ca mesager al tineretului roman doresc să vă împărtășesc bucuria și satisfacția că vizita în frumoasa dv. țară a delegației de partid și guvernamentale condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu a prilejuit o puternică manifestare a prieteniei româno-coreene, deschizînd noi perspective dezvoltării relațiilor de colaborare frățească dintre țările și popoarele noastre.

Tînara generație din România, organizația sa revoluționara își manifestă deplina aderiune și sprijinul său activ față de politica partidului și statului nostru de întărire a forțelor progresiste, antiimperialiste, de lărgire a colaborării internaționale, de promovare consecventă în relațiile internaționale a principiilor independenței și suveranității naționale, a egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne. U.T.C. își aduce propria contribuție la înfăptuirea acestor obiective, militînd pentru unitatea forțelor revoluționare, democratice și progresiste ale tinerei generații în lupta împotriva imperialismului și reacțiunii, a politicii de dictat și amestec în viața popoarelor, pentru instaurarea unui climat de pace și securitate, pentru triumful progresului și democrației în lume.

În încheiere vorbitorul a spus: Mulțumindu-va pentru primirea călduroasă rezervată delegației noastre, în care vedem o manifestare a sentimentelor frățești dintre tineretul coreean și tineretul român, permiteți-mi sa vă transmit, încă o dată, salutul tovărășesc și urările noastre sincere de succese tot mai mari în activitatea pe care o desfășurați pentru înflorirea și întărirea patriei dv. socialiste R.P.D. Coreeană, pentru realizarea aspirațiilor poporului coreean de a trăi într-o patrie unită și prosperă, exprimîndu-mi, totodată, convingerea că relațiile de solidaritate și prietenie frățească dintre popoarele și tineretul țărilor noastre vor cunoaște o continuă și puternică dezvoltare.

● KIN IR SEN, secretr general al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, președintele Cabinetului de Miniștri al R.P.D. Coreene, a primit pe conducătorii delegațiilor străine participante la cel de-al VI-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitoresc Socialist din Coreea, informează agenția A.C.T.C.

Evoluția stației orbitale „Saliut"

● **ÎN CURSUL ZBORULUI** stației științifice orbitale pilotate „Saliut" continuă experiențele cu aparatura multifuncțională „Era", care permite cercetarea fenomenelor de rezonanță electronică în cîmpul de înaltă frecvență, măsurarea parametrilor ionosferei și studierea altor procese și fenomene fizice legate de zborul stației. Au continuat și experiențele efectuate cu alte aparate.

După cum rezultă din informațiile telemetrice și din rapoartele comandantului stației, Gheorghi Dobrovolski, cosmonauții se simt bine. În compartimentele stației se mențin condiții normale. Pînă la 25 iunie, ora 12 stația pilotată „Saliut" a efectuat 294 de rotații în jurul Pămîntului.

de peste hotare

COMUNICAT

cu privire la cea de-a 53-a ședință a Comitetului Executiv al C.A.E.R.

În perioada 22—25 iunie, a avut loc la Moscova cea de-a 53-a ședință a Comitetului Executiv al Consiliului de Ajutor Economic Reciproc. La ședință au participat: T. Tolov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, F. Hamouz, vicepreședinte al Guvernului Republicii Socialiste Cehoslovace, G. Weiss, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Democrate Germane, D. Gombojav, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Mongole, M. Jagelski, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, G. Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, P. Valyi, vicepreședinte al Guvernului Revoluționar Muncitoresc-Țărănesc Ungar, M. Leseciko, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

Ședința a fost prezidată de G. Rădulescu, reprezentantul Republicii Socialiste România.

La ședința Comitetului Executiv a participat, în conformitate cu convenția dintre C.A.E.R. și guvernul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, la examinarea unor probleme, D. Djokovici, membru al Vecei Executive Federale.

Comitetul Executiv a examinat, în vederea prezentării spre dezbatere Sesiunii ordinare a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, proiectul Programului complex al adîncirii și perfecționării în continuare a colaborării economice a țărilor membre ale C.A.E.R., precum și raportul Comitetului Executiv cu privire la activitatea organelor C.A.E.R. între Sesiunile a XXIV-a și a XXV-a ale Consiliului.

ANGOLA. — Aspect de la o ședință de instrucție a unei unități a forțelor patriotice

Pentru convocarea conferinței europene asupra securității

Opinii la televiziunea poloneză

În cursul unei emisiuni săptămînale de politică externă, televiziunea poloneză a prezentat o suită de convorbiri cu personalități politice din mai multe țări ale Europei privind probleme ale conferinței europene pentru securitate și cooperare.

În acest cadru, Rudolf Kirschlaeger, ministrul de externe al Austriei, a relevat necesitatea convocării conferinței europene, subliniind că Austria va face totul pentru pregătirea reuniunii și, în cazul convocării acesteia, pentru reușita sa. Abordînd, în continuare, stadiul pregătirii conferinței, Kirschlaeger a apreciat utilitatea întîlnirilor bilaterale, arătînd că ele au contribuit în mare măsură la creșterea sentimentului de încredere reciprocă între statele europene. El a afirmat, totodată, că ritmul pregătirilor nu trebuie redus, amînarea sau tergiversarea nefiind indicate.

După ce a arătat că Belgia consideră posibilă o astfel de întîlnire europeană, Etienne d'Avignon, secretar de stat la Ministerul de Externe belgian, a relevat necesitatea unui climat de cooperare în relațiile dintre țările europene.

Jean de Lipkovski, secretar de stat la Ministerul de Externe al Franței, a arătat că respectiva conferință trebuie să fie nu o încheiere, ci un început al dialogului bazat pe renunțarea la folosirea forței, pe schimbul de informații culturale și științifice. Pot exista obstacole, a spus el, dar aceasta nu trebuie să împieteze asupra continuării contactelor, care s-au dovedit deosebit de fructuoase. Jean de Lipkowski a apreciat că este foarte bine că s-a ajuns la un schimb direct de păreri și a subliniat necesitatea trecerii la pregătirea multilaterală a conferinței.

Publicistul sovietic Viktor Maevski, de la ziarul „Pravda", a subliniat necesitatea ca toate țările interesate să dea dovadă de bunăvoință în pregătirea reuniunii europene.

Directorul Institutului polonez de relații internaționale, Ryszard Frelek, a relevat că părțile interesate se pronunță pentru convocarea conferinței, arătînd că nu mai poate exista o revenire la perioada războiului rece.

CONFERINȚA MONDIALĂ ASUPRA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

Sa.t fiziet

Centrul de informare al O.N.U. de la București ne-a remis emblema oficială a Conferinței Națiunilor Unite asupra mediului înconjurător, emblemă care simbolizează omul — stăpîn și, totodată, creație a mediului ambiant (și pe care o reproducem). Sîntem, de asemenea, informați despre faptul că a fost adoptată și inscripția — lozincă sub semnul căreia se va desfășura această Conferință mondială: „Un singur Pămînt". De altfel, emblema și inscripția respectivă vor figura pe toate afișele, fanioanele, materialele documentare ale Națiunilor Unite privind acțiunile legate de mediul înconjurător.

Relațiile om-natură se impun tot mai mult ca o preocupare majoră în lumea de azi, cînd revoluția tehnico-științifică are ca rezultat sporirea posibilităților producției de bunuri, prin intensificarea exploatării resurselor naturale ale planetei noastre. Este, în același timp, evident că o aplicare nerațională și necontrolată a cuceririlor științei și tehnicii ar putea duce la reducerea substanțială — în unele cazuri chiar la epuizarea — unor resurse naturale esențiale pentru existența omului.

Oamenii de știință au calculat că majoritatea indicilor economici, sociali și fizici ai omenirii vor crește în proporție de sută la sută la fiecare 25 de ani. O dată cu populația Terrei se va dubla și consumul de apă, energie, minereuri etc. Pentru a se face față acestor schimbări, ca și pericolelor poluării, sînt necesare atît măsuri pe plan național, cît și colaborarea tot mai strînsă între națiuni, materializată în consultări și acțiuni comune.

În această perspectivă se înscrie inițiativa a 50 de state — printre care și România — de a se convoca o Conferință internațională consacrată problemelor mediului înconjurător. Conferința urmează să se desfășoare între 5 și 16 iunie 1972 la Stockholm cu participarea a 1 200 de specialiști din întreaga lume. Pe agenda acestei reuniuni internaționale vor figura șase teme, considerate prioritare: planificarea și amenajarea suprafețelor locuite de pe glob în vederea salvgardării calității mediului înconjurător; folosirea rațională a resurselor naturale în raport cu mediul ambiant; lupta împotriva elementelor poluante și nocive; aspectele educative, sociale și culturale pe care le comportă problemele mediului înconjurător; corelația dintre dezvoltare și protecția mediului ambiant; unele incidente și aspecte instituționale.

Comitetul de pregătire a Conferinței care cuprinde reprezentanți a 27 de state a ținut o reuniune în februarie a.c. la Geneva și urmează să mai țină două reuniuni (cea mai apropiată fiind programată pentru septembrie a.c. la New York). Au fost create comisii de lucru care elaborează propuneri ce vor fi supuse conferinței.

Există premise ca preconizata conferință mondială de la Stockholm să reprezinte un pas remarcabil, folositor, în direcția cooperării internaționale, într-un domeniu atît de important ca salvgardarea mediului înconjurător.

După acordul de la Luxemburg

Anglia și „cei șase"

Aderarea Marii Britanii la C.E.E. a făcut un important pas prin acceptarea de către guvernul de la Londra a condițiilor avansate de „cei șase". Acordul de la Luxemburg trebuie să fie, însă, aprobat de către parlamentarii britanici pentru ca să poată intra în vigoare. El prevede adaptarea agriculturii Marii Britanii la regulamentele C.E.E. în cursul unei perioade de tranziție de cinci ani, importatorii britanici trebuind să se orientezo către piețele comunitare pentru produsele agrare; el mai stabilește reducerea taxelor vamale pentru produsele industriale într-un interval de patru ani și jumătate, în cinci etape succesive. Participarea britanică la bugetul comunitar va crește gradat de la 8,64 la sută în 1973, la 18,92 la sută în 1977.

Consecințele aderării asupra economiei britanice vor fi, după calculele multor economiști, nefavorabile. Industria va trebui să facă eforturi considerabile și rapide pentru a se putea adapta noii situații, pentru a face față intensificării concurenței de pe piața internă a „celor șase", precum și în Commonwealth, unde produsele britanice nu se vor mai bucura de preferințe tarifare. În plus, participarea Londrei cu 300 milioane lire sterline anual la „pușculița" Pieței comune agrare, va constitui o grea povară economică. De aceea, opoziția față de intrarea în Piața comună este exprimată atît în cadrul partidului laburist, cît și în unele cercuri conservatoare.

În această lumină, părerile presei britanice despre perspectivele definitivării aderării sînt împărțite și nuanțate. TIMES consideră data de 23 iunie 1971 „o dată vitală pentru Marea Britanie", pe cînd THE FINANCIAL TIMES subliniază motivul principal pentru care apreciază că guvernul britanic va supraviețui votului din Camera Comunelor, cu privire la intrarea în C.E.E.: „Nu va avea loc un referendum și chestiunea va fi hotărîtă printr-un vot al Camerei Comunelor, în care disciplina de partid va fi aplicată cel puțin de una din părți, și probabil de ambele".

Partida nu a fost pînă la capăt jucată. Premierul Heath va trebui să convingă opinia publică engleză, că negocierile au fost echilibrate, că nu există, după cele 11 luni de tatonări greoaie, nici „învingător triumfător", și nici „învins umilit". Sarcina premierului Heath nu va fi ușoară, nici în iulie cînd deputații vor fi invitați să ia notă de acordurile de la Bruxelles și Luxemburg, fără a se pronunța, și nici în octombrie sau noiembrie, cînd se vor desfășura dezbaterile și va avea loc votul de principiu asupra aderării. Pînă în toamnă va mai trebui sărit hopul celor două conferințe naționale ale partidelor conservator și laburist. Oponenții aderării speră să folosească acest răgaz pentru dezvoltarea unui curent de opinie net nefavorabil aderării, pe cînd promotorii ei încearcă lansarea unei campanii de proporții în țară și exercitarea de presiuni asupra deputaților conservatori ostili aderării.

În ceea ce privește laburiștii, tradiționalele grupări pro și contra, duc bătălia „pe ultima sută de metri". În ciuda opoziției liderului lor, Harold Wilson, adversarii ancorării în C.E.E. au reușit să determine convocarea în luna iulie a unui congres extraordinar al partidului, în cadrul căruia va fi examinată poziția laburiștilor privind această problemă.

O întrebare se ridică și în legătură cu consecințele politice ale aderării britanice, deoarece acest proces integrationist poate știrbi independența națională, afectînd atributele ei esențiale. Un cotidian parizian opina: „Intrarea Marii Britanii nu poate decît să accentueze caracterul negativ al Pieței comune. Încă o dată interesul monopolurilor este mai presus de interesul național".

DOINA TOPOR

Emil Drăgănescu la Belgrad

● VINERI DIMINEAȚA, a sosit la Belgrad tovarășul Emil Drăgănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, președintele Părții române și Comisia mixtă româno-iugoslavă de colaborare economică, pentru a participa la lucrările celei de-a VI-a sesiuni a acestei comisii.

În aceeași zi, la Vecea Executivă Federală au început lucrările sesiunii a VI-a a Comisiei mixte româno-iugoslave de colaborare economică. Delegația guvernamentală română este condusă de Emil Drăgănescu, iar delegația guvernamentală iugoslavă de Dușan Gligorievici.

Senatori americani pentru restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze la O.N.U.

●LUÎND CUVÎNTUL în Comisia senatorială pentru afacerile externe, senatorul Jacob Javits a cerut ca S.U.A. să abandoneze manevrele lor împotriva restabilirii drepturilor legitime ale R. P. Chineze la O.N.U. El a cerut ca locul Chinei la O.N.U., uzurpat în prezent de ciakaișiști, să fie ocupat de reprezentanții guvernului R. P. Chineze.

La rîndul său, senatorul Edward Kennedy s-a pronunțat împotriva așa-numitei politici „a celor două Chine". „Acum, cel puțin dacă ajungem să îmbrățișăm politica unei singure Chine, aceasta trebuie să fie China adevărată", a spus Kennedy.

PE SCURT

Noi convorbiri privind Berlinul occidental...

● AMBASADORII ANGLIEI, FRANȚEI, S.U.A. ȘI U.R.S.S. au avut la 25 iunie noi convorbiri cu privire la Berlinul occidental. În comunicatul publicat la încheierea întrevederii se arată că a fost continuată discutarea problemelor care constituie obiectul convorbirilor, relatează agenția TASS. Cei patru ambasadori au convenit să se reîntîlnească la 8 iulie. Pînă atunci vor fi efectuate consultări la nivel de experți.

și Orientul Apropiat

● LA REȘEDINȚA REPREZENTANTULUI STATELOR UNITE LA O.N.U de la hotelul new-yorkez Waldorf-Astoria, a avut loc joi o nouă reuniune a reprezentanților celor patru mari puteri în problema Orientului Apropiat.

La Madrid continuă procesele

● ÎN FAȚA AȘA-ZISULUI „TRIBUNAL AL ORDINII PUBLICE" din Madrid continuă procesele inscenate persoanelor cu vederi progresiste, acuzate de a fi făcut parte din comisiile muncitorești ilegale, de a fi distribuit ziarul „Mundo Obrero" și alte materiale de propagandă sau de a fi participat la mitinguri și demonstrații. În prezent, are loc procesul intentat unui grup de 14 muncitori de la șantierele navale din Cestao, acuzați de a fi înființat un comitet de fabrică. Ziarul „Madrid" a informat, în urmă cu cîteva zile, că 9 persoane au fost arestate sub invinuirea de a fi membri ai partidului comunist.

● LA LUBLIN au fost organizate „Zilele culturii românești". Cu acest prilej, la Biblioteca universitară din orășelul studențesc a fost deschisă expoziția „A 50-a aniversare a Partidului Comunist Român".

Consultarea europeană de la Bruxelles

BRUXELLES 25 (Agerpres). — La invitația unor personalități belgiene, între 22 și 24 iunie a avut loc la Bruxelles o consultare între reprezentanți ai opiniei publice și ai unor organizații din majoritatea țărilor europene. Din România au participat prof. univ. Traian Ionașcu, președintele Comisiei Juridice a Marii Adunări Naționale, președintele Asociației de Drept Internațional și Relații Internaționale, scriitorul Eugen Jebeleanu, vicepreședinte al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, artistul poporului Kovacs Gyorgy, membru al Consiliului National al Frontului Unității Socialiste, Constanța Crăciun, din partea Comitetului foștilor luptători antifasciști și a veteranilor din războiul antihitlerist, prof. univ. George Ivașcu, redactor-șef al revistei „Contemporanul".

Participanții au procedat la un schimb de păreri asupra utilității convocării unei adunări a personalităților și delegaților organizațiilor politice și sociale care reprezintă opinia publică din toate țările europene, adunare menită să susțină principiul și realizarea în termenul optim a unei conferințe pentru securitate și cooperare europeană. Această inițiativă are drept scop să aducă aceste probleme de actualitate în fața opiniei publice, să permită o largă dezbatere și să promoveze înțelegerea reciprocă și schimburile de toate genurile între popoarele europene.

Exprimînd satisfacția în legătură cu schimbările pozitive intervenite în relațiile dintre statele Europei, dintre Est și Vest, participanții consideră, totodată, că rezolvarea problemelor în suspensie și a dificultăților reclamă contribuția activă a tuturor popoarelor europene. Ei s-au declarat, în consecință, în favoarea proiectului privind adunarea reprezentanților opiniei publice, care ar putea oferi un nou stimulent cooperării și unității de acțiune a tuturor forțelor politice, economice și sociale în vederea unui viitor pașnic și democrtic al Europei. Ei au convenit să continue contactele și demersurile pentru a constitui cît mai curînd, în cursul unei viitoare întîlniri, o instanță internațională capabilă să ia toate hotărîrile referitoare la convocarea acestei adunări.

Pakistanul respinge amestecul în afacerile sale interne

● REPREZENTANȚII statelor membre ale consorțiului O.E.C.D. pentru Pakistan (printre care S.U.A., Canada, Japonia, Anglia Franța, R. F. G., Italia) au hotărît să amîne convorbirile în legătură cu ajutorul economic destinat acestei țări Delegații la recenta sesiune a consorțiului au anunțat că țările lor așteaptă un comunicat din partea președintelui Yahya Khan, privind perspectivele situației politice.

În legătura cu aceasta, Zulfikar Ali Bhutto, președintele Partidului Poporului din Pakistan, fost ministru de externe, a făcut o declarație în care a arătat că hotărîrea consorțiului constituie „un amestec direct în afacerile noastre interne", care nu va fi niciodată tolerat de poporul pakistanez.

El a adăugat că țările care acordă Pakistanului ajutor în cadrul O.E.C.D. trebuie să fie conștiente că acesta constituie o formă de împrumut, „pentru care noi plătim dobînzi în valoare de 1 000 milioane rupii".

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"